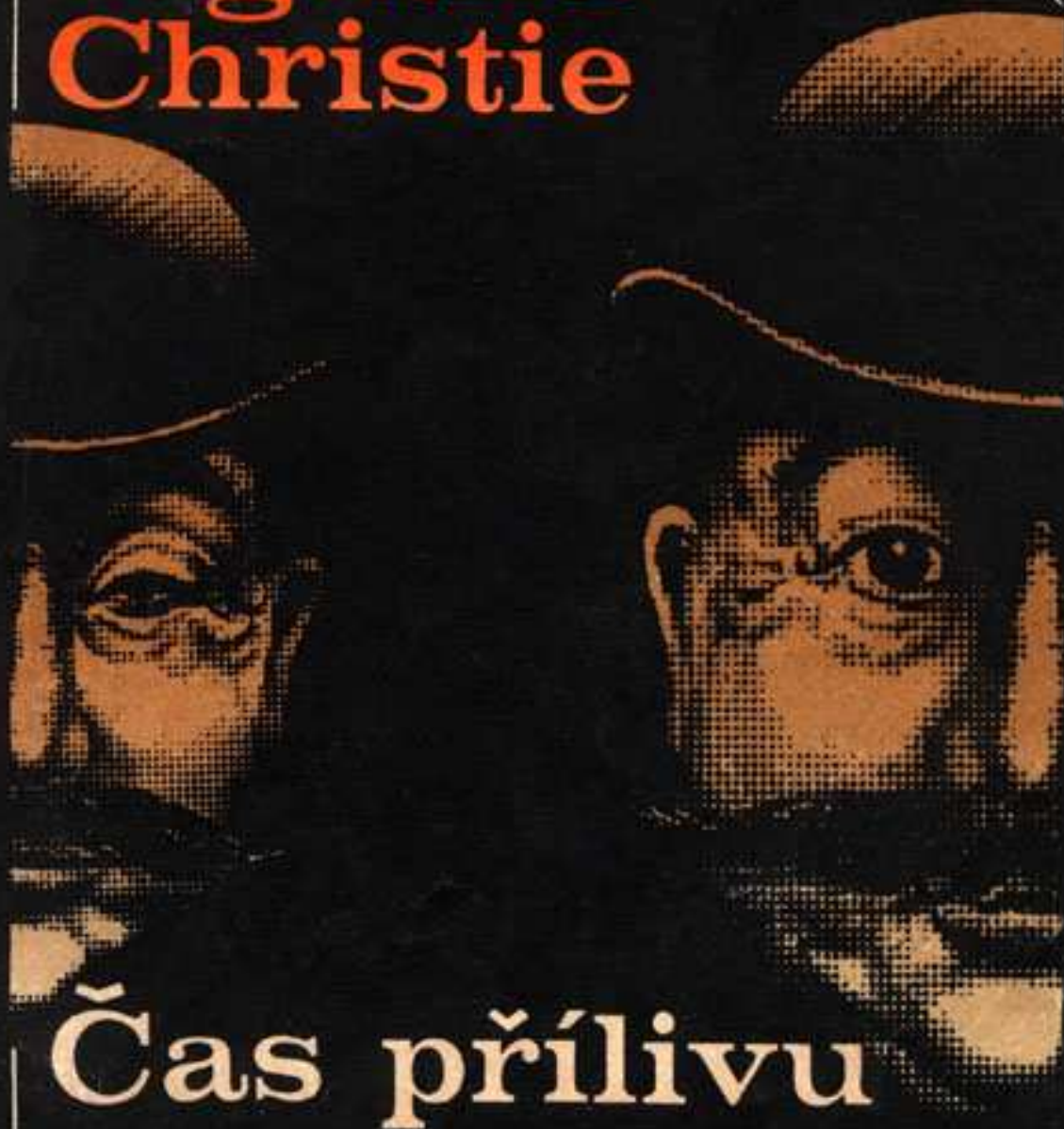

Agatha
Christie

VYSEHRAD

Čas přílivu

AGATHA CHRISTIE

ČAS PŘÍLIVU

PROLOG

1. KAPITOLA

V každém klubu se vyskytuje nějaký otrava. *Coronation Club* nepředstavoval výjimku a zaběhaný postup v něm nezměnil ani letecký nálet, který právě zuřil.

Major Porter, bývalý příslušník indické armády, zašustil novinami a odkašlal si. Nikdo se na něj nepodíval, ale to ho neodradilo.

„Vidím, že *Timesy* uveřejnily zprávu o smrti Gordona Cloada. Je pochopitelně podaná ohleduplně,“ dodal. „Pátého října po zásahu nepřítele,“ stojí v ní. K neštěstí došlo vlastně hned za rohem mého bytečku. Cloade bydlel v jednom z těch rozlehlých domů nahoře na Campden Hillu. Přiznám se vám, že to se mnou trochu otrásl. Chápejte – jsem členem protiletecké hlídky. Teprve nedávno se vrátil ze Spojených států, byl tam kvůli té státní obchodní transakci. Během svého pobytu v Americe se oženil s mladou vdovou – podle věku mohla být jeho dcerou. Jakási paní Underhayová... Jejího prvního manžela jsem vlastně znal z Nigérie.“

Major Porter se odmlčel. Nikdo neprojevil zájem, ani ho nevybídli k pokračování. Každý si vytrvale držel noviny před obličejem, ale to starého vojáka nedokázalo odradit. Vždycky vyprávěl dlouhé historky, většinou o lidech, které nikdo neznal.

„Zvláštní případ,“ pokračoval odhodlaně s očima nepřítomně upřenýma na mimořádně špičaté lakýrky, což byl typ obuvi, s nímž hluboce nesouhlasil. „Jak už víte, jsem členem protiletecké hlídky. Byl to podivný výbuch. Nikdy neodhadnete, co vzduchová vlna provede. Rozmetala sklep a urvala střechu, ale první poschodí zůstalo málem neporušené. V domě se nacházelo šest lidí: tři sloužící – manželský pár a panská –, pak Gordon Cloade se ženou a její bratr. Všichni byli dole ve sklepech, jen bratr paní Cloadové – kdysi příslušník přepadového oddílu – zůstal radši ve své pohodlné ložnici v prvním patře – a ten namouduši unikl jen s několika podlitinami. Všechn personál při explozi zahynul, Gordona Cloada to zasypalo – vyhrabali ho, ale zemřel cestou do nemocnice. Jeho žena si v tlakové vlně užila – nezbyl na ní z oděvu ani cár! Aspoň že zůstala živá. Doufají, že se po otřesu vzpamatuje. Bude z ní bohatá vdova – Gordon Cloade musel mít hodně přes milion.“

Major Porter znovu zmlkl. Přejel očima z lakýrek přes proužkované kalhoty a černé sako k hlavě vejčitého tvaru s obrovským knírem. Cizinec, pochopitelně! blesklo mu hlavou během vyprávění. Opravdu, kam jen to klub spěje? Ani tady se nevyhneme cizincům.

Ani skutečnost, že zmíněný cizinec mu věnuje plnou pozornost, nezmírnila Porterovu zaujatost.

„Nemůže jí být víc než pětadvacet,“ vyprávěl dál, „a je už podruhé vdovou. Nebo si to aspoň myslí —“

Odmlčel se, očekávaje nějaký projev zvědavosti nebo komentář. Když se ničeho takového nedočkal, neústupně mlel svou: „Mám totiž na případ vlastní názor. Něco není v pořádku. Už jste slyšeli, že jsem znal jejího prvního muže, Underhaye. Příjemný chlapík. V Nigérii dělal kdysi oblastního komisaře. Skvělý člověk – pro svůj úřad jen žil. S tou dívkou se oženil v Kapském Městě. Přijela tam s jakousi divadelní společností. Byla ve velkých finančních nesnázích, naprosto bezradná a tak dále. Poslouchala nadšené líčení starého chudáka Underhaye o jeho kolonii a o velkých širých plánech a povzdechla si: ‚No to je nádhera!‘ a jak prý by ráda všemu unikla. Nu – provdala se tedy za něj a skutečně všemu unikla. Ubožák – strašně se do ní zamiloval, jenže od začátku jim to neklapalo. Ona buš nenáviděla, domorodců se bála a k smrti se nudila. K její představě o životě patřilo navštěvovat sousedy, stýkat se s lidmi od divadla a povídat si s nimi o svém oboru. Samota ve dvou v divočině v nejmenším neodpovídala jejímu typu. Já ji přirozeně nikdy neviděl – tohle všechno vím od toho dobráka Underhaye. Manželství ho pořádně zaskočilo. Zachoval se ovšem slušně: poslal ji domů a souhlasil s rozchodem. Seznámili jsme se krátce poté. Chudák byl předrážděný a potřeboval

se vypovídat. V určitém smyslu mi připadal směšný, staromódní – jako římský katolík rozvod nechtěl. Řekl mi: ‚Žena může dostat svobodu i jiným způsobem.‘ ‚Ne abyste provedl nějakou hloupost, kamaráde,‘ napomenul jsem ho. ‚Žádná ženská na světě nestojí za kulku do hlavy.‘

Ujistil mě, že nic takového v úmyslu nemá. ‚Jsem přece docela sám, bez příbuzných, kteří by mě postrádali. Kdyby přišla do vlasti zpráva o mé smrti, stane se z Rosaleen vdova – a nic jiného si nepřejí.‘ ‚A co bude s vámi?‘ vyzvídal jsem. ‚Třeba se někde, o půl druhého tisíce kilometrů dál, vynoří jakýsi pan Enoch Arden a začne nový život.‘ Rozmlouval jsem mu jeho nápad, ale řekl: ‚Sehrají tu legraci. Robert Underhay skutečně zemře.‘

Víc jsem na něj už nemyslel, až se mi po půl roce doneslo, že Underhay kdesi v buši zemřel na horečku. Domorodci pod jeho správou byli věrohodní lidé. Přišli s docela přijatelnou báchorou a s několika posledními Underhayovými slovy, načmáranými jeho rukou. Oznamoval jimi svůj blížící se konec, domorodci prý pro něj udělali, co mohli a velice vychválil náčelníka. Ten byl oblastnímu komisaři nesmírně oddán – ale ostatní rovněž. Jistě by odpřisáhli cokoli, oč by je požádal. Teď víte všechno. Underhay možná leží pohřbený někde hluboko ve vnitrozemí rovníkové Afriky, nebo taky ne – a v tom případě asi paní Gordon Cloadová jednoho dne dostane šok. Podle mého názoru by si ho zasloužila. Nikdy jsem ji neviděl, ale zlatokopa poznám na dálku! Ubožáka Underhaye doslova zničila. Je to zajímavý příběh.“

Major se rozhlédl v dychtivém očekávání, že mu někdo dá za pravdu.

Setkal se s prázdným a znuřeným pohledem dvou párů očí, napůl odvrácenými zraky mladého Mellona a se zdvořilou pozorností pana Poirota.

Potom zašustily noviny, z lenošky u krbu se klidně zvedl šedovlasý muž s mimořádně netečnou tváří a vyšel z místnosti. Porterovi poklesla čelist a mladý Mellon tiše hvízdal.

„Tak tohle se vám povedlo,“ poznamenal. „Víte, kdo to byl?“

„Proboha!“ zvolal major zneklidněn. „Samozřejmě osobně ho neznám, ale tuším, o koho jde. Jeremy Cloade, bratr Gordona Cloada, vídíte? Kde by mě to napadlo –“

„Je právník,“ připomněl Mellon. „Vsaďte se, že vás zažaluje pro pomluvy, urážku na cti nebo něco podobného.“ Mladík totiž rád vyvolával obavy a neklid v takových situacích, kde to zákon o výjimečném stavu nezakazoval.

„Jaká smůla! To mám ale smůlu!“ nepřestával major Porter rozčileně opakovat.

„Do večera zná vaše slova celé Warmsley Heath,“ pokračoval Mellon, „a kousek odtud všichni Cloadovi žijí. Budou sedět dlouho do noci a debatovat, co podniknout.“

Vtom však odtroubili konec poplachu, Mellon nechal rýpání a uctivě vyvedl svého přítele Hercula Poirota na ulici.

„Tyhle kluby mají strašnou atmosféru,“ podotkl. „Scházejí se v nich ti nejnudnější dědkové. Porter je nejspíš ze všech nejprotivnější. Dokáže tři čtvrti hodiny popisovat indický trik s provazem a zná každého, na koho se jen podívá!“

Toto se odehrálo na podzim roku 1944. Pozdě na jaře 1946 přišla k Herculu Poirotovi návštěva.

2. KAPITOLA

Když jednoho vlídného květnového rána seděl detektiv u svého elegantního psacího stolu, přistoupil k němu sluha George a uctivě zašeptal: „Přeje si s vámi mluvit nějaká dáma, pane.“

„Co je to za dámu?“ zeptal se Poirot opatrně.

Vždycky si vychutnával pedantskou přesnost Georgeova popisu.

„Myslím, že je mezi čtyřiceti a padesáti. Vypadá nepořádně a trochu bohémsky. Má pohodlné vycházkové střevíce, tvídový kostým – ale s krajkovou blúzou, imitaci egyptského náhrdelníku a modrý šifonový šátek.“

Poirot se lehce otřásl. „Vůbec se mi nechce přijmout ji.“

„Mám Tedy vyřídit, že se necítíte dobře, pane?“

Detektiv se na sluhu pozorně zadíval. „Copak jste jí nevysvětlil, že se zabývám důležitým případem a nemohu být vyrušován?“

George zakašlal. „Namítla, že přijela jen kvůli vám z venkova a ochotně počká, jak dlouho bude třeba.“

„Člověk se nikdy nemá vzpírat nevyhnutelnému,“ povzdechl si detektiv. „Jestliže se dáma středních let, ozdobená napodobeninou egyptského náhrdelníku, rozhodla navštívit slavného Hercula Poirota a přijela proto za ním z venkova, nic její úmysl nezvrátí. Zůstane sedět v hale dokud nedostane zelenou. Uved'te ji, Georgi.“

Sluha odešel, vzápětí se vrátil a formálně ohlásil: „Paní Cloadová.“

Žena v obnošené tvídové sukni a kabátku a s vlajícím šátkem vstoupila celá rozzářená. Přikročila k Poirotovi a za cinkotu rozhoupaných řad svých korálů napřáhla ruku.

„Přicházím k vám na pokyn ze záhroby, pane Poirote,“ spustila.

Detektiv lehce zamrkal. „Opravdu, madame? Snad se tedy posaďte a povězte mi – “ Dál ho nepustila.

„Příkaz jsem dostala oběma způsoby. Samovolným psaním i pomocí spiritistické tabulky. Tu jsme zkusily s madame Elvaryovou – to je skvělá žena – především večer. Vycházela nám stále stejná písmena H. P., H. P., H. P. Přirozeně mě hned nenapadl pravý význam, ten totiž člověku vytane až za chvíli. V té naší materialistické sféře ani není možno jasně chápat. Lámala jsem si hlavu a v duchu hledala někoho s takovými iniciálami. Věděla jsem, že musí jít o souvislost s minulou seancí

– skutečně vynikající –, ale nějakou dobu trvalo, než mi to došlo. Pak jsem si koupila časopis *Picture Post* – zase spirituální vedení, protože obvykle беру list *New Statesman* – a tam jste byl – vaše fotografie i s výčtem a popisem vašich úspěchů. Není úžasné, pane Poirote, jak všechno má svůj účel? Jste bezpochyby ten, koho Rádci vybrali k objasnění oné záležitosti.“

Poirot si ženu zamyšleně prohlížel. Kupodivu vážně ho na ní zaujaly její nápadně bystré světlemodré oči, které napovídaly, že celé to nesouvislé vyprávění někam míří.

„Jaké záležitosti, paní – Cloadová – říkám to správně?“ Svrástil obočí. „Připadá mi, že jsem toto jméno před nějakou dobou slyšel – “

Důrazně přikývla. „V souvislosti s mým ubohým švagrem Gordonem. Byl úžasně bohatý a často se o něm psalo v novinách. Zahynul při náletu

– už více než před rokem – nás všechny to hrozně zasáhlo. Můj muž je jeho mladší bratr. Doktor Lionel Cloade, lékař. Manžel pochopitelně neví, že se na vás obracím,“ dodala tišeji.

„Nesouhlasil by s tím. Podle mě mají lékaři velice materialistické názory. Duchovní stránka jako by jim zůstávala utajena. Svou víru upírají ke vědě – ovšem já se ptám: Co je věda? K čemu je dobrá?“

Hercule Poirot usoudil, že otázku nelze zodpovědět jinak, než pečlivým a podrobným proslovem o Pasteurovi, Listerovi, bezpečnostní lampě Humphreye Daveye, výhodách elektřiny v domácnostech a několika stech dalších podobných vynálezů, jenže na výklad

tohoto druhu paní Lionel Cloadová zřejmě nečekala. Ve skutečnosti její otázka – tak jako mnoho jiných jejích otázek – vůbec otázkou nebyla. Znamenala pouze řečnický obrat. Detektiv se tedy spokojil s věčným dotazem: „V čem bych vám měl podle vašeho názoru pomoci?“

„Věříte v duchovní svět, pane Poirote?“

„Jsem dobrý katolík,“ prohodil opatrně.

Paní Cloadová odbyla katolickou víru soucitným úsměvem.

„Církev je slepá, plná předsudků, hloupá. Nerada slyší o existenci a kráse světa, který čeká za tímhle.“

„Ve dvanáct hodin mám důležitou schůzku,“ přerušil ji detektiv vhodně načasovanou poznámkou.

Paní Cloadová se předklonila. „Hned přejdu k věci. Dokázal byste, pane Poirote, najít ztracenou osobu?“

Detektiv povytáhl obočí.

„Proč ne,“ odpověděl obezřele, „ovšem policie, vážená paní, by to mohla provést mnohem snadněji. Má k tomu všechny potřebné prostředky.“

Policii žena odsoudila stejně pohrdavým mávnutím ruky jako katolickou církev.

„Ne, pane Poirote. Rádci z onoho světa mě poslali za vámi. Tak poslouchajte. Můj švagr Gordon se několik týdnů před smrtí oženil s mladou vdovou – nějakou Underhayovou. Zprávu o smrti svého prvního manžela dostala z Afriky – chudinka, jakou žalost asi prožila. Afrika je tajuplná země.“

„Tajuplný kontinent,“ opravil ji Poirot. „Možná. V které části –“

„Ve Střední Africe,“ doplnila. „V domově kultu *vúdu* a posvátných hadů – „

„Ti jsou uctíváni v Západní Indii.“

Paní Cloadovou však nezarazil.

„– a černé magie – záhadných, tajemných obřadů – v místech, kde člověk může zmizet a víckrát o něm nikdo neuslyší.“

„Třeba, snad,“ připustil Poirot, „ovšem totéž se může stát na Piccadilly.“

I Piccadilly Circus paní Cloadová pohrdlivě odmávala.

„V poslední době se nám dvakrát podařilo navázat spojení s duchem, který hovořil o jakémsi Robertovi. V obou případech duch vzkazoval totéž: 'Není mrtev.' Uvedl nás do rozpaků, nikdo žádného Roberta neznal. Požádali jsme o bližší vysvětlení a odpověď zněla: R. U., R. U., R. U. Pak přišel další příkaz: 'Vyříd'te to R. Vyříd'te to R.' Robertovi? ptali jsme se? 'Ne, Rosaleen. Jde o Roberta U.' Chápete, co to znamená, pane Poirote?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou detektiv. „Nechápu.“

Útrpně se na něj podívala. „U přece znamená Underhay. Robert Underhay.“

Poirot přikývl, ale netroufl si zeptat se, proč jméno Robert mohlo být vypsáno celé, kdežto k Underhayovi bylo nutno dospět dohadem.

„A moje švagrová je Rosaleen,“ zakončila žena vítězoslavně. „Už rozumíte? Ta R se pletou, zato smysl je naprosto jasný: 'Vyříd'te Rosaleen, že Robert Underhay není mrtev.'“

„Aha – a vyřídila jste jí to?“

Paní Cloadová se trochu zarazila.

„No – hm – nevyřídila. Víte, totiž – lidé jsou tak skeptičtí. Rosaleen určitě není jiná. Navíc by ji to chudinku mohlo rozrušit. Chápejte, lámala by si hlavu, kde Robert je – co dělá – „

„– kromě toho, že posílá vzkaz po duchovi. Jistě. Zvolil vskutku zvláštní způsob, jak ohlásit, že je v pořádku.“

„Ach, jste nezasvěcený, pane Poirote. Copak známe okolnosti? Nešťastný kapitán Underhay – neboje major? – úpí třeba někde ve vězení v temném africkém vnitrozemí. Kdyby tak mohl být nalezen, pane Poirote, a navrácen své drahé, mladé Rosaleen! Představte si její štěstí! Ach, byla jsem k vám poslána – přece neodmítnete uposlechnout příkazu ze záhrobí.“

Detektiv se na ni zamyšleně podíval.

„Účtuji velmi vysoké honoráře,“ vysvětlil klidně. „Mohu dokonce prohlásit, že nesmírně vysoké. A vámi požadovaný úkol nebude snadný.“

„Bože – jaká hrozná smůla! Já i můj manžel jsme teď na tom strašně špatně – skutečně nevýslovně špatně. Situace je vlastně ještě horší, než můj drahý muž tuší. Koupila jsem nějaké akcie – podle příkazů duchů – a zatím se v nejmenším neprojevily slibně, naopak mě spíš znepokojují. Hluboko klesly a soudím, že v současné době jsou neprodejně.“ Pohlédla na detektiva modrýma očima plnýma úzkostí. „Lionelovi jsem se s nákupem neodvážila svěřit a vám všechno říkám jen na vysvětlení svého postavení. Ovšem, milý pane Poirote, vrátit manžela mladé ženě je přece tak vznešené poslání –“

„Vznešenost, *chère madame*, nezaplatí lodní lístky nebo železniční jízdenky či letenky. Neuhradí ani dlouhé telegramy, kabelogramy a výslechy svědků.“

„Kdyby se ale kapitán Underhay našel – živý a zdravý – potom – nu, snad mohu odpovědně prohlásit, že po jeho objevení odpadnou potíže s vyplacením honoráře.“

„Ach – kapitán Underhay je tedy bohatý?“

„Ne, to není, ovšem ujišťuji vás – troufám si dát vám své slovo, že – že otázka peněz nebude problémem.“

Poirot zvolna zavrtěl hlavou. „Lituji, madame. Má odpověď zní: nikoliv.“

Dalo mu trochu práce přesvědčit ji, že jeho odmítnutí musí přijmout.

Když konečně odešla, zůstal zamračeně stát, zahroubán do myšlenek. Už si uvědomil, proč mu jméno Cloade připadalo známé: vzpomněl si na rozhovor v klubu v den náletu, na zvučný, jednotvárný hlas majora, bez ustání drmolící příběh, jenž nikoho nezajímal.

Vybavil si rovněž, jak zašelestily noviny a majorovi náhle v překvapení poklesla čelist.

Nemohl se však rozhodnout, jaký názor si má vytvořit o dychtivé dámě středního věku, která od něj právě odešla, o jejím výmluvném, povrchním breptání o spiritismu, o lehounkém šátku, korálech a amuletech, cinkajících jí kolem krku – a nakonec trochu v rozporu s tím vším o onom náhlém prohnáním záblesku ve světlomodrých očích.

„Proč jen mě vlastně navštívila?“ řekl si v duchu. „A co se asi stalo v tom –“ podíval se na vizitku na stole – „Warmsley Vale?“

Přesně o pět dní později spatřil ve večerníku odstaveček oznamující úmrtí muže jménem Enoch Arden v malém starobylém městečku Warsley Vale, vzdáleném necelých pět kilometrů od oblíbeného golfového hřiště Warsley Heath.

„Copak se asi ve Warsley Vale přihodilo?“ zašeptal znovu sám pro sebe.

KNIHA PRVNÍ

1. KAPITOLA

Warsley Heath sestává z golfového hřiště, několika velmi výstavných moderních vil s výhledem na ně, dvou hotelů, ulice s obchody, které před válkou platily za luxusní, a z nádraží. Když z něho vyjdete, doleva ubíhá rušná silnice k Londýnu a doprava vede přes pole úzká stezka, označená jako *Cesta pro pěší do Warsley Vale*.

Warsley Vale, zastrčené mezi zalesněnými kopci, je odlišné od Warsley Heath v čem se jen dá. Je to v podstatě staré miniaturní tržní město, nyní zdegenerované na vesnici. Na hlavní třídu s georgiánskými domy, několik hospod, pár neelegantních obchodů a celkem budí dojem, že leží aspoň šest set a nikoliv čtyřicet pět kilometrů od Londýna. Místním obyvatelům do jednoho vadí, jak se Warsley Heath překotně rozrůstá.

Na okraji Warsley Vale stojí několik rozkošných domků s půvabnými, starosvětskými zahradami. A právě do jednoho z nich, White Housu, se časně zjara roku 1946 po demobilizaci z ženského pomocného sboru britského válečného námořnictva vrátila Lynn Marchmontová.

Třetího rána vyhlédla z okna své ložnice přes neupravený trávník k jilmům vzadu na louce a šťastně se nadechla. Tiché, rozednívací se jitro vonělo kyprou, vlhkou hlínou a právě tuto vůni Lynn během uplynulých dvou a půl roku těžce postrádala.

Je skvostné být znovu doma, je krásné být zde, ve vlastním pokojíku, na nějž tak často a s takovým steskem vzpomínala. Je příjemné nemít na sobě uniformu, smět si navléknout starou tvídovou sukni a svetr – třebaže v nich moli za válečných let dost pilně pracovali!

Ráda odešla ze sboru a byla opět svou paní, i když služba v zámoří se jí opravdu líbila. Práci měla docela zajímavou, pořádaly se večírky, bylo plno legrace, ale poznala rovněž, jak je nudná běžná praxe, a leckdy i chuť uniknout svým družkám, zahnaným spolu s ní do jednoho houfu. Tehdy v průběhu dlouhého, žhavého léta na Východě nesmírně toužila po Warsley Vale, po sešlém, chladném a přívětivém domě i po drahé mamince.

Lynn matku milovala a zároveň na ni mívala zlost. Daleko od domova zapomněla na své stavy podrážděnosti nebo si je vybavovala jen jako součást záchvatů nostalgie. Drahá maminka ji dovedla dohánět k šílenství, avšak tenkrát v cizině by Lynn byla dala kdoví co za možnost uslyšet jedinkou otřelou frází, pronesenou matčiným něžným, naříkavým hlasem. Ach, být opět doma a už nikdy, nikdy nemuset domov opustit!

Tedy tedy je zpátky ve White Housu, propuštěná ze služby, volná. Vrátila se před třemi dny a už se jí zmocňoval zvláštní neklid a nespokojenost. Všechno tu zůstalo stejné – snad až příliš stejné: dům, maminka, Rowley, statek i příbuzní. Změnilo se pouze to, co se změnit nemělo, totiž ona sama.

„Drahoušku!“ zazněl zdola přes schody slabý hlas paní Marchmontové. „Mám přinést své holčičce do postýlky podnos s něčím dobrým?“

„Samozřejmě že ne! Přijdu dolů,“ křikla Lynn podrážděně. Proč ji musí máti nazývat „svou holčičkou“, posteskla si v duchu. Jak hloupé to je.

Seběhla do přízemí a vstoupila do jídelny. Snídaně za mnoho nestála.

Lynn už pochopila, že péči o jídlo matka nevěnuje patřičný čas ani zájem. Kromě značně nespolehlivé ženy, která docházela na čtyři dopoledne v týdnu, pečovala paní Marchmontová o dům sama a potácela se mezi vařením a úklidem. Lynn se jí narodila málem ve čtyřiceti a navíc paní Marchmontová nebyla docela zdravá. Dcera si rovněž s hrůzou uvědomila, jak se změnilo jejich finanční postavení. Nevelký, avšak pěkný, pravidelný důchod, který jim před válkou klidně vystačil, se nyní zdaněním zmenšil téměř na polovinu. Poplatky, ceny, mzdy – všechno stouplo.

Ach ty krásný nový světe! ušklíbla se Lynn v duchu. Přelétla očima sloupce v deníku: „Demobilizovaná členka pomocného sboru hledá umístění s možností uplatnit iniciativu a podnikavost.“

„Bývalá příslušnice pomocného sboru válečného námořnictva přijme místo, na němž je požadována organizační schopnost a autorita.“

Podnikavost, iniciativa, autorita jsou nabízené vlastnosti – ale co je hledáno? Umění vařit a uklízet nebo psát slušně těsnopisem. Je zájem o běžné pracovníky, dřiče, schopné podat dobrý výkon.

Nu – jí se to netýkalo. Měla před sebou jasnou cestu: sňatek s bratrancem Rowleyem Cloadem. Zasnoubili se před sedmi lety, těsně před vypuknutím světové války. Pokud se pamatovala, vždycky si chtěla vzít Rowleye. Ochotně souhlasila s jeho rozhodnutím věnovat se zemědělství. Bude to příjemný život – ne snad vzrušující –, vyplněný těžkou prací, ale oba rádi pečovali o zvířata a pobývali na čerstvém vzduchu. Teď však jejich vyhlídky vypadaly docela jinak než dříve. Strýc Gordon vždycky sliboval –

Vyrušil ji naříkavý hlas paní Marchmontové, sedící naproti.

„Jak jsem ti psala, miláčku Lynn, potkala nás všechny ta nejstrašnější rána. Gordon pobyl v Anglii jenom dva dny. Ani jsme ho neviděli. Kdyby byl nezůstal v Londýně a vypravil se rovnou sem –“

Zpráva o strýcově smrti Lynn vzdálenou od vlasti rozesmutnila a otrásla jí, nicméně skutečný dopad tragédie si začala uvědomovat teprve nyní. Pokud se totiž pamatovala, její život, životy jich všech, ovládal Gordon Cloade. Bohatý, bezdětný muž vzal veškeré příbuzenstvo zcela pod svá křídla.

Rowley s přítelem Johnniem Vavasourem začali sice s malým kapitálem, zato plni naděje a síly, společně hospodařit na statku až teprve po souhlasu Gordona Cloada. Jí však strýc řekl navíc ještě toto:

„V zemědělství to bez peněz nikam nedotáhneš. Napřed je ovšem nutno zjistit, jestli ti hoši mají vůbec energii a vůli přiložit ruku k dílu. Kdybych jim pomohl už teď, nepoznal bych to – snad leda po létech. Pokud je v nich ten správný fortel a já se o něm přesvědčím – potom si nemusíš připouštět starosti, Lynn. Slušně je finančně zajistím. Nepředstavuj si tedy svou budoucnost černě, děvče. Jsi přesně žena, jakou Rowley potřebuje. Ale co jsem ti teď svěřil, si nech pro sebe.“

Poslechla, avšak Rowley sám vycítil strýcův laskavý zájem. Šlo jen o to, aby spolu s Johnniem tomu starému dobrákovi dokázali, že je výhodné do nich investovat.

Ano, všichni na Gordonu Cloadovi záviseli, třebaš nikdo z rodiny nebyl příživník nebo lenoch: Jeremy Cloade byl starší společník advokátní kanceláře, Lionel Cloade měl lékařskou praxi, nicméně za všední skutečností stála v pozadí uklidňující finanční jistota. Nikdo se nepotřeboval omezovat nebo šetřit. O zajištěnou budoucnost se postará bezdětný vdovec Gordon Cloade, jak sám – a ne pouze jednou – každému z nich připomínal.

Jeho ovdovělá sestra Adéla Marchmontová zůstala ve White Housu, ačkoliv se snad mohla přestěhovat do menšího domu, jenž by jí nedal tolik práce. Lynn chodila do nejlepších škol. Nevypuknout válka, mohla se věnovat kterémukoliv nákladnému studiu podle vlastního výběru a s příjemnou pravidelností by dostávala od strýčka Gordona šeky, umožňující jí dopřávat si drobné radosti.

Všechno bylo zařízeno, zajištěno, až najednou Gordon tak zcela nečekaně uzavřel nový sňatek.

„Pochopitelně nás tím všechny ohromil, drahoušku,“ pokračovala Adéla. „Jestli se něco mohlo považovat za naprosto jisté, pak to bylo naše přesvědčení, že se bratr podruhé už neožení. Pochop – ten krok neudělal z nedostatku rodinných pout.“

Což o to, napadlo Lynn, rodinu měl velkou. Někdy možná až příliš velkou.

„Byl vždycky tak hodný,“ vzpomínala dál paní Marchmontová, „třebas občas maličko tyran. Vůbec neuznával zvyk večeřet bez prostírání – vždycky naléhal, abych setrvala u staromódních ubrusů. Dokonce mi ze svého pobytu v Itálii poslal jeden z nejkrásnější benátské krajky.“

„Určitě se vyplatilo vyhovět jeho přáním,“ poznamenala Lynn suše a zvědavě dodala: „Kde poznal tu – svou druhou ženu? Nikdy ses o tom v dopisech nezmínila.“

„Ach, někde na lodi nebo v letadle. Myslím, že cestou z Jižní Ameriky do New Yorku. Po tolika letech, kdy odolal všem svým sekretářkám, písarkám, hospodyním atakdále!“

Lynn se usmála. Pokud jí paměť sahala byly sekretářky, písarky, hospodyně a úřednice Gordona Cloada vystaveny co nejprísnejšímu dozoru a prošetřování.

Se zájmem se zeptala: „Je hezká?“

„No, řekla bych, že vypadá hloupá,“ usoudila Adéla.

„Ty ale nejsi muž, maminko!“

„Ovšemže ne,“ připustila paní Marchmontová. „Chudinka, prožila nálet. Bombardování jí způsobilo šok a opravdu vážně stonala. Podle mého názoru se už docela neuzdravila. Je z ní uzlíček nervů, jestli mi rozumíš. A občas se chová jako slabomyslná. Nemyslím, že někdy mohla být ubohému Gordonovi dobrou společnicí.“

Lynn se ušklíbla. Nevěřila, že by si Gordon Cloade vzal dívku o mnoho let mladší jen k intelektuálnímu vztahu.

„A navíc, má drahá,“ paní Marchmontová ztišila hlas, „nerada ji pomlouvám, ale dáma není.“

„No tak, maminko! Copak dneska na tom záleží?“

„Na venkově ano, miláčku,“ napomenula ji Adéla mírně. „Prostě cítím, že mezi nás tak docela nezapadá.“

„Chudinka malá!“

„Opravdu tě nechápu, Lynn. Všichni jsme se kvůli Gordonovi velice snažili být k ní milí a zdvořilí a přijmout ji mezi sebe.“

„Bydlí teď ve Furrowbanku?“ zeptala se dcera zvědavě.

„Ano, pochopitelně. Kam jinam by šla po propuštění ze sanatoria? Lékaři jí pobyt v Londýně zakázali. Žije ve Furrowbanku se svým bratrem.“

„Co on je zač?“

„Hrozný chlap!“ Paní Marchmontová se odmlčela a potom se značným důrazem dodala: „Hrubíán!“

Myslí dívky se mihl záblesk sympatie. Vsadím se, že na jeho místě bych byla taky hrubá, napadlo ji. „Jak se jmenuje?“

„Hunter. David Hunter. Asi Ir. Přirozeně o nich nikdo nic neví. Rosaleen byla vdova – jakási Underhayová. Nechci být tvrdá, ale nedovedu se ubránit otázce, která vdova by asi za války měla chuť cestovat z Jižní Ameriky. Vnucuje se mi totiž domněnka, že pouze hledala bohatého manžela.“

„V tom případě nehledala marně.“

Paní Marchmontová si povzdechla. „Všechno mi připadá hrozně divné. Gordon byl vždycky tak mazaný. Netvrdím, že se ženy nesnažily. Kupříkladu jeho poslední sekretářka. Vysloveně dotěrná, i když velmi schopná. Musel ji dát pryč.“

„Na každého jednou dojde,“ prohodila Lynn neurčitě. „Dvašedesát je hrozně nebezpečný věk a válka zřejmě nepřispívá ke klidu. Vůbec ti nedovedu vyličit, jakou nám dopis z New Yorku zasadil ránu.“

„Co přesně v něm stálo?“

„Poslal ho Frances – opravdu nevím, proč jí. Snad si představoval, že vzhledem ke svému vychování jej spíš pochopí. Budeme prý překvapeni zprávou o jeho sňatku, všechno že se udalo poměrně náhle, ovšem věřil, že si Rosaleen brzy upřímně zamilujeme. Jak výstřední

jméno, nemyslíš, drahoušku? Skoro až afektované. Gordon připomněl její těžký osud a co i přes své mládí vytrpěla. A že dokázala statečně čelit životu.“

„Naprosto běžný manévr.“

„Vím. Máš pravdu. Podobné příběhy slyšíš každou chvíli, ovšem dalo by se věru předpokládat, že Gordon se svými zkušenostmi – No, stalo se. Má hrozně velké oči – tmavě modré a temně podkroužené.“

„Je hezká?“

„Ach ano, dokonce velmi hezká. Jenže to není krása podle mého vkusu.“

„Tobě se nelíbila žádná,“ podotkla dcera s ironickým úsměvem.

„Jistě, miláčku. Muži totiž – no, jsou naprosto nevypočitatelní! A ti nejroznější provádějí nejnemožnější pitomosti. Gordon v dopise dále zdůraznil, abychom si ani na okamžik nemysleli, že jeho sňatek znamená uvolnění starých vztahů. Stále prý cítí odpovědnost za nás za všechny.“

„Neudělal po svatbě novou závěť?“

Paní Marchmontová zavrtěla hlavou. „Tu poslední sepsal v roce 1940. Neznám podrobnosti, ale tehdy nám dal na srozuměnou, že kdyby se s ním něco stalo, je o celou rodinu postaráno. Uzavřením manželství testament přirozeně ztratil platnost. Po návratu domů by byl jistě vypracoval nový – ovšem k tomu už neměl čas. Byl zabit prakticky den po přistání ve vlasti.“

„Tak ta – Rosaleen – dědí všechno?“

„Ano. Stará závěť se sňatkem zrušila.“

Lynn mlčela. Nebyla zjištěnější než ostatní, avšak nepatřila by k lidem, kdyby ji byl nový stav věcí nechal klidnou. Cítila, že takhle si to Gordon Cloade ani zdaleka nepředstavoval. Podstatnou část majetku by byl nejspíš odkázal své mladé ženě, ale určitě by zaopatřil příbuzné, kterým sliboval, že se na něj mohou spoléhat. Znovu a znovu je vybízel, ať nešetří, nevytvářejí si rezervy pro budoucnost. Sama slyšela, jak řekl Jeremymu: „Až umřu, budeš bohatý.“ A její matce často opakoval: „Neboj se, Adélo. Nepřestanu se o Lynn starat, to přece víš, a nerad bych, aby ses odtud odstěhovala. Je to tvůj domov. Všechny účty za opravy mi posílej.“ Rowleye povzbuzoval, ať se pustí do sedlačení. Jeremyho syna Antonyho přemlouval ke vstupu do gardového pluku a vždycky mu podstrčil krásné kapesné. Lionelovi doporučoval zaměřit se na určité, byť i ne právě výnosné odvětví lékařského výzkumu a ordinaci pustit.

Lynniny úvahy dramaticky přerušila paní Marchmontová, když s třesoucími se rty vytáhla svazek účtů.

„Podívej se na tohle,“ zanaříkala. „Co mám s tím vším dělat, Lynn? Proboha – co? Od ředitele banky přišlo dnes ráno oznámení, že jsem překročila úvěr. Nechápu, jak je to možné. Dávám si tolik pozor. Zřejmě mé investované peníze tak nenesou jako kdysi. Píše mi, že stouply daně. A ty ostatní hrozné položky – pojištění válečných škod a kdoví co ještě – člověk musí zaplatit, ať chce nebo nechce.“

Lynn účty vzala a prohlédla si je. Nenašla mezi nimi žádný důkaz marnotratnosti. Byly za přeložení tašek na střeše, za opravu plotu, za výměnu kuchyňského bojleru, který dosloužil, a za nové vodovodní trubky, představovaly značnou sumu.

„Asi jsem se měla odtud vystěhovat,“ povzddechla si paní Marchmontová žalostně, „ale kam? Malý domek tu není k sehnání. Ach, nechci tě tím trápit, aspoň ne hned po návratu domů, ovšem nevím, kudy kam. Opravdu nevím.“

Dcera se na matku zadívala. Adéla měla už šedesátku za sebou. Nikdy nebyla silák. Za války v domě ubytovala evakuované z Londýna, vařila a uklízela jim, pracovala v dobrovolné službě žen, zavářela ovoce, vypomáhala ve školní kuchyni. Na rozdíl od příjemného, pohodlného života před válkou dělala čtrnáct hodin denně a teď – jak si Lynn uvědomila – stála na pokraji zhroucení. Byla vyčerpaná a bála se budoucnosti.

V dívce propukl tajený vztek a pomalu řekla: „Nemohla by nám nějak pomoci – ta Rosaleen?“

Paní Marchmontová zrudla. „Nemáme na nic nárok – vůbec na nic.“

„Myslím, že morální nárok máš,“ namítla Lynn. „Strýc Gordon vždycky pomohl.“

Matka zavrtěla hlavou. „Nebylo by zrovna vhodné žádat o laskavost někoho – koho nemáme příliš v lásce, drahoušku. Ostatně ten její bratr by jí nikdy nedovolil darovat jedinou penci!“

Pak její heroismus ustoupil čistě ženské jízlivosti a dodala: „Jestli to totiž vůbec bratr je.“

2. KAPITOLA

Frances Cloadová hleděla zamyšleně přes jídelní stůl na svého muže. Bylo jí osmačtyřicet. Patřila k oněm ženám hubeným jako lunt, jimž sluší tvídový kostým. Dosti vyzývavou krásu jejího obličej, krom trochu nedbale nanesené rtěnky nenalíčeného, už značně nahlodal zub času.

Třiašedesátiletý Jeremy Cloade měl řídké šedé vlasy a hubenou, nevýraznou tvář. Toho večera byla ještě nevýraznější než obvykle.

Ke zjištění této skutečnosti postačilo jeho ženě jediné letmé šlehnutí oka.

Patnáctiletá služebná obcházela stůl a podávala mísy se zrakem vyděšeně upřeným na paní domu. Když se Frances zamračila, děvče div něco neupustilo, kdežto pod pochvalným pohledem se celé rozzářilo.

Ve Warmesley Vale všichni závistivě sledovali, že pokud někdo sežene služebnictvo, tak je to Frances Cloadová. Neuplácela je vysokou mzdou a požadovala dobrou práci, avšak její upřímná pochvala za snaživost i nakažlivá energie a elán měnily domácí dřinu v cosi tvůrčího a individuálního. Za celý život si tak navykla dávat se obsluhovat, že to bezděčně považovala za samozřejmost, a dobrou kuchařku nebo pořádnou panskou hodnotila stejně jako úspěšného klavíristu.

Frances byla jedinou dcerou lorda Edwarda Trentona, který nedaleko Warmesley Heathu trénoval své koně. Ti, kdo lorda Edwarda znali, usoudili, že ho bankrot nakonec zachránil před mnohem horšími konci. Šeptalo se o koních, jež v nečekaných okamžicích nápadně zpomalili krok, jiné zvěsti vyprávěly o vyšetřování členů dozorčí komise jezdeckého klubu. Lord Edward však vždy vyvázl pouze s trochu pošramocenou reputací a s věřiteli dosáhl takového vyrovnání, že si mohl dopřát nesmírně pohodlný život na jihu Francie. A za tuto nepředvídanou milost musel děkovat prozíravosti a mimořádné obratnosti svého právního zástupce Jeremyho Cloada. Ten učinil daleko víc, než obvykle právník pro klienta dělává, dokonce z vlastních peněz za něj složil kauci. Dal jasně najevo, že k Frances Trentonové chová hluboký obdiv a v pravý čas, když byly otcovy záležitosti uspokojivě vyřešeny, se dívka stala paní Cloadovou. Nikdo nikdy nezvěděl, co o tom všem soudila ona. Dalo se říci jen tolik, že sama své povinnosti obdivuhodně plnila. Jeremymu byla schopnou a loajální manželkou, synovi pečlivou matkou, mužovy zájmy podporovala v každém směru a ani jednou nenaznačila, že snad ke svazku došlo z jiného důvodu než z jejího vlastního podnětu.

Rodina Cloadových ji oplátkou přijímala s velkou úctou a obdivem. Všichni na ni byli hrdí, podřizovali se jejímu názoru – leč důvěrně se s ní nikdy nesblížili.

Žádný z nich také nevěděl, jak se na své manželství dívá Jeremy, poněvadž nikdo se jakživ nedověděl, co si Jeremy Cloade myslí nebo co cítí. Lidé mu přezdívali „suchar“, avšak jako manžel i jako právník měl pověst výbornou. Firma Cloade, Brunskill a Cloade o nějaký pochybný proces nikdy ani nezavadila. Neplatili sice *zrovna* za skvělé obhájce, zato za velmi solidní. Kancelář vzkvétala a Jeremy se s Frances usadil v krásném georgiánském domě těsně u náměstí, vzadu měl velkou, starou, zdí obehnanou zahradu s hrušněmi, obsypanými na jaře mořem bílých květů.

Když manželé po večeri vstali od stolu, odebrali se do pokoje s výhledem do zahrady za domem. Kávu jim tam přinesla patnáctiletá Edna, dýchajíc rozčileně ústy, jako by trpěla zánětem nosní mandle.

Frances nalila trochu silné, horké tekutiny do šálku. „Je výborná, Edno,“ pochválila děvče úsečně.

Edna radostí zrudla, avšak přesto se při odchodu z místnosti podívovala nad tím, co někomu chutná. Podle jejího názoru měla káva mít od spousty mléka krémové zbarvení a být hodně sladká.

V pokoji s vyhlídkou do zahrady pili Cloadovi kávu černou a neslazenou. Během večere těkali v hovoru od známých, s nimiž se potkali, k Lynninu návratu a k vývoji zemědělství v budoucnosti, avšak sotva osaměli, mlčeli.

Frances se opřela v lenošce a pozorovala manžela. Vůbec její pohled nepostřehl. Pravou rukou si hladil horní ret charakteristickým pohybem, který prozrazoval jeho vnitřní zmatek. Nevídala jej u Jeremyho příliš často – třeba když jejich syn Antony ještě jako malý vážně stonal, nebo jednou při čekání na návrat poroty, která odešla k poradě o rozsudku, potom při vypuknutí války, zatímco vyčkával, až se z rozhlasu ozvou neodvolatelná slova, a v předvečer Antonyho odjezdu k nalodění po dovolené.

Než promluvila, trochu přemýšlela. Jejich manželství bylo šťastné, ale vždy bez důvěrnosti v pravém slova smyslu. Respektovala Jeremyho přání nechat si leccos pro sebe stejně, jako je uznával on v jejím případě. Žádný z nich se nezhroutil ani tehdy, když jim přišel telegram oznamující Antonyho smrt při výkonu služby.

Jeremy tehdy rozevřel blanket a vzhlédl k ní.

Řekla jen: „Je to –“

Přikývl, pak se pokřižoval a do natažené ruky jí telegram podal.

Chvilí oba stáli mlčky, než Jeremy pravil: „Kéž bych ti mohl pomoci, má drahá.“

„Pro tebe je to stejně těžké jako pro mě,“ odpověděla mu vyrovnaným hlasem a bez jediné slzy, jen s pocitem strašlivé prázdnoty a bolesti.

Poklepal ji po rameni. „Ano,“ přisvědčil. „Ano –“ Potom zamířil ke dveřím, krácel poněkud vratce a strnule zároveň. Najednou z něj byl starý muž. „K tomu není co dodat – vůbec nic...“ podotkl při chůzi.

Byla mu vděčná, z hloubi duše vděčná, že ji tak dobře pochopil, a ozval se v ní zoufalý soucit s ním, když se jí znenadání před očima změnil ve starce. Po ztrátě syna jaksi ztvrdla, ztratila svou obvyklou laskavost. Stala se zdatnější, energičtější a lidé se někdy jejího nemilosrdně střízlivého rozumu až trochu děsili.

A teď si Jeremy Cloade zase zamyšleně a nerozhodně ukazováčkem hladil horní ret.

„Stalo se něco?“ oslovila ho rázně přes pokoj.

Trhl sebou, div mu kávový šálek nevypadl z ruky. Vzpamatoval se, hrníček pečlivě odložil na podnos a pak se na manželku podíval.

„Co máš na mysli, Frances?“

„Ptám se, jestli se něco nestalo.“

„Co by se mělo stát?“

„Zbytečně bych hádala. Raději mi to řekni sám.“ Mluvila věcně, nevzrušeně.

„O nic nejde,“ odvětil nepřesvědčivě.

Neodpověděla, jen tázavě vyčkávala, jako by jeho zapírání považovala za nedůležité. Nejistě na ni upřel zrak.

Pouze na okamžik mu z šedivé tváře sklouzla maska klidu, ale žena přesto postřehla záblesk tak nepřekonatelného zoufalství, že div nevykřikla. Trval jenom chvilíčku, avšak ona pochopila, co spatřila.

„Snad abys mi všechno vysvětlil,“ vybídla ho tiše a vyrovnaně.

Zhluboka, nešťastně si povzdechl. „Pochopitelně se to budeš muset dovědět,“ řekl. „Dřív nebo později.“ A dodal větu, která ji velice udivila: „Myslím, žeš špatně pochodila, Frances.“

Přešla poznámku, které neporozuměla, a tvrdě zaútočila: „Oč jde? O peníze?“

Nevěděla, proč ji na prvním místě napadly peníze. Nepozorovala žádné zvláštní příznaky finančního omezování, než jaké byly v té době přirozené. V kanceláři měli nedostatek personálu a víc práce, než mohli zvládnout, jenže to bylo všude stejné a v minulém měsíci se jim už vrátilo několik úředníků propuštěných z armády. Třeba před ní tajil nemoc – poslední dobou byl bledý, přepracovaný, vyčerpaný, ovšem Frances přesto instinktivně hledala důvod v penězích. Zdálo se, že má pravdu. Manžel přikývl.

„Tak je to tedy.“ Chvilí mlčela a uvažovala. Jí samotné na penězích vlastně vůbec nezáleželo – ovšem věděla, že něco takového Jeremy nedovede pochopit. Pro něho znamenaly čtyři pevné záruky: existenční zajištění, postavení, společenské závazky a životní styl.

Pro ni peníze představovaly hračku, hozenou jí pro potěšení do klína. Narodila se a byla vychovávána v atmosféře finanční nejistoty. Rodina žila v přepychu, pokud koně podávali výkony, jaké se od nich očekávaly, avšak Frances poznala i zlé časy, kdy obchodníci nechtěli poskytovat úvěr a lord Edward se musel uchýlovat k potupným úskokům, aby se vyhnul exekutorům, čekajícím na schodech před domem. Jednou propustili všechno služebnictvo a celý týden žili jen o chlebu a vodě. Když byla Frances malá, měli při určité příležitosti exekutory v domě tři neděle, docela se jí líbilo, jak si s ní jeden z nich hezky hrál a pořád jí vyprávěl o své vlastní holčičce. Jestliže nebyly peníze, musela se rodina jednoduše uskromnit nebo odjet do ciziny, pobývat chvíli u příbuzných či známých, anebo si od někoho vypůjčit.

Zatímco Frances pozorovala manžela přes stůl, uvědomila si, že v rodině Cloadových něco takového nelze udělat. Tam není možno prosit, vypůjčovat si nebo žít na útraty druhých, ovšem naopak od nich zase netřeba očekávat, že by přišli o něco požádat, vydlužit si nebo žít na úkor vás.

Frances Jeremyho nesmírně litovala a sama si trochu vyčítala, že zůstává tak klidná. Uchýlila se tedy k přímé otázce: „Budeme snad muset likvidovat? Stojí kancelář před krachem?“

Jeremy sebou trhl a tím si Frances uvědomila, že promluvila příliš věcně.

„Tak mi odpověz, drahoušku,“ pokračovala něžněji. „Nemohu se vyptávat do nekonečna.“

„Před dvěma roky jsme prodělali dost ošklivou krizi,“ spustil neochotně. „Jak se pamatuješ, utekl mladý Williams a jen tak tak že jsme se nedostali do rozporu se zákonem. Potom nastaly určité komplikace se situací na Dálném Východě, když Singapur –“

„Na důvodech nezáleží,“ přerušila ho, „ty nejsou vůbec důležité. Dostal ses prostě do bryndy a nedokázal ses z ní vylízt.“

„Spoléhal jsem na Gordona. Ten by byl všechno urovňal.“ Rychle, netrpělivě si povzdechla.

„Pochopitelně. Nechci tomu ubožákovi nic vyčítat – koneckonců je jen lidské ztratit kvůli hezké ženě hlavu. A proč proboha by se nesměl znovu oženit, když chtěl? Byla ovšem smůla, že zahynul při náletu dřív, než mohl cokoliv zařídit, sepsat patřičnou poslední vůli nebo dát jinak své záležitosti do pořádku. Je pravda, že ať je člověk v sebevětším nebezpečí, nikdy ani na okamžik nepředpokládá, že by mohl přijít o život. Bomba přece vždycky zasáhne toho druhého!“

„Nehledě ke ztrátě bratra – měl jsem Gordona velmi rád a taky jsem byl na něj pyšný – znamená jeho smrt pro mne katastrofu. Došlo k ní v okamžiku –“ Jeremy se zarazil.

„Čeká nás úpadek?“ zareagovala Frances bystře. Jeremy na ni pohlédl skoro zoufale. Ačkoliv si to neuvědomila, byl by lépe snesl slzy a nárek. Tento chladný, praktický zájem ho vysloveně dorazil.

„Něco mnohem horšího,“ odpověděl chraptivě. Pozoroval ji, jak sedí naprosto klidně a uvažuje. Za chvíli budu nucen všechno jí vysvětlit, napadlo ho. Poznává, co jsem zač. Musí se to dovědět. Zpočátku snad vůbec neuvěří.

Frances si vzdychla a v hluboké lenošce se napřímila. „Rozumím,“ přikývla. „Tedy zpronevěra – nebo jestli to není správný výraz, tak něco podobného. Jako v případě mladého Williamse.“

„Ano, jenže tentokrát – asi nechápeš – jsem vinen já. Zneužil jsem kapitál, svěřený do mé správy. Dosud se mi dařilo zakrývat stopy –“

„A teď vyjde pravda najevo?“

„Pokud potřebnou sumu neseženu – rychle.“

Nikdy v životě se necítil tak zahanbený. Jak to Frances přijme? Cítil, že zatím všechno nese zcela klidně, ovšem ona by nikdy nevyvolala scénu, nevyčítala by mu, ani jej nekárala. Přiložila si dlaň ke tváři a zamračila se. „Jaká smůla, že nemám vůbec žádné vlastní peníze.“

„Tvoje věno – “ začal upjatě. Nepřítomně ho přerušila: „– je už asi také pryč.“ Neodpověděl. Teprve za chvíli s námahou chraptivě dodal: „Odpust', Frances, mrzí mě to víc, než dokážu vyjádřit. Špatně jsi pochodila.“ Prudce vzhlédla. „Tos už řekl. Co tím chceš naznačit?“ Zaváhal, než odpověděl: „Když jsi byla tak hodná, že sis mě vzala, právem jsi směla očekávat – nu – poctivost a život bez nepříjemných špinavostí.“

Sledovala ho v nejvyšším údivu.

„Prosím tě, Jeremy! – Proboha, proč myslíš, že jsem si tě brala?“

Neznatelně se usmál. „Vždycky jsi byla ta nejspolehlivější a nejoddanější žena, drahoušku. Ale sotva si mohu lichotit, že bys byla se sňatkem souhlasila – za jiných okolností.“

Upřeně se na něj zadívala a najednou vybuchla ve smích. „Ty můj legrační nešiko! Jaká vysloveně románová duše asi dříme za tím tvým právníckým zevnějškem! Skutečně si myslíš, že jsem se stala tvou ženou jen abych uchránila otce před vlky – totiž před členy dozorcí komise jezdeckého klubu a jim podobnými?“

„Otce jsi nesmírně milovala, Frances.“

„Tatínka jsem zbožňovala! Byl velký krasavec a život s ním plynul hrozně hezky, ale odjakživa jsem věděla, že je budižkničemu. A jestli si představuješ, že bych se prodala rodinnému právníkovi, abych otce zachránila před tím, co mu pořád hrozilo, pak jsi mi nikdy ani v nejmenším nerozuměl. Nikdy!“

Zatímco ho pozorovala, napadlo ji: Je zvláštní být přes dvacet let za někoho provdaná a nevědět, co se mu odehrává v mozku. Ovšem jak to lze zjistit, jde-li o mozek pracující zcela jinak než její vlastní? Jeremy byl přece jen romantik, dobře maskovaný, ale v podstatě romantik. Že jsem to nepoznala už podle těch všech starých Stanleyů Weyrnannů v jeho ložnici! Ten můj hloupý chudáček!

Nahlas však řekla: „Vzala jsem si tě přece z lásky.“

„Z lásky? Cos mohla na mně vidět?“

„Když se na to ptáš, tak opravdu nevím, Jeremy. Byl jsi úplně jiný, tolik ses lišil od celé tatínkovy rodiny. Především jsi vůbec nemluvil o koních. Nemáš ponětí, jak už se mi z koní dělalo nanic – a z rozprav o šancích v Newmarket Cupu! Jednou jsi přišel na večeři – pamatuješ? Já seděla vedle tebe a na mou otázku, co je bigamie, jsi mi všechno vysvětlil – opravdu vysvětlil! Zabralo ti to celou večeři – šest chodů – tehdy jsme byli při penězích, tak vařil francouzský kuchař.“

„Musela ses strašlivě nudit.“

„Bylo to fascinující! Předtím mě nikdy nikdo nebral vážně. Ty ses choval tak zdvořile a přitom ses tvářil, že si mě vůbec nevšímáš a že ani nevíš, jestli jsem milá či hezká nebo prostě jaká jsem. To mě vyprovokovalo. Umínila jsem si, že tě přinutím vzít mě na vědomí.“

„Já si tě ale dobře všiml,“ namítl Jeremy Cloade smutně. „Ten večer po návratu domů jsem oka nezamhouřil. Měla jsi modré šaty s chrpami – „ Na chvíli se rozhostilo ticho, potom si Jeremy odkašlal. „Hm – to už je dávno – „

Pospíšila si pomoci mu z rozpaků: „– a teď jsou z nás manželé středního věku, kteří hledají nejschůdnější cestu z nesnází.“

„Po tvém vyznání, Frances, mi ta – ta hanba – připadá tisíckrát horší – „

„Ujasněme si radši situaci,“ přerušila ho. „Cítíš se provinilý, že ses porušil zákon. Mohl bys jít před soud – do vězení – “ trhl sebou – „jenže něco takového nedopustím. Ze všech sil se vynasnažím tomu zabránit, ovšem nečekej, že z mravního pohoršení. Nezapomeň, že nepocházím z morální rodiny. Otec byl přes všechny svůj půvab trochu podvodník a Charles – můj bratranec? Jeho případ ututlali, takže nebyl trestán, jen ho rychle poslali do kolonie. Bratranec Gerald padělal v Oxfordu šek, jenže odjel do války a když v ní padl, dostal Viktoriin kříž za mimořádnou odvahu, oddanost vojákům a nadlidskou statečnost. Snažím se tím naznačit, že takoví už lidé jsou – ani úplně špatní, ani docela dobří. Sama sebe taky

nepovažuju za počestnou, a pokud se taková jeví, je to jen proto, že se mi nenaskytlo žádné pokušení ukázat se jiná. Mám ale hodně odvahy a – “ usmála se na něj – „stojím při tobě!“

„Drahoušku!“ Vstal a přistoupil k ní. Sklonil se a přitiskl jí rty na vlasy-

„A co teď?“ otázala se dcera lorda Edwarda Trentona zvesela. „Jak seženeme peníze?“

Tvář mu ztuhla.

„Nevím.“

„Uvalíme na dům hypotéku,“ navrhla, leč hned dodala: „Ach, ano, to se už stalo. Já hloupá! Všechny samozřejmé kroky jsi už pochopitelně podnikl. Musíme tedy někoho pumpnout – ale koho? Máme snad jen jedinou možnost. Vdovu po Gordonovi – tmavovlasou Rosaleen!“ Jeremy pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Šlo by o značný obnos, z kapitálu jej vzít nemůže. Ten má pouze doživotně ve správě.“

„Tohle jsem si neuvědomila. Domnívala jsem se, že jí veškerý majetek neomezeně patří. Co se s ním stane, až Rosaleen zemře?“

„Případne Gordonovým nejbližším příbuzným, tedy se rozdělí mezi mne, Lionela, Adélu a Mauricova syna Rowleye.“

„Totiž nám – “ upřesnila Frances zvolna.

Jako by místností cosi zavanulo – studený vzduch – stín myšlenky. „Tos mi neřekl,“ vytkla manželovi. „Myslela jsem, že může s dědictvím disponovat – odkázat je, komu se jí líbí.“

„Kdepak! A podle zákona o úmrtí bez závěti z roku 1925...“ Frances výklad nejspíš nevnímala. Sotva Jeremyho hlas utichl, pravila: „Nás dvou se to už vlastně netýká. My budeme mrtví a pod zemí dávno před tím, než ona dosáhne středního věku. Jak je stará? Dvacet pět – dvacet šest? Dožije se pravděpodobně sedmdesátky.“

„Mohli bychom ji požádat o půjčku,“ navrhl Jeremy nepřesvědčivě, „uvést, že z rodinných důvodů. Třeba je dobrosrdečné děvče – víme vlastně o ní jen málo – “

„V žádném případě jsme roztomilost k ní nepřeháněli – nebyli jsme úlisní jako Adéla. Snad nám vyhoví.“

„Nesmí padnout ani zmínka o – hm – naší skutečně naléhavé situaci,“ připomněl jí manžel varovně.

„Pochopitelně!“ odbyla ho netrpělivě. „Potíž je v tom, že s dívkou nebudeme jednat přímo. Její bratr ji má pevně v hrsti.“

„Velice nepříjemný mladík,“ ulevil si Jeremy, ale Frances se rozzářila nečekaným úsměvem.

„Kdepak!“ namítla. „Je přitažlivý. Velice přitažlivý. A soudím, že i dost bezohledný. Ale pokud toho se týče – bezohledná dovedu být taky!“ Úsměv jí ztvrdl. Podívala se na Jeremyho.

„Nenecháme se porazit,“ prohlásila. „Nějaká cesta se najde – i kdybych měla vyloupit banku!“

3. KAPITOLA

„Peníze!“ zvolala Lynn a Rowley Cloade přikývl. Červenolící mladý hromotluk s hloubavými modrými očima a docela světlými vlasy nebyl pořád těžkopádný, spíš jen když se mu to hodilo. Záměrně se uchyloval k váhavosti tehdy, kdy jiní rychle odseknou.

„Ano,“ přisvědčil, „v dnešní době jako by se všechno točilo jen kolem nich.“

„Já si ale myslela, že se za války sedlákům dařilo dobře.“

„Jistě – jenže blahobyt dlouho nevydrží. Při stoupání mezd budeme za rok na tom zase jako dřív. Dělníci nechtějí pracovat, každý je nespokojený a nikdo neví, co s ním bude. Něco jiného je ovšem hospodaření ve velkém. To starý Gordon věděl a taky mi k tomu chtěl dopomoci.“

„A teď –“

Rowley se ušklíbl. „Teď si jeho vdova zajede do Londýna a vyhodí pár tisíc za norkový kožich.“

„No to je – to je hanebné!“

„Ani ne.“ Odmlčel se, než dodal: „Docela rád bych ti koupil norkový kožich, Lynn –“

„Jaká je, Rowleyi?“ Dívku zajímal názor vrstevníka.

„Večer ji uvidíš – na hostině u strýčka Lionela a tety Kathie.“

„Ano, vím, ale chci to slyšet od tebe. Maminka tvrdí, že je hloupá.“

Rowley se nad větou zamyslel.

„No – intelekt nebude její nejsilnější stránkou, ovšem myslím, že spíš jen hloupě vypadá, když je strašně opatrná.“

„Opatrná? V čem opatrná?“

„Ach – tak vůbec. Hlavně bych řekl, že s výslovností – má totiž jasně irský přízvuk – a taky neví, jakou vidličku kdy použít, ani nechápe žádnou literární narážku, kterou někdo prohodí.“

„Je tedy opravdu – docela – nu, nevzdělaná?“

„Tedy dáma není, jestli o to ti jde,“ usmál se Rowley. „Má krásné oči a velmi jemnou plet’ – nejspíš na to se starý Gordon chytil, když musel vidět, jak je naivní. Jenom postává jako sloup a strpí, aby s ní David manipuloval.“

„David?“

„No bratr. K němu bych dodal, že neexistuje žádný podvod, v kterém by on se nevyznal. Z nás nemá nikoho rád.“

„Proč by neměl?“ vyjela Lynn, a když na ni Rowley trochu překvapené pohlédl, připojila:

„Zřejmě ty ho nemáš rád.“

„Taky že ne. Ani tobě se líbit nebude.“

„Jakpak víš, kdo se mi líbí a kdo ne, Rowleyi? V uplynulých třech letech jsem poznala kus světa. Předpokládám, že se můj rozhled rozšířil.“

„Ze světa jsi skutečně viděla víc než já.“

Větu vyřkl neútočně, nicméně Lynn prudce vzhledla. Za vyrovnanými slovy se něco skrývalo. Vrátil jí pohled zpříma a s klidnou tváří. Lynn si vzpomněla, že nikdy nebylo snadné rozpoznat, co si Rowley myslí.

Jak je ten svět divně převrácený, uvědomila si. Dřív odcházel muž do války a žena zůstávala doma, kdežto teď tomu bylo obráceně. Ze dvou mladých hospodářů, Rowleye a Johnnieho, musel jeden nezbytně zůstat doma. Hodili si minci a odchod padl Johnniemu Vavasourovi. Byl zabit skoro hned – v Norsku. Rowley se za celá válečná léta nikdy nedostal dál než pár kilometrů od domova.

Zato ona, Lynn, byla v Egyptě, v severní Africe, na Sicílii a nejednou se ocitla v ohni.

A teď se tedy sešli, Lynn – navrátilce z války a Rowley – domabyl. Pojednou ji napadlo, že to snad Rowleyovi vadí.

„Někdy se všechno obrátí vzhůru nohama, vid’?“ zasmála se nervózně.

„Ach – ani nevím.“ Díval se nepřítomně do kraje. „Přijde na to, jak.“

„Rowleyi – “ zaváhala – „bylo ti líto, když – Johnnie -“

„Johnnieho vynech!“ zarazil ji chladným pohledem. „Válka skončila – a já měl štěstí.“

„Míníš tím, žeš měl štěstí – “ odmlčela se nejistě – „poněvadž jsi nemusel odejet?“

„Obrovské štěstí, nemyslíš?“

Lynn nevěděla, jak si jeho slova vyložit: v přívětivém hlase mu zazněl ostrý tón. S úsměvem dodal: „Ovšem vy příslušnice branných sil si budete doma těžko zvykat.“

„Nemluv hloupě, Rowleyi,“ odsekla podrážděně. Ale proč podrážděně? Zasáhla snad jeho slova někde citlivý nerv pravdy?

„No dobrá. Přesto snad můžeme uvažovat o svatbě – ovšem pokud jsi nezměnila názor.“

„Jistěže ne. Proč bych měla?“

„Člověk nikdy neví,“ odpověděl záhadně.

„Chceš snad naznačit, že jsem – “ zarazila se – „jiná?“

„Ani ne.“

„Co když ty sis to rozmyslel?“

„Kdepak, já se nezměnil. Na statku totiž došlo vůbec jen k malým změnám.“

„Pak je všechno v pořádku,“ řekla Lynn. Vycítila, jak napětí povolilo. „Dáme se oddat, kdykoliv si budeš přát.“

„Tak asi v červnu?“

„Třeba.“

Odmlčeli se. Bylo tedy rozhodnuto. Lynn chtě nechtě pociťovala hroznou tíseň, kdežto Rowley zůstal stejný, jako byl předtím: láskyplný, věcný a záměrně zdrženlivý.

Přece se milovali. Odjakživa se měli rádi. Nikdy o své lásce příliš nemluvili – tak proč měli teď začínat? V červnu se vezmou a budou žít v Long Willows (Lynn se to jméno vždycky líbilo) a ona potom už nikdy nikam neodjede – totiž v tom smyslu, co teď pro ni tato slova znamenala: vzrušení při vytahování lodních můstků, pobíhání posádky, rozechvění, než se letadlo odlepilo, vzlétlo a zanechalo zemi pod sebou, sledování, jak neznámý břeh nabývá tvaru, pach horkého prachu, petroleje a česneku, brebentění a štěbetání cizích jazyků, cizokrajné květiny – rudé poinsettie, hrdě napřímené v ubohých zahrádkách, balení, rozbalování – a otázku: kam příště?

To všechno skončilo. Bylo po válce. Lynn Marchmontová je zase zpátky. *Vrátil se námořník, je doma z moře...*

Jenže já nejsem ta Lynn, co odjela, uvědomila si.

Zvedla oči a viděla, jak ji Rowley pozoruje.

4. KAPITOLA

Večírky tety Kathie byly pokaždé skoro stejné. Měly v sobě diletantský nádech, pro hostitelku příznačný. Doktor Cloade vypadal, že jen s námahou zachovává klid. K hostům se vždy choval zdvořile, zato návštěvníci chápali, že jeho ženě společenské vystupování nesedí.

Vzezřením se Lione! dost podobal svému bratru Jeremymu. Byl hubený, šedovlasý, avšak postrádal jeho chladnokrevnost právníka. Jednal příkře a netrpělivě, jeho nervózní podrážděnost vadila mnoha pacientům, kteří pak už nechtěli uznat, že je skutečně schopný a laskavý. Zajímal se hlavně o vědecké bádání a jeho koníčkem se stalo využívání léčivých bylin v průběhu historie. Dovedl přesně uvažovat a jen těžko snášel výstřednosti své choti.

Ačkoliv Lynn i Rowley manželku Jeremyho oslovovali vždycky „Frances“, Lionelova žena byla pro ně výhradně „teta Kathie“. Měli ji rádi, nicméně jim připadala trochu směšná.

Tato večere, pořádaná jasně na oslavu Lynnina návratu domů, byla čistě rodinnou záležitostí.

Teta Kathie přivítala neterť láskyplně.

„Opálení ti sluší, holčičko. Asi z Egypta, vid’? Přečetla sis tu knížku věštů z pyramid, kterou jsem ti poslala? Je tak zajímavá! Opravdu všechno vysvětluje, nemyslíš?“

Příchod Gordonovy vdovy a jejího bratra ušetřil Lynn odpovědi. „Tohle je má neterť Lynn Marchmontová, Rosaleen.“ Lynn si příbuznou prohlédla s patřičně skrývanou zvědavostí. Dívka, jež se provdala za starého Gordona pro peníze, byla skutečně krásná. A Rowley nelhal, když prohlásil, že vypadá naivní. Černé vlasy, sčesané do volných vln, irsky modré, lehce podmalované oči, pootevřené rty. Ostatní na ní bylo především nákladné. Šaty, šperky, pěstěné ruce, kožešinový přehoz. I při docela pěkné postavě nedovedla drahé oblečení nosit tak, jak by to dokázala Lynn Marchmontová, jen kdyby měla aspoň z poloviny takové! Jenže tobě se podobná příležitost nikdy nenaskytne, zašeptal jí v duchu nějaký hlas.

„Jak se máte?“ pravila Rosaleen Cloadová a rozpačitě se obrátila k muži za sebou. „To je – můj bratr,“ dodala.

„Jak se vám daří?“ řekl David Hunter, štíhlý, černovlasý a černooký mladík s nepříjemně vzpurným, přidrslým obličejem.

Lynn rázem pochopila, proč k němu všichni Cloadovi chovají takový odpor. V cizině poznala muže tohoto typu. Muže bezohledné, na které se nelze spolehnout. Muže, jež si vytvářeli vlastní zákony a ostatními opovrhovali. Muže, jejichž cena při útoku se dala vyvážit zlatem, zato mimo palební linii doháněli své velitele k šílenství.

„Líbí se vám život ve Furrowbanku?“ položila Lynn dívce společenskou otázku.

David Hunter se posměšně ušklíbl.

„Chudáku starému Gordonovi se nevedlo špatně,“ podotkl. „Nešetřil a vydáních.“

Přesně vystihl pravdu. Když si Gordon vybral Warsley Vale za místo, kde se usadí – nebo spíš, kde hodlal trávit aspoň část svého neklidného života –, rozhodl se stavět, neboť byl příliš velký individualista, aby měl zájem o dům, poznamenaný minulostí jiných lidí.

Najal mladého, moderního architekta a nechal mu volnou ruku. Polovina Warsley Vale považovala Furrowbank za příšernou budovu, nelíbilo se, že je to bílá krychle se zabudovaným nábytkem, zasouvacími dveřmi a skleněnými stoly i židlemi. Jediné, co se všem skutečně upřímně zamlouvalo, byly koupelny.

V Rosaleenině poznámce „Je to skvostný dům“ zazněl uctivý obdiv, ale Davidův smích jí vehnal ruměnec do tváře.

„Vy jste ta demobilizovaná příslušnice pomocného námořního sboru?“ oslovil Lynn.

„Ano.“

Uznale si dívku prohlédl a Lynn se z neznámého důvodu začervenala.

Znenadání se opět objevila teta Katharina, jako by se uměla zhmotnit z prostoru. Snad tento trik odkoukala při četných spiritistických seancích, kterých se účastnila.

„Pojďte ke stolu,“ vyzvala hosty trochu rozpačitě a na vysvětlenou do dala: „Myslím, že to je vhodnější pozvání než říkat ‚k tabuli‘. Lidé pak očekávají příliš mnoho. Dneska se všechno hrozně těžko shání, že? Mary Lewisová mi prozradila, že obden podstrkuje rybáři deset šilinků. To mi připadá nemorální.“

Doktor Lionel Cloade, který právě hovořil s Frances, se podrážděně, nervózně zasmál. „Snad nechceš, abych tomu věřil, děvče. Pojďme dovnitř.“

Vešli do sešlé a dost ošklivé jídelny. Jeremy s Frances, Lionel a Kathie, Adéla, Lynn s Rowleyem, Rosaleen s Davidem. Byla to rodinná schůzka Cloadových se dvěma cizími účastníky, neboť ačkoliv Rosaleen nesla jejich jméno, nestala se Cloadovou jako Frances či Katharina.

Nezapadla mezi ně. Byla nesvá, neklidná. A David – ten zůstal vůbec vetřelcem. Přijali ho jako nutné zlo, bez vlastní volby. Tyto myšlenky se honily Lynn hlavou, zatímco usedala ke stolu.

Ve vzduchu se cosi vznášelo – jako elektrický náboj. Co jen to bylo? Nenávist? Mohlo jít vskutku o nenávist? Ať tak či onak bylo to něco zlého.

Jenže tenhle druh napětí se najde všude, napadlo Lynn zničehonic. Pozůstatky války v podobě nevůle a nenávisti se vyskytují ve vlacích, v autobusech i krámech, mezi dělníky i úředníky i mezi zemědělskými nádeníky. A ještě horší vztahy budou asi v dolech a továrnách. Tady však je to daleko horší – konkrétní, přímo zaměřené.

A zděšeně si pomyslela: Copak opravdu tolik nenávidíme tyhle cizince, kteří nás připravili o majetek, s nímž jsme už počítali jako s vlastním?

Vzápětí si na otázku odpověděla: Ne, z naší strany zatím o nenávist nejde, ale může k ní dojít – časem. Teď spíš oni nenávidí nás.

Tato úvaha ji tak ohromila, že zůstala sedět mlčky, v duchu se s ní dál obírala a zapomněla bavit se s Davidem Hunterem, sedícím vedle.

„Něco řešíte?“ zeptal se znenadání.

Měl docela příjemný hlas s nádechem veselosti. Lynn pocítila výčitky svědomí: Hunter si mohl myslet, že se z nevychovanosti odtáhla.

„Omlouvám se,“ odpověděla. „Dumala jsem o situaci, do níž svět zabředl.“

„Jak vysoce neoriginální!“ prohodil drze.

„Máte pravdu. Jsme dnes všichni tak vážní, což asi taky není zrovna dobré.“

„Obyčejně je běžnější přát někomu zlo. V tom směru jsme už přece v uplynulých letech taky vymysleli pár užitečných hraček – včetně oné *piece de résistance*, atomové bomby.“

„Právě o tom jsem uvažovala – ne snad o atomové bombě, ale o zlu. O přesně zaměřeném zlu.“

„Se zlem s vámi souhlasím, ale ne už se slovy ‚přesné zaměřené‘. Ve středověku dovedli zlo zaměřit přesněji.“

„Jak?“

„Celou černou magií. Uhranutím. Voskovými figurkami. Zaříkáváním při novém měsíci. Zabíjením sousedova dobytka. Zabitím souseda samotného.“

„Přece vážně nevěříte, že něco jako černá magie existovalo.“

„Možná že ne, ovšem lidé to s ní vážně zkoušeli. Zato v dnešní době –“ pokrčil rameny – „ani kdybyste vy a vaše rodina spojili zlobu z celého světa, nemůžete ublížit Rosaleen a mně – nebo snad ano?“

Lynn trhla hlavou. Najednou se začala bavit.

„Na to je už teď trochu pozdě,“ odpověděla společensky.

David Hunter se zasmál. Zdálo se, že i on se baví.

„Chcete říct, že jsme urvali kořist? No – sedíme docela v teple.“

„A máte legraci.“

„Z tolika peněz – bodejt' ne!“

„Nemyslela jsem na peníze. Z nás ostatních.“

„Protože jsme vás obrali? No, snad. Kvůli hromádce toho starého jste se pořádně nafukovali, byli jste z ní celí pryč. Viděli jste ji už ve vlastních kapsách.“

„Nesmíte zapomínat, že nás k tomu léta vedl,“ upozornila ho Lynn. „Radil, ať nešetříme, nehledíme na budoucnost, povzbuzoval nás, ať pokračujeme se svými nápady a plány.“ Vzpomněla si přitom na Rowleye – Rowleye a jeho statek.

„Vlastně jenom o jedné věci vás nepoučil,“ prohodil David jako by nic.

„O které?“

„Že nic není jisté.“

„Lynn!“ zavolala teta Katharina z čela stolu a předklonila se. „Jeden z duchů paní Lesterové je kněz ze čtvrté dynastie. Sdělil nám mnoho zajímavého. Musíme si spolu dlouze popovídat, děvče. Věřím, že na tebe Egypt psychicky silně zapůsobil.“

Doktor Cloade rázně zasáhl: „Lynn má důležitější starosti, než aby se zabývala všemi těmi pitomými pověrami.“

„Jak jsi předpojatý, Lioneli!“ odbyla ho manželka.

Lynn se na tetu usmála a dál seděla mlčky s ozvěnou Davidových slov v mozku. *Nic není jisté.*

Někteří lidé žili ve světě nejistoty, kde jim stále hrozilo nebezpečí. David Hunter patřil mezi ně. V takovém ovzduší sice Lynn vychována nebyla, avšak přesto ji přitahovalo.

„Jste ještě ochotná se mnou mluvit?“ ozval se znenadání David stejně tiše a s nádechem humoru.

„Ale ano.“

„To je dobře. A pořád Rosaleen a mně vyčítáte neprávem nabyté bohatství?“

„Pochopitelně,“ přikývla Lynn vyzývavě.

„No to je skvělé. Co proti tomu podniknete?“

„Koupím si vosk a pustím se do černé magie.“

„Kdepak,“ zasmál se, „to neuděláte. Vy nepatříte k těm, kdo spoléhají na staré, nemoderní metody. Vaše řešení bude novodobé a pravděpodobně velmi účinné. Ale nevyhrajete.“

„Z čeho soudíte, že dojde k boji? Copak celá rodina nepřijala situaci jako nevyhnutelnou?“

„Chováte se všichni bezvadně. Velice se tím bavím.“

„Proč nás nenávidíte?“ zeptala se Lynn tiše.

V tmavých, nevyzpytatelných očích mu blýsklo.

„Asi bych to nedokázal vysvětlit tak, abyste pochopila.“

„Snad to můžete zkusit.“

David chvíli mlčel, než lehkým konverzačním tónem pokračoval: „Proč si chcete vzít Rowleye Cloada? Takového pitomce!“

„Co o tom víte – nebo o něm!“ odsekla. „Ani zdaleka byste mě nepochopil!“

„Jaký je váš názor na Rosaleen?“ přešel znenadání k jinému námětu.

„Je velice hezká.“

„A dál?“

„Nepřipadá mi spokojená.“

„Přesně tak,“ přisvědčil. „Sestra je poměrně hloupá. Ustrašená. Vždycky se bála. Do leccého se pustí a potom neví, jak dál. Mám vám o ní vyprávět?“

„Když chcete,“ přikývla zdvořile.

„Chci. Odjakživa toužila po jevišti, tak šla k divadlu. Pochopitelně neměla úspěch. Dostala se ke společnosti třetího řádu a odjela s ní do Jižní Afriky. Táhl ji to tam. Společnost se usadila v Kapském Městě a Rosaleen vplula do manželství s jedním vládním úředníkem z Nigérie. Jenže v Nigérii se jí nelíbilo – a nejspíš příliš nemilovala ani svého muže. Být to energický chlap, který by pil a bil ji, mohlo všechno klapat, ovšem on byl intelektuál, i v divočině měl velkou knihovnu a rád hovořil o metafyzice. Utekla mu tedy zpátky do Kapského Města.“

Zachoval se velice slušně a dal jí pěknou apanáž. Byl by svolil i k rozvodu, ovšem jako katolík nemohl. Na štěstí umřel na horečku a Rosaleen získala malou penzi. Potom vypukla válka a sestra odplula lodí do Jižní Ameriky. Ani v té nenašla zrovna zalíbení, tak nasedla na jinou loď, na ní se seznámila s Gordonem Cloadem a vyličila mu svůj smutný osud. V New Yorku se dali oddat a čtrnáct dní žili šťastně, dokud ho krátce nato nezabila bomba. Rosaleen připadl velký dům, spousta drahocenných šperků a skvělý důchod.“

„Je krásné, že ten příběh tak dobře skončil.“

„Jistě,“ přikývl David. „Rosaleen sice není příliš inteligentní, zato vždycky měla štěstí, což je důležité. Gordon Cloade byl zdravý starý pán, dvaasedesátník. Mohl klidně žít dalších dvacet let – i déle. To by Rosaleen asi zvlášť nebavilo, vidíte? Provádala se za něj ve čtyřadvaceti. Ted’ je jí dvacet šest.“

„Vypadá dokonce mladší,“ podivila se Lynn.

David pohlédl přes stůl. Rosaleen Cloadová drobila chléb a připomínala nervózní dítě. „Máte pravdu,“ přisvědčil zamyšleně. „Naprosto ztratila schopnost logicky uvažovat.“

„Chudinka,“ řekla Lynn zničehonic.

David se zamračil: „Nač ta lítost? O Rosaleen se postarám,“ ohradil se ostře.

„To předpokládám.“

„Každý, kdo by chtěl Rosaleen obrat, bude mít co dělat se mnou.“ Svrástil čelo. „A já znám hodně způsobů boje – třeba některé nejsou přísně ortodoxní.“

„Uslyším teď zase váš životopis?“ zeptala se Lynn chladně.

„Ve velmi zkráceném vydání,“ ušklíbl se. „Když vypukla válka, neviděl jsem důvod, proč bojovat za Anglii. Jsem Ir, ale jako všichni Irové se rád rvu. Přepadové oddíly mě neodolatelně fascinovaly. Docela jsem si užil, bohužel mě však pro ošklivý zásah do nohy vyřadili. Odjel jsem potom do Kanady a našel si tam zaměstnání jako vojenský trenér. Když mě dostihl Rosaleenin telegram z New Yorku se zprávou o sňatku, byl jsem už bez práce. Nesdělila mi sice přímo, že jí něco kápne, ovšem já dovedu docela bystře číst mezi řádky. Přiletěl jsem tedy, přilepil se na šťastný párek a vrátil se s ním do Londýna. A teď – “ usmál se na Lynn drze – „*Vrátil se námořník, je doma z moře – to jste vy. A Vrátil se lovec, je zpátky z hor – co se děje?*“

„Nic,“ odušila Lynn.

Vstala s ostatními. Jak odcházeli do salónu, Rowley jí řekl: „Zřejmě ses s Davidem Hunterem docela dobře pobavila. O čem jste spolu mluvili?“

„O ničem zvláštním,“ odušila.

5. KAPITOLA

„Kdy vyrazíme do Londýna, Davide? Kdy odjedeme do Ameriky?“ Hunter vrhl přes stůl na Rosaleen udivený pohled.

„Snad nespěcháme, či ano? Co se ti tady nelíbí?“ Uznale přejel po pokoji, v němž snídali. Furrowbank byl vystavěn na úbočí kopce a před okny se mu prostíralo panoráma ospalé anglické krajiny. Do travnatého svahu byly zasázeny tisíce narcisů, teď už skoro všechny odkvetly, ale louce ještě zůstal nazlátlý nádech.

Rosaleen lámala na talířku topinku.

„Slíbil jsi, že do Ameriky odplujeme brzo,“ zareptala. „Jak nejdřív to půjde.“

„Jistě, jenže ve skutečnosti záležitost není tak snadná. Jde o přednostní povolení. Ani ty, ani já nemůžeme pro ně uvést žádný důvod. Po válce je situace vždycky složitá.“

Při řeči cítil trochu zlost sám na sebe. Ačkoliv uvedené vysvětlení zcela odpovídalo pravdě, vyznělo jako výmluva. Uvažoval, zda také tak připadlo dívce, sedící proti němu. Proč najednou tak dychtila po Americe?

„Tvrdil jsi, že tu zůstaneme jen krátce a ne, že se zde usadíme,“ odmlouvala Rosaleen.

„Co se ti nelíbí na Warsley Vale – nebo na Furrowbanku? Pověz!“

„Na Furrowbanku nic. Oni mi vadí – všichni!“

„Cloadovi?“

„Ano.“

„Já z nich mám naopak legraci. Baví mě pozorovat jejich společenský výraz, zatímco se užírají závisť a vzteky. Nezkaz mi tu radost, Rosaleen.“

„Kéž bys nebyl takový!“ odpověděla tiše, starostlivě. „Nelíbí se mi to.“

„Vzmuž se trochu, děvče! Osud s námi oběma dost točil – s tebou i se mnou. Cloadovi si žili jako v bavlnce – v teplíčku. Tyli z velkorysého bratra Gordona. Drobní příživníčkové na velkém příživníkovi. Nenávidím tenhle typ – odjakživa.“

„Nerada slyším o nenávisti k lidem,“ napomenula ho pohoršené. „Je to hřích.“

„Nemyslíš, že oni tě taky nemají v lásce? Chovají se snad k tobě laskavě – přátelsky?“

„Nejsou nevlídní,“ namítla nejistě. „Ničím mi neublížili.“

„Ale chtěli by, děťátko. S chutí.“ Bezstarostně se zasmál. „Kdyby se tolik nebáli o vlastní kůži, jednoho krásného rána bychom tě našli s nožem v zádech.“

Otřásla se: „Neříkej tak hrozné věci.“

„No – kudly by snad nepoužili. Spíš by ti dali strychnin do polévky.“

„Žertuješ –“ Zírala na něj s třesoucími se rty.

„Neboj se, Rosaleen.“ Znovu zvažněl. „Ohlídám tě. Museli by si to rozdat se mnou.“

„Jestli máš pravdu, že nás nenávidí – mě nenávidí –“ vykoktala – „tak proč neodjedeme do Londýna? Daleko ode všech?“

„Venkov ti dělá dobře, holčičko. Víš, že v Londýně jsi stonala.“

„To z náletů – bomby mě ničily.“ Zachvěla se a zavřela oči. „Nikdy nezapomenu – nikdy –“

„Ale ano, zapomeneš.“ Vzal ji něžně za ramena a lehce s ní zalomcoval. „Vzpamatuj se, Rosaleen. Prodělala jsi těžký otřes, ovšem to už máme za sebou. Teď žádné bomby nepadají. Nemysli na ně. Nevzpomínej. Lékař ti doporučil dlouhodobý pobyt na čerstvém vzduchu na venkově. Proto chci, abys žila daleko od Londýna.“

„Opravdu proto? Skutečně, Davide? Uvažovala jsem – jestli snad –“

„O čem jsi uvažovala?“

„Jestli tu nezůstáváš kvůli ní,“ dodala pomalu.

„Kvůli komu?“

„Vždyť víš, o kom mluvím. O té dívce, co ses s ní tehdy večer bavil.

Jak sloužila u námořnictva.“

„O Lynn? Lynn Marchmontové?“ Tvář mu zpřísněla a zachmuřila se. „Něco pro tebe znamená, Davide.“

„Lynn Marchmontová? To je Rowleyovo děvče. Starého dobráka Rowleye, který nevytáhl paty se svého statku. Toho pomalého, těžko chápavého, hezkého vola.“

„Sledovala jsem tě, když jste si tenkrát povídali.“

„Proboha, Rosaleen!“

„Vid', že ses s ní od té doby sešel?“

„Jednou ráno jsem ji při projíždce potkal nedaleko statku.“

„A setkáte se znovu.“

„V téhle díře ji budu samozřejmě potkávat každou chvíli! Tady neujdeš dva kroky, abys nenarazila na někoho z Cloadů. Jestli si ale myslíš, že jsem se do Lynn Marchmontové zamiloval, pleteš se. Je to pyšná, nafoukaná, nepříjemná a prстоřeká holka. Jen ať si s ní kamarád Rowley užije! Ne, Rosaleen, Lynn není můj typ, holčičko.“

„Určitě, Davide?“ zeptala se pochybovačně.

„Naprosto.“

Plaše pokračovala: „Nerad vidíš, když si vykládám karty – ovšem ty nelžou, opravdu. Vyšlo mi, že děvče ze zámoří vyvolá trampoty a problémy. A taky že do našich životů vstoupí záhadný cizinec a přivede nás do neštěstí. Ležela tam karta smrti a –“

„Jdi s tím svým záhadným cizincem!“ David se rozesmál. „Příliš kartám věříš. Radím ti – o žádného záhadného cizince se nestarej.“

Vyšel z domu s úsměvem, avšak o kus dál se zakabonil a se svraštělým čelem zašeptal: „Čert tě vem, Lynn. Jen ses vrátila z ciziny domů, už nám děláš čáru přes rozpočet.“ Právě si totiž uvědomil, že schválně vykročil směrem, v němž doufal potkat dívku, kterou v duchu tak hrubě oslovil.

Rosaleen ho pozorovala, jak kráčí přes zahradu a malou brankou vychází na veřejnou cestu vedoucí přes pole. Pak zamířila nahoru do své ložnice a začala probírat šaty v šatníku. Dosud ji těšilo dotýkat se nového norkového kožichu a hladit jej. Stále ještě nedokázala překonat údiv nad tím, že by jí takový plášť mohl patřit. Byla ve svém pokoji i ve chvíli, kdy ji panská přišla ohlásit návštěvu paní Marchmontové.

Adéla čekala v salóne s pevně sevřenými rty a srdcem bušícím dvojnásobnou rychlostí. Už několik dní si dodávala odvahy obrátit se na Rosaleen s prosbou, ale věrna své povaze svůj úmysl dál odkládala. Navíc ji pražilo zjištění, jak se dceřin názor nevypočitatelně změnil, jak se Lynn údivně staví proti matčinu plánu hledat východiska nesnází prošením Gordonovy vdovy o půjčku.

Leč nový dopis ředitele banky doručený ranní poštou dohnal paní Marchmontovou k činu. Nemohla už déle otálet. Lynn brzy ráno odešla a Davida Huntera Adéla zahlédla na cestě přes pole – vzduch byl tedy čistý. Potřebovala hlavně zastihnout Rosaleen samotnou, bez Davida neboť správně usuzovala, že Rosaleen sama bude představovat snadnější oříšek.

Přesto paní Marchmontová cítila hrozný neklid, zatímco čekala v prosluněném pokoji. Poněkud se jí ulevilo, když dívka vstoupila s výrazem, který Adéla označovala za přihlouplý, dnes mnohem nápadnějším než jindy. Je to následek exploze, nebo tak vypadá odjakživa? prolétlo ženě hlavou.

„Ach, do-dobrý den,“ zajíkla se Rosaleen. „Něco se stalo? Posad'te se přeci.“

„Tak nádherné dopoledne!“ spustila návštěvnice vesele. „Všechny mé rané tulipány už vyrazily. Vaše taky?“

Děvče na ni tupě zíralo.

„Ani nevím.“

Jak začít hovor s někým, koho nezajímá zahrada nebo psi, vděčná témata ke konverzaci na venkově, pomyslela si Adéla. Nahlas však podotkla, aniž se jí podařilo vymýtít z tónu nádech kyselosti: „Vy samozřejmě máte několik zahradníků, ti se vám o všechno starají –“

„Myslím, že lidí máme málo. Starý Mullard potřebuje další dva pomocníky, ale o pracovní síly je opravdu velká nouze.“

Slova jí plynula hbitě jako papouškování dítěte, které opakuje, co slyšelo od dospělého.

Rosaleen vskutku připomínala dítě. Tkvělo právě v tom její kouzlo? zauvažovala Adéla. Přivábila snad zrovna tím toho paličatého, chytrého obchodníka Gordona Cloada a zaslepila ho, že neviděl její naivitu a nedostatek vychování? Přece se nemohl chytit jen na zevnějšek? Mnoho hezkých žen se marně pokoušelo ulovit jej.

Nicméně na dvaasedesátníka může dětinskost zapůsobit. Byla, opravdu mohla být Rosaleen tak nevinná, nebo šlo o přetvářku, která se jí vyplácela, a proto si z ní udělala druhou přirozenost?

Při Rosaleeniných slovech „David bohužel není doma – “ se paní Marchmontová vzpamatovala. Teď se jí naskytla příležitost a nesmí ji propást.

„Napadlo mě – jestli byste mi nemohla pomoci.“ Věta Adéle vážla v hrdle, ale přece ji ze sebe vypravila.

„Vám pomoci?“ Rosaleen se zatvářila překvapeně, nechápavě.

„Já – jsem v hrozně těžké situaci. Gordonovou smrtí se totiž pro nás všechny mnoho změnilo.“

Ty pitomý idiote, blesklo Adéle hlavou, proč potřebuješ na mě tak civět? Vždyť víš, co mám na mysli, jistě mi rozumíš. Taky jsi zakusila chudobu.

V té chvíli dívku nenáviděla, poněvadž ona – Adéla Marchmontová tu teď seděla a škemrlala o peníze. Nepodaří se mi to, nakonec nic nedocílím.

V jediném krátkém okamžiku jí prolétly znovu mozkem ty dlouhé hodiny starostlivého přemítání a marného uvažování. Má prodat dům – jenže kam se odstěhuje? Malé vilky nejsou k sehnání, tím spíš ne levné vilky. Vztít si platící hosty – ovšem nesežene personál a sama by nemohla, prostě by nedokázala pro ně vařit a zvládat všechny domácí práce. Kdyby jí Lynn pomáhala – ale Lynn se provdá za Rowleye. Měla by se nastěhovat k Lynn a Rowleyovi? Ne, to by nikdy neudělala! Najít si práci? Jakou? Kdo by stál o neškolenou starší, unavenou ženu? Slyšela svůj hlas – vzpurný, protože sama sebou opovrhovala – jak říká: „Potřebuji peníze.“

„Peníze?“ opakovala Rosaleen a zatvářila se upřímně překvapená, jako by zmínka o penězích byla to poslední, co očekávala.

„Překročila jsem úvěr v bance a mám nevyrovnané účty,“ Adéla odhodlaně pokračovala a slova ze sebe chrlila. „Za opravy v domě – a taky daně nejsou zaplacené. Chápejte, všechno kleslo na polovinu – tím myslím příjmy. Abyste rozuměla, Gordon vždycky pomáhal – třeba s údržbou domu. Platil všechny opravy – střechu, vymalování i další položky. A ještě mi každé čtvrtletí poukazoval pravidelný obnos na konto. Vždycky připomínal, abych si nepřipouštěla starosti a já – pochopitelně – si je tedy nikdy nepřipouštěla. Dokud žil, bylo všechno v pořádku, ovšem teď – „

Zahanbeně zmlkla, avšak zároveň se jí ulevilo. Koneckonců, to nejhorší má za sebou. Jestli děvče odmítne, tak odmítne, nic víc se nestane.

Rosaleen vypadala celá nesvá.

„Ach bože,“ zvolala, „to jsem nevěděla. Nikdy mě nenapadlo – já – samozřejmě požádám Davida – “

Adéla zděšeně sevřela opěradla křesla a v zoufalství se zeptala: „Nemohla byste mi dát šek – hned?“

„Ano – ano, jistě bych mohla.“ Rosaleen vstala a přistoupila k psacímu stolu. Prohrabala několik přihrádek, než posléze vytáhla šekovou knížku. „Mám vám – kolik potřebujete?“

„Bylo by – bylo by pět set liber – “ Adéla větu nedokončila.

„Tak pět set liber,“ napsala Rosaleen poslušně.

Z Adélinu srdce se svalil balvan. Vlastně to šlo docela hladce. Zděsilo ji pomyšlení, že necítí ani tolik vděčnost, jako spíš lehké opovržení z tak snadného vítězství. Děvče je určitě podivuhodně prostoduché.

Rosaleen vstala od psacího stolu, vrátila se k návštěvnici a nemotorně napřáhla ruku se šekem. Teď naopak jako by ona zrozpačitelka.

„Snad se tímhle všechno spraví. Je mi vás opravdu líto.“

Adéla od ní šek vzala: na růžovém lístku stálo nevypsáním dětským rukopisem neuspořádaně načmáráno: „Paní Marchmontové – pět set liber – Rosaleen Cloadová.“

„Je to od vás veliká laskavost, Rosaleen. Díky!“

„Ach není zač – spíš – mělo mě napadnout – “

„Vy ste hrozně hodná, má drahá.“

Šek v kabelce Adélu Marchmontovou docela změnil. Švagrová se zachovala skutečně skvěle. Bylo by trapné návštěvu protahovat. Rozloučila se tedy a odešla. Na příjezdové cestě potkala Davida, roztomile mu popřála dobrý den a pospíchala dál.

6. KAPITOLA

„Co tu dělala ta Marchmontová?“ zeptal se Hunter, sotva vstoupil.
„Strašně potřebovala peníze, Davide. Nikdy mi nenapadlo – “
„Předpokládám, žeš jí je dala.“ Pohlédl na dívku napůl v žertu, napůl v zoufalství. „Nesmím tě nechávat samotnou, Rosaleen.“
„Nemohla jsem odmítnout. Ostatně – “
„Ostatně – co? Kolik?“
„Pět set liber,“ zamumlala tiše.
Pocítila úlevu, když se zasmál.
„Pouhá maličkost!“
„Je to ale spousta peněz, Davide!“
„Dneska pro nás ne, Rosaleen. Asi nikdy nepochopíš, že je z tebe nesmírně bohatá žena. Přesto – jestli požádala o pět stovek, byla by odešla docela spokojená se dvěma sty. Musíš se naučit jednat s prosebníky.“
„Odpusť, Davide.“
„Jsou to nakonec tvoje peníze, má milá.“
„Nejsou. Vůbec ne.“
„Nezačínej s tím znovu. Gordon Cloade zemřel dřív, než stačil napsat závěť a právě tomu se říká štěstí ve hře. Vyhráváme my – ty a já. Ti druzí prohrávají.“
„Nepřipadá mi to – spravedlivé.“
„No, no, má krásná sestřičko, copak tě nic z toho všeho netěší? Velký dům, služebnictvo, šperky? Nevyplnil se tvůj sen? Děkuje bohu – i když někdy čekám, že se probudím a zjistím, že se mi všechno jen zdálo.“
Zasmála se s ním a sotva si ji podrobně prohlédl, byl spokojen. Uměl s Rosaleen jednat. Její výčitky svědomí se mu nehodily, nicméně s nimi musel počítat.
„Máš pravdu – já si taky připadám jako ve snu – nebo v biografu. Jsem docela spokojená. Věř mi.“
„Ovšem co je doma, to se počítá,“ připomněl jí. „Už žádné další dary Cloadovým, Rosaleen. Každý z nich má víc peněz, než jsme mívali my dva.“
„Nejspíš ano.“
„Kampak šla Lynn dnes ráno?“ zajímalo ho.
„Asi do Long Willows.“
Do Long Willows – navštívit Rowleye, toho blbce – toho ťulpase! David ztratil dobrou náladu. Lynn byla zřejmě rozhodnutá provdat se za toho chlapa.
Rozmrzele se odloukal z domu, kolem keřů azalek prošel brankou a zamířil k vrcholu kopce, odkud pak cesta klesala po úbočí a mýjela Rowleyovo hospodářství. Z místa, kde se zastavil, viděl, jak Lynn Marchmontová vykročila ze statku a pustila se po svahu vzhůru. Na okamžik zaváhal, pak bojovně vystrčil bradu a vydal se dolů jí naproti. Potkal ji u schůdků přes ohradu, právě uprostřed kopce.
„Dobrý den,“ pozdravil. „Kdypak bude svatba?“
„Už jste se ptal,“ odvětila. „Víte dobře, že v červnu.“
„Tak se toho odvážíte?“
„Nerozumím vám, Davide.“
„Ale ano, rozumíte.“ Pohrdavě se zasmál. „Rowley! Kdo je Rowley?“
„Lepší muž než vy – zkuste na něm najít chybičku,“ odsekla vesele.
„Je bezpochyby lepší než já – přesto se pokusím pohanět ho. Kvůli vám bych se pokusil o cokoliv, Lynn.“
Chvilí mlčela, než řekla: „Nechápete, že Rowleye miluji?“

„To nevím.“

„Přece jsem vám to řekla,“ zdůraznila.

Pátravě si ji prohlédl.

„Všichni se vidíme tak, jak se chceme vidět. Vy si namlouváte, že jste do Rowleye zamilovaná, že se tu s ním usadíte, že s ním budete spokojeně žít a že nikdy nezatoužíte odtud uniknout. Vždyť vy ale taková nejste, Lynn.“

„Jaká tedy doopravdy jsem? Jaký jste vy, když už o tom mluvíme? Co vůbec chcete?“

„Snad jsem hledal bezpečí, ticho po bouři, zázemí po vzdušných vlnách, ovšem teď nevím. Někdy soudím, že my oba, vy i já, Lynn, potřebujeme mít problémy. Proč jen jste se tu objevila,“ dodal rozmrzele. „Před vaším návratem jsem byl navýsost šťastný.“

„Teď už nejste?“

Zadíval se na ni a ona si uvědomila, jak v ní stoupá vzrušení. Dosud na ni Davidův zádušný půvab tak nezapůsobil. Natáhl ruku, chytil ji za rameno a otočil ji –

Potom stejně náhle stisk uvolnil a přes dívčino rameno se upřeně zahleděl vzhůru. Obrátila hlavu, aby zjistila, co upoutalo jeho pozornost. Brankou k Furrowbanku právě procházela nějaká žena.

„Kdo je to?“ zeptal se ostře.

„Zdá se, že Frances.“

„Frances?“ Zakabonil se. „Co ta u nás chce?“

„Třeba jen pozdravit Rosaleen.“

„Má milá Lynn! U Rosaleen se zastavují jen ti, kdo něco potřebují. Dnes dopoledne k ní zaskočila vaše matka.“

„Moje matka?“ Lynn ucouvla a zamračila se. „Co by mohla potřebovat?“

„Nevíte snad? Peníze.“

Dívka strnula.

„Peníze?“

„A taky je dostala,“ řekl David. Už se zas usmíval – tím svým krutým úsměvem, který jeho tváři tolik slušel.

Před několika okamžiky měli k sobě blízko, teď však byli na míle vzdáleni, odděleni ostrým rozporem.

„Ach ne, ne, ne!“ křičela Lynn.

„Ale ano, ano, ano!“ opičil se po ní.

„Nevěřím. Kolik?“

„Pět set liber.“

Prudce lapla po dechu.

„O jakou částku asi požádá Frances?“ prohodil zkoumavě. „Opravdu není bezpečné nechat i jen na pět minut Rosaleen o samotě! Ta chudinka nedokáže odmítnout.“

„Přišli ještě – kdo u vás už byl?“

„Teta Kathie.“ David se posměšně ušklíbl. „Nadělala nějaké dluhy – nic velkého, k jejich vyrovnání stačilo dvě stě padesát liber – jenže měla strach, aby se o nich nedověděl doktor. Vznikly totiž z proplácení médií, což by jí nikdy neodpustil. Netušila ovšem, že i on si přišel vypůjčit.“

„Co si o nás musíte myslet!“ povzdechla si Lynn tiše. Pak se k jeho překvapení otočila a horempádem utíkala po svahu zpátky do statku.

David její odchod sledoval zasmušile. Běžela k Rowleyovi, letěla přímo k němu jako holub do holubníka a to ho rozladilo víc, než byl ochoten si přiznat. Znovu se ohlédl nahoru a zamračil se.

„Ne, Frances,“ ulevil si v duchu, „zvolila sis špatný den,“ a vykročil odhodlaně do kopce.

Prošel brankou, kolem azalkových keřů zamířil přímo přes trávník a francouzským oknem tiše vstoupil do salónu právě při slovech Frances Cloadové „– ráda bych se vyjádřila srozumitelněji, Rosaleen, ale dá se opravdu těžko vysvětlit –“

Sotva za sebou zaslechla: „Skutečně?“ rychle se ohlédla. Na rozdíl od Adély Marchmontové nesnažila se Frances Cloadová najít Rosaleen samotnou. Obnos, který požadovala, byl příliš vysoký, aby mohla předpokládat, že její dívka vyplatí bez porady s bratrem. Frances by byla vlastně naopak uvítala rozhovor s oběma najednou, aby nevzbudila dojem, že se pokouší vytáhnout z Rosaleen peníze v Davidově nepřítomnosti. Soustředěná na přijatelné zdůvodnění svého požadavku přeslechla jeho příchod. Lekla se, když ji přerušil, a zároveň si uvědomila, že mladý muž má z neznámé příčiny špatnou náladu.

„Vida, David!“ zvolala nenuceně. „Je dobře, že jste tady. Právě Rosaleen líčím, do jakého maléru nás přivedla Gordonova smrt a ptám se, jestli by nás mohla zachránit. Situace vypadá tak –“

Jazyk jí mrštně kmital: jde o vysokou sumu – vládní úsporná opatření – hypotéky – Gordonem slibovaná pomoc, bohužel jen ústně –

V hloubi Davidova mozku se ozval určitý obdiv. Jak zatraceně dobrá lhářka ta žena je! Celá její povídka zní věrohodně, nicméně pravdu neřekla. Kdepak! Přisahal by, že ne. O co tedy ve skutečnosti jde, uvažoval. Dostal se snad i sám Jeremy do úzkých? Muselo se přihodit něco věru vážného, jestliže dovolil, aby Frances přišla předvést svou výmluvnost. Navíc při její hrdosti –

„Deset tisíc?“ opakoval.

Rosaleen s hrůzou v hlase zamumlala: „To je ale spousta peněz!“

„Vždyť vím,“ spustila Frances rychle. „Nepřišla bych za vámi nejtít o sumu tak těžko k sehnání. Ovšem bez Gordonovy podpory by se Jeremy do oné transakce nepouštěl. Naneštěstí pro nás zemřel švagr zcela nečekaně –“

„– a po závěť pod svými ochrannými křídly vás všechny nechal na holičkách,“ zazněl nepřijemně Davidův hlas.

Ve Francesiných očích neznatelně zablesklo, když prohodila: „Jak malebně se vyjadřujete!“

„Rosaleen totiž nemůže s kapitálem disponovat, dostává jen úroky. A daň z příjmu dělá okolo devatenácti šilinků z libry.“

„Ach, to znám. Daně jsou dneska hrozné, ale snad by se něco dalo zařídit, nemyslíte? Spláceli bychom –“

„Zařídit by se dalo leccos,“ přerušil ji, „ovšem s tím nepočítejte!“

Frances se prudce otočila k Rosaleen: „Jste přece tak šlechetná –“

„Za co vy Cloadovi Rosaleen považujete?“ přetrhl ženě řeč David. „Za dojnou krávu? Všichni jste se na ni vrhli – děláte nárážky, žádáte, škemráte. A za jejími zády se jí posmíváte, povyšujete se nad ni, opovrhujete jí, nenávidíte ji, přejete jí smrt –“

„To není pravda!“ vykřikla Frances.

„Ne? Věřte, je mi z vás všech nanic! I ona vás už má dost. Žádné další peníze nedostanete, tak nemusíte chodit o ně fňukat. Rozumíte?“ Tvář mu ztmavla vztekem.

Frances vstala. Obličej jí zdřevěněl a zůstal bez výrazu. Nepřítomně, přesto pečlivě si natáhla jelenicovou rukavičku, jako by na tom záleželo.

„Dal jste svůj názor jasně najevo, Davide.“

Rosaleen zašeptala: „Omlouvám se. Opravdu mě mrzí –“

Frances si jí nevšímala, jako by dívka v místnosti nebyla. Pokročila k francouzskému oknu a zastavila se čelem k Davidovi.

„Řekl jste, že Rosaleen opovrhují, což není pravda. Jí ne – ale vámi!“

Zamračil se na ni: „Co tím chcete naznačit?“

„Ženy potřebují z něčeho žít. Rosaleen se provdala za nesmírně bohatého muže o mnoho let staršího, než je sama. Proč ne? Jenže vy ze své sestry musíte být – sedíte v teple a v přepychu pouze díky jí.“

„Chráním ji před harpyjemi.“

Hleděli jeden na druhého. Uvědomil si její zlost a mžikem pochopil, že Frances Cloadová je nebezpečným nepřítelem, který dokáže být jak bezohledný, tak i tvrdý. Když otevřela ústa, aby pronesla: „Budu si vaše slova pamatovat, Davide,“ na vteřinu k ní pocítil obdiv.

Odvrátila se od něj a vyšla francouzským oknem ven.

David se otázel sám sebe, proč mu její věta tolik připomínala hrozbu.

Rosaleen se rozplakala. „Ach, Davide – Davide – tos jí neměl říkat. Ona je ke mně ze všech nejhodnější.“

„Bud' zticha, blázínku,“ okřikl ji zlostně. „Chceš, aby za tebou chodili a vycucali tě do poslední pence?“

„Když mi ty peníze po právu nepatří – „ Zalekla se jeho pohledu. „Já to tak nemyslela, Davide.“

„Doufám, že ne.“

Tíží ji svědomí, napadlo ho.

S Rosaleeniným svědomím nepočítal, časem jej přivede do nesnází.

Časem? Svrástil čelo a jak se na ni zadíval, popustil myšlenkám otěže. Rosaleenina budoucnost je jeho budoucností. Sám vždycky věděl, co chce, a bylo mu to jasné i teď –, ale co ona? Jaká budoucnost ji čeká?

Sotva se zachmuřil, náhle se zachvěla a vykřikla: „Brr – sáhla na mě smrt!“

Zvídavě na ni upřel zrak. „Uvědomuješ si vůbec, že na tebe může skutečně sáhnout?“

„Co tím chceš říct, Davide?“

„Jen tolik, že pět – šest – sedm lidí má vážný úmysl dostat tě do hrobu dřív, než tam budeš patřit!“

„Snad nemyslíš – na vraždu?“ V hlase jí *zazněla* hrůza. „Přece by mě tak hodní lidé nemohli zabít – takoví dobříci jako Cloadovi.“

„Nevím, jestli nevraždí i tak hodní lidé jako jsou Cloadovi. Ovšem nepodaří se jim ublížit ti, dokud jsem u tebe a hlídám tě. Museli by nejdřív odstranit z cesty mne. Kdyby to dokázali – nu – musela by ses o sebe postarat sama.“

„Neříkej tak hrozné věci, Davide.“

„Poslyš.“ Uchopil ji za ruku. „V mé nepřítomnosti dávej na sebe vždycky pozor, Rosaleen. Pamatuj si: život není bez rizika – je nebezpečný, zatraceně nebezpečný. A tuším, že hlavně pro tebe.“

7. KAPITOLA

„Mohl bys mi dát pět set liber, Rowleyi?“ Udýchaná Lynn přiběhla s bledou tváří a odhodlaně sevřenými rty.

„No, no, uklidni se, holčičko,“ řekl konejšivě, spíš jako by oslovil koně.

„Co se děje?“

„Chci pět set liber.“

„Což o to, mně by se taky hodily.“

„Jde o vážnou věc, Rowleyi. Copak mi nemůžeš půjčit pět set?“

„Přetáhl jsem úvěr. Ten nový traktor –“

„Jistě, jistě –“ odbyla podrobnosti, týkající se statku. „Snad bys peníze mohl někde sehnat – v nutném případě. Co říkáš?“

„Nač je potřebuješ, Lynn? Jsi v nějaké bryndě?“

„Chci je pro něj –“ Trhla hlavou dozadu směrem k velkému hranatému domu na kopci.

„Pro Huntera? Proboha proč –“

„Kvůli mamince. Vypůjčila si od něho. Dostala se trochu do úzkých.“

„To se dalo čekat. Rád bych pomohl – ale nemůžu.“

„Nestřím, aby si půjčovala od Davida!“

„Zadrž, má milá. Částku přece vyklopí Rosaleen – tak proč ne?“

„Proč ne? Ty říkáš ‚Proč ne?‘, Rowleyi?“

„Nechápu, proč by Rosaleen nemohla občas něčím přispět. Starý Gordon nám všem navařil pěknou kaši, když natáhl bačkory bez poslední vůle. Kdyby se Rosaleen situace pořádně vysvětlila, jistě by uznala, že se sluší něco nám poskytnout.“

„Snad ses na ni taky neobrátil?“

„Ne – poněvadž můj případ je jiný. Já přece nemůžu jednoduše přijít k ženě se žádostí o peníze. S něčím takovým bys ty nesouhlasila.“

„Copak nechápeš, že mi vadí být zavázána Davidu Hunterovi?“

„Vždyť nejsi! Jemu ty peníze nepatří.“

„Ve skutečnosti ano. Drží Rosaleen ve svém područí.“

„To tedy drží, jenže podle zákona jeho nejsou.“

„A ty mi nechceš – nemůžeš – půjčit?“

„Poslyš, Lynn, kdybys byla v nějaké vážné šlamastyce – třeba zadlužená nebo tě někdo vydíral – mohl bych prodat kus půdy, či pár kusů dobytka, ovšem to by byl hodně špatný postup. Teď jen tak tak držím hlavu nad vodou. A když navíc nevím, co ta zatracená vláda příště zase provede – už teď nás na každém kroku nějak omezuje a zasypává samými formuláři a já se pak s jejich vyplňováním lopotím do půlnoci. Na jednoho člověka je toho trochu moc.“

„Vždyť vím,“ odpověděla Lynn hořce. „Kdyby byl Johnnie nepadl –“

„Johnnieho nech na pokoji!“ rozkřikl se. „O něm nemluv.“

Překvapeně na něj pohlédla. Ve tváři zrudl a vypadal vzteky bez sebe. Otočila se a zvolna vykročila k White Housu.

„Nemůžeš ty peníze vrátit, mami?“

„Opravdu ne, miláčku. Odnesla jsem je hned do banky a taky jsem zaplatila Arthurovým a Bodghamovi a Knebworthovi. Ten už začínal doslova dotírat. Ach, jak se mi ulevilo, má drahá! Už mnoho nocí jsem nemohla spát. Rosaleen projevila skutečně nesmírné pochopení a laskavost.“

„Nejspíš za ní půjdeš znovu,“ vyčetla jí Lynn trpce.

„Doufám, že už nebudu muset, drahoušku. Pokusím se co nejvíc šetřit, uvidíš, ovšem dneska je všechno tak drahé. A je to horší a horší.“

„Jistě – a s námi bude taky hůř a hůř. Budeme dál žebrať!“

Adéle se nahrnula krev do tváří.

„Nezdá se mi, že ses vyjádřila hezky, Lynn. Jak jsem vysvětlila Rosaleen, vždycky jsme na Gordonovi záviseli.“

„A to jsme neměli. V tom právě tkví naše chyba. Má právo námi pohrdat.“

„Kdo námi pohrdá?“

„Ten protivný David Hunter.“

„Vskutku nechápu, proč nám má sebemíň záležet na názoru Davida Huntera,“ podotkla paní Marchmontová důstojně. „Naštěstí dnes ráno ve Furrowbanku nebyl, jinak by byl sestře asi půjčku nepovolil. Je naprosto pod jeho vlivem.“

Lynn přešlápla z nohy na nohu.

„Cos myslela tehdy ráno hned po mém návratu poznámkou, jestli to je vůbec její bratr?“

„Tak o tohle ti jde?“ Paní Marchmontová lehce zrozpačitěla. „No, víš – trochu se o ní klepalo.“

Lynn dál tázavě vyčkávala.

Paní Marchmontová si odkašlala. „Mladé ženy jejího typu – dobrodružného typu – chudák Gordon byl do ní pochopitelně celý pryč – mívají obvykle v záloze, nu – jiného mladého muže. Třebas řekla Gordonovi, že má bratra a zatelegrafovala mu do Kanady, či kdoví kam. On se pak objevil a jak mohl Gordon poznat, jestli je jejím bratrem nebo není? Ubožák Gordon se bezpochyby k zbláznění zamiloval a věřil všemu, co řekla. A tak její ‚bratr‘ přijel s nimi do Anglie, aniž náš Gordon něco tušil.“

„Tomu nevěřím,“ odsekla Lynn. „Nevěřím!“

„No dovol, má milá –“ Paní Marchmontová zvedla obočí.

„Takový on není. A ona – ona taky ne. Je snad hloupá, zato je hodná, ano, opravdu hodná. To jsou jen zlé pomluvy. Říkám ti, že těm nevěřím.“

„Není důvod ke křiku,“ napomenula ji paní Marchmontová rozvážně.

8. KAPITOLA

Z vlaku, který o týden později zastavil v sedmnácti dvaceti ve stanici Warmlesley Heath vystoupil vysoký, do bronzova opálený muž s tlumokem.

Na protějším nástupišti čekal na spojení hlouček hráčů golfu. Štíhlý, vousatý cizinec s tlumokem odevzdal jízdenku a vyšel z nádraží. Na okamžik se nejistě zarazil. Pak zahlédl ukazatel *Cesta pro pěší do Warmlesley Vale* a odhodlaně k ní zamířil.

Když si v Long Willows Rowley Cloade připravoval šálek čaje, přinutil ho zvednout zrak stín, který padl na kuchyňský stůl. Pokud ho na okamžik napadlo, že dívka stojící ve dveřích je Lynn, jeho zklamání se změnilo v překvapení, sotva poznal Rosaleen Cloadovou.

Na sobě měla venkovské šaty se širokými, křiklavě oranžovými a zelenými pruhy, jejich předstíraná jednoduchost stála daleko víc peněz, než si Rowley vůbec dovedl představit.

Až dosud ji vždycky viděl oděnou draze a spíš městsky. Své oblečení nosila nepřírozeně, skoro jako manekýnka, předvádějící šaty, které nepatří jí, ale firmě, u níž je zaměstnaná.

Toho odpoledne mu připadalo, že široké pruhy veselých barev Rosaleen Cloadovou změnily. Zdůraznily její irský původ, tmavé, kučeravé vlasy i krásné modré oči s tmnými stíny. I její hlas s irským přízvukem zněl měkčeji a ne tak opatrně, až vyumělkovaně, jak obvykle mluvila.

„Je tak nádherné odpoledne, že jsem si vyšla na procházku,“ oznámila a dodala: „David odjel do Londýna.“

Řekla to málem provinile. Pak se začervenala, vylovila z kabelky cigaretové pouzdro a nabídla Rowleyovi. Ten zavrtěl hlavou a ohlédl se po sirkách, aby Rosaleen připálil, neboť bez úspěchu cvakala malým, zato podle vzhledu drahým zlatým zapalovačem. Rowley jí jej vzal z ruky a jediným rázným otočením palce ho zažehl. Když sklonila hlavu, aby si cigaretu zapálila, mladík si všiml dlouhých, černých řas, rýsujících se na jejích tvářích, a pomyslel si: Starý Gordon věděl, co dělá.

O krůček odstoupila a s obdivem podotkla: „Na hořejší louce se pase pěkná jalovička.“

Překvapen dívčínými slovy rozhovořil se Rowley o statku. Rosaleenin zřejmě upřímný, a nepředstíraný zájem ho překvapil a navíc jej udivilo, že dívka hospodářství dost rozumí. Rozpovídala se nenuceně o stloukání másla a mléčných výrobcích.

„Mohla byste být ženou sedláka, Rosaleen,“ prohodil s úsměvem.

Oživení v tváři jí pohaslo.

„Měli jsme v Irsku statek – než jsem odjela do Anglie – než –“ odmlčela se.

„Než jste šla k divadlu?“

Zadumaně a – jak se mu zdálo – trochu provinile vysvětlila: „Není to tak dávno, všechno si ještě velmi dobře pamatuju. Mohla bych vám třeba podojit krávy,“ náhle odvážně dodala.

Tohle byla docela jiná Rosaleen. Souhlasil by David Hunter s těmito neuváženými narážkami na selskou minulost? Asi ne, usoudil Rowley. Stará drobná statkářská šlechta – tak se jejich původ snažil podat David, jenže Rosaleenina verze vypadala bližší pravdě. Prostý život na statku, potom okouzlení jevištěm, turné po Jižní Africe. Manželství – odloučení od světa ve Střední Africe – útěk – a nakonec v New Yorku sňatek s milionářem.

Ano, Rosaleen Hunterová urazila dlouhou pouť od doby, kdy došla irskou odrůdu skotu. Když si ji však Rowley prohlížel, nechtělo se mu uvěřit, že se na takovou pouť vůbec vydala. V obličejí měla nevinný, až přihlouplý výraz někoho, kdo nic neprožil. A zdála se být tak mladá – mnohem mladší než dvacet šest roků.

Měla v sobě určitou přitažlivost, vyhlížela právě tak dojemně jako ta telátka, která dnes ráno odvezl k řezníkovi. Díval se na ni stejným pohledem, jako pozoroval je. Chudáčkové, myslel si přitom, škoda, že musíte jít na smrt –

„O čem uvažujete, Rowleyi?“ V Rosaleeniných očích se objevilo zděšení, zatímco se ptala.

„Chtěla byste si prohlédnout statek a mlékárnu?“

„Moc ráda!“

Potěšen jejím zájmem provedl ji po celém hospodářství. Sotva ji však nakonec pozval na šálek čaje, vloudil se jí do zraku úlek.

„To ne – díky, Rowleyi –, měla bych jít domů.“ Podívala se na hodinky. „Je už tak pozdě! David se vrátí vlakem v pět dvacet. Nevěděl by, kde jsem. Musím si pospíšet. – Líbilo se mi tu, Rowleyi,“ dodala plaše.

Řekla pravdu, napadlo ho. Dobře se bavila. Mohla se chovat přirozeně – podle svého nezkušeného, prostoduchého já. Bratra Davida se zřejmě bála. David byl mozkiem rodiny. Nu, aspoň jedno odpoledne měla volno – ano, teď to vystihl: měla volno, jako je má služka! Bohatá paní Gordon Cloadová!

Nevesele se usmál, když od vrat pozoroval, jak spěchá do kopce k Furrowbanku. Než došla ke schůdkům přes ohrazení, scházel po nich jakýsi muž. Rowleye napadlo, jestli to není David, avšak neznámý byl vyšší, statnější. Rosaleen ustoupila, aby mohl kolem ní projít, pak schody sama lehce přeběhla a přidala do kroku, až skoro utíkala.

Ano, Rosaleen si užila volné odpoledne, kdežto Rowley s ní promarnil více než hodinu drahocenného času. No – promarněný snad nebyl. Zdálo se mu, že jej Rosaleen má docela ráda, což mohlo být užitečné. Hezké děvče, skutečně. I ta telátka, co ráno odvážel, byla hezká. Chudáčkové.

Sotva jej ze zamyšlení vyrušil hlas, prudce zvedl hlavu. Na cestě před vraty stál urostlý muž v širokém plstěném klobouku a s tlumokem na zádech.

„Jde se tudy do Warmesley Vale?“

Protože Rowley na něj nepřítomně civěl, muž svou otázku zopakoval. Teprve pak se mladý sedlák s námahou probral.

„Ovšem,“ odpověděl. „Dejte se pěšinou vpravo – tamhle přes pole. Přijdete na silnici, odbočte z ní doleva. Asi po třech minutách vás zavede přímo na náměstí.“

Týmiž slovy zodpověděl stejnou otázku už několikrát. Lidé po odchodu z nádraží se pustili pěšinou, přešli po ní kopec, ale přestali jí důvěřovat, jakmile na druhé straně sestoupili dolů a neviděli ani náznak cíle, neboť výhled na Warmesley Vale zakrýval blackwellský háj. Vesnice se krčila v údolí, odkud z ní vyčnívala jen špička kostela.

Další dotaz už nebyl tak běžný, avšak i ten Rowley vyřídil bez dlouhého uvažování.

„U jelena nebo U šaška. Radši U jelena. Oba hotely jsou stejně dobré nebo špatné. Myslím, že pokoj klidně dostanete.“

Otázka ho přiměla tazatele si pozorněji prohlédnout. V dnešní době si lidé obvykle objednávali pokoj předem, ať jedou kamkoliv.

Muž – asi čtyřicátník – byl vysoký, měl osmahlou tvář, vousy a sytě modré oči. Nevypadal špatně, patřil k houževnatému typu odvážlivců, ale zrovna za příjemný se jeho obličej označit nedal.

Přijel odněkud ze zámoří, usoudil Rowley, zachytil v řeči neznámého lehký koloniální přízvuk, nebo se mu to jen zdálo? Kupodivu Rowleyovi někoho podobou připomínal. Kde jen tuto tvář – případně jí podobnou – předtím viděl?

Zatímco se v duchu tímto problémem bez úspěchu zabýval, překvapil jej cizinec slovy:

„Můžete mi prozradit, kde je tu v okolí dům zvaný Furrowbank?“

„Ale jistě,“ odpověděl mu mladík zvolna. „Stojí tamhle na kopci. Musel jste projít těsně kolem – pokud jste se vydal od stanice pěšinou.“

„Ano, přišel jsem po ní.“ Otočil se a upřel zrak na kopec. „Tak to je ten prostorný, bílý, skoro nový dům?“

„Ovšem, to je on.“

„Trochu velký k udržování. Provoz v něm musí stát hodně peněz.“

Zatraceně mnoho, pomyslel si Rowley. A *našich* peněz. V návalu vzteku na okamžik zapomněl, kde je. S leknutím se vzpamatoval teprve, když v očích muže postřehl zvláštní hloubavý pohled, upřený vzhůru.

„Kdopak tam bydlí?“ vyzvídal příchozí. „Snad ne – paní Cloadová?“

„Ano – vdova po Gordonu Cloadovi.“

Cizinec zvedl obočí, jako by ho sdělení lehce pobavilo.

„Ach!“ zvolal. „Paní Gordon Cloadová. No ta se má dobře.“ Krátce Pokýval hlavou a dodal: „Díky, brachu.“ Nadhodil si tlumok na zádech a vykročil k Warmasley Vale.

Rowley se zvolna vrátil do dvora a nepřestával uvažovat, kde jen u všech d'asů toho chlapa viděl.

Asi v půl desáté téhož večera shrnul na hromádku formuláře, povalující se na kuchyňském stole, a vstal. Nepřítomně pohlédl na Lynninu fotografii na krbové římse, zamračil se a vyšel z domu.

O deset minut později otevřel dveře výčepu U jelena. Beatrice Lippincottová za nálevním pultem jej přivítala úsměvem. Uvědomila si, jak pěkný mužský Rowley Cloade je.

Nad pintou piva si Rowley vyměnil běžné novinky s přítomnými, nelichotivá kritika postihla vládu, počasí a úrodu každého z nich.

Za chvíli si trochu odsedí, aby mohl Beatrici tiše oslovit.

„Ubytoval se tu někdo cizí, vidíte? Takový obr v širáku se schlíplou střechou?“

„Přesně tak, pane Rowleyi. Dorazil kolem šesté.“

„Prošel kolem mého statku. Ptal se na cestu.“

„Máte pravdu – vypadá na cizince.“

„Kdo to asi je?“ Podíval se na mladou ženu s úsměvem a ona mu úsměv vrátila.

„To není problém, pane Rowleyi, jestli vás tohle zajímá.“

Přikrčila se pod pult a vynořila se s tlustou knihou v kožených deskách, kam se zapisovali hosté. Otevřela ji na stránce s nejčerstvějšími záznamy. Poslední z nich zněl takto:

„Enoch Arden, Kapské Město, britský občan.“

9. KAPITOLA

Bylo krásné ráno. Ptáci zpívali, a když Rosaleen v drahých šatech venkovanky scházela ke snídani, cítila se šťastná. Pochybnosti a obavy, které ji poslední dobou tížily, jako by zmizely. Dobře naložený David se smál a škádlil ji. Jeho včerejší návštěva Londýna uspokojivě proběhla. Snídaně byla chutně připravená a správně předkládaná.

Sotva dojedli, přišla pošta – snad sedm nebo osm dopisů pro Rosaleen. Účty, prosby o dobročinný příspěvek, několik místních pozvání – nic obzvlášť zajímavého.

David odložil dva bezvýznamné účty a otevřel třetí obálku. Vložený list, stejně jako obálka, byly popsány tiskacím písmem.

Vážený pane Huntere,

považuji za vhodnější spojit se s Vámi než s Vaší sestrou, neboť obsah tohoto dopisu by mohl „paní Cloadovou“ trochu zneklidnit. Stručně řečeno, mám zprávy o kapitánu Robertu Underhayovi, které třeba ráda uslyší. Bydlím v hotelu U jelena a pokud mě tam dnes večer vyhledáte, s potěšením Vám sdělím více.

S úctou

Enoch Arden

Davidovi z hrdla unikl tlumený zvuk. Rosaleen s úsměvem vzhledla, ale pak se jí ve tváři objevilo zděšení.

„Co se děje, Davide?“

Mlčky jí podal dopis.

Vzala jej a přečetla. „Nerozumím tomu – co to znamená?“

„Umíš snad číst – nebo neumíš?“

„Co – co má v úmyslu, Davide?“ Bojácně se na něj podívala. „Co budeme dělat?“

Se svraštělým čelem zvažoval v prozíravém mozku rychle situaci.

„Všechno je v pořádku, Rosaleen, nemusíš se bát. Vyřídím to sám –“

„Nemyslíš, že –“

„Netrap se, má milá. Nech to na mě. Poslouchej, co musíš udělat. Ihned si sbalíš kufřík, odjedeš do Londýna a dokud ti nevzkážu, zůstaneš v bytě. Rozumíš?“

„Ano. Ano, samozřejmě, že rozumím, ale Davide –“

„Proveď jen, co ti radím, Rosaleen.“ Laskavě, povzbudivě se na ni usmál. „Jdi balit. Odvezu tě na nádraží. Můžeš stihnout vlak v deset třicet dva. Vrátnému v domě řekni, že si nepřeješ žádné návštěvy. Kdyby někdo přišel a ptal se po tobě, ať mu vyřídí, že nejsi ve městě. Dej mu libru, slyšíš? Nesmí k tobě pustit nikoho kromě mne.“

„Ach.“ Zvedla ruce ke tvářím. Dívala se na něj krásnýma, vylekanýma očima.

„Nic se neděje, sestřičko, jen nějaká komplikace a ty nedokážeš problémy zvládat. Na to jsem tady já. Potřebuju tě mít z cesty, abych neměl svázané ruce. Nic víc.“

„Nemůžu tu zůstat, Davide?“

„Pochopitelně že ne, Rosaleen. Buď přece rozumná. K jednání s tím chlapem musím být volný – ať už je to kdokoliv.“

„Myslíš, že jde o – není to –“

„V dané chvíli nemyslím nic,“ odpověděl důrazně. „Především je nutno tě odklidit. Teprve potom budu schopen zjistit, jak situace vypadá. Tak buď hodná holčička a neodmlouvej.“

Otočila se a vyšla z pokoje.

David se na dopis v ruce zamračil.

Zcela neosobní – zdvořilý – dobře formulovaný – mohl znamenat cokoli. Třeba upřímný zájem v nepříjemné záležitosti. Nebo zastřenou výhrůžku. Znovu a znovu věty pročetl. *Považuji za vhodnější spojit se s Vámi... mám zprávy o kapitánu Robertu Underhayovi... s*

potěšením Vám sdělím více... „paní Cloadovou“. Ty zatracené uvozovky se mu vůbec nelíbily. „Paní Cloadovou...“

Prohlédl si podpis. *Enoch Arden*. Jméno mu cosi připomnělo – nějakou báseň – verš –

Když toho večera David vešel do haly hotelu U jelena, jako obvykle tam nikdo nebyl. Dveře vlevo nesly označení *Kavárna*, dveře na pravé straně *Salónek*. Dveře dále vpředu byly opatřeny výrazným nápisem *Pouze pro hotelové hosty*. Chodbička vpravo vedla do výčepu, odkud slabě zazníval šum hlasů. Malá zasklená lóže, nadepsaná *Kancelář*, měla vedle zasunovacího okénka příhodně umístěné tlačítko zvonku.

Jak David věděl ze zkušenosti, muselo se někdy zvonit čtyřikrát pětkrát, než někdo ráčil přijít obsloužit vás. Kromě krátké doby podávání jídel zůstávala hala Jelena pustá jako ostrov Robinsona Crusoe.

Tentokrát už Davidovo třetí zazvonění přivolalo slečnu Beatrice Lippincottovou z výčepu. Ještě v chodbičce si upravila vyčesané zlaté vlasy. Vklouzla do zasklené kukaně a pozdravila příchozího blahosklonným úsměvem.

„Dobrý večer, pane Huntere. Dost chladno na toto roční období, vidíte?“

„Ano – asi je. Bydlí tu nějaký pan Arden?“

„Podívám se.“ Vždycky předstírala, že to neví přesně, čímž se snažila zdůraznit význam Jelena. „No ovšem. Pan Enoch Arden. Číslo pět. V prvním patře. Nemůžete zabloudit, pane Huntere. Nahoru po schodech a nechoďte chodbou, ale zabočte vlevo a sejděte po třech stupních dolů.“

David se zachoval podle jejích složitých pokynů a jakmile zaklepal na dveře číslo pět, vyzval ho zvnitřku hlas:

„Vstupte.“

Vkročil do místnosti a zavřel za sebou.

Jen co Beatrice Lippincottová vyšla z kanceláře, křikla: „Lily!“

Na zavolání přiběhla hihňající se dívka s nazelenalýma očima a zřejmě zduřenou nosní mandlí.

„Můžete na chvíli, Lily? Musím jít připravit prádlo.“

„Ale ano, slečno Lippincottová,“ přisvědčila Lily. Zaculila se, zhluboka si povzdechla a dodala. „Pan Hunter je tak hezký, vidíte?“

„Ach, za války jsem poznala spoustu mužů jeho typu,“ prohodila Beatrice a zatvářila se jako omrzelá životem. „Třeba mladé piloty ze základny stíhačů. V jejich šecích jsem se nikdy nevyznala. Často se chovali tak, že byste si i proti svým dobrým zásadám útratu radši vyinkasovala v hotovosti. Ovšem já jsem v tomhle podivín, Lily. Potrpím si na vystupování. Na úroveň v každé situaci. A tvrdím, že džentlmen zůstane džentlmenem, třeba s traktorem.“

Po tomto záhadném proslovu Beatrice služebnou opustila a vyšla po schodech nahoru.

V pokoji číslo pět zůstal David Hunter stát ve dveřích a zahleděl se na muže, který se zapsal jako Enoch Arden. Viděl trochu zchátralého čtyřicátníka, který podle všeho dost prožil. David ho odhadl na individuum, s nímž celkem vzato nebude snadné jednat, a navíc na neproniknutelného, nevypočitatelného soupeře.

„Nazdárek – jste Hunter? Dobrá. Posad'te se, co si dáte? Whisky?“

Davidovi neuniklo, že se Arden zařídil jako doma. Před ním stála řádka několika lahví a v chladném jarním večeru plápolal na roštu oheň. Mužův oblek nebyl anglického střihu, zato Arden jej nosil jako „pravý“ Angličan. Také věkem odpovídal –

„Díky,“ přikývl David. „Doušek whisky.“

„Tak říkejte kolik.“

„Dost. Jen trochu sodovky.“

Chováním připomínali psy, když hledají výhodné postavení a obcházejí kolem sebe se strnulými hřbety a naježenou srstí, připraveni ke hře, avšak i k zavrčení a rafnutí.

„Na zdraví,“ připil hostitel.

„Ať slouží.“

Postavili skleničky a trochu se uvolnili. První kolo měli za sebou.

Muž, který si říkal Enoch Arden, začal otázkou: „Překvapil vás můj dopis?“

„Upřímně řečeno vůbec mu nerozumím.“

„No – to snad ne.“

„Vyrozuměl jsem, že jste znal prvního manžela mé sestry – Roberta Underhaye.“

„Ano. Roberta jsem znal velice dobře.“ Zatímco zvolna vypouštěl obláčky kouře, Arden se usmíval. „Spíš tak dobře, jak jen ho někdo mohl poznat. Nikdy jste se nesetkali, vidíte, Huntare?“

„Ne.“

„Je to možná lepší.“

„Nač tím narážíte?“ zeptal se David ostře.

„Že se všechno aspoň zjednoduší, milý příteli,“ odvětil Arden klidně. „Nic víc nemám na mysli. Omlouvám se, že jsem vás k sobě pozval, ovšem považuju za ohleduplnější –“ zaváhal – „Rosaleen z celé záležitosti vynechat. Není třeba ji zbytečně trápit.“

„Nešel byste laskavě k věci?“

„Jistě, jistě. Jestlipak vás někdy napadlo podezření, že – jak jen to vyjádřit? – že s Underhayovou smrtí není všechno v pořádku?“

„Jak to, proboha?“

„Nu – Underhay míval dost podivné nápady. Třeba z kavalírství – nebo i z docela jiného důvodu – bylo pro něj v určitém okamžiku výhodnější být považován za mrtvého. S domorodci si poradit dovedl – to vždycky uměl. Pro něho nepředstavovalo problém pustit do oběhu věrohodnou povídku s určitou dávkou podrobností, které by ji podepřely. Pak už jen stačilo vynořit se řekněme o půl druhého tisíce kilometrů dál – pod novým jménem.“

„Vaše teorie mi připadá až příliš fantastická.“

„Ano? Skutečně?“ Arden se usmál, předklonil se a poklepal Davidovi na koleno. „Co když je pravdivá, Huntare? Hm? Připusťme, že je.“

„Požadoval bych naprosto jednoznačný důkaz.“

„Vážně? No – jeden na výsost věrohodný by se našel. Underhay se tady ve Warmesley Vale může sám objevit. Takový důkaz by vám stačil?“

„Byl by aspoň nezvratný,“ podotkl David suše.

„Nezvratný jistě – ale trochu trapný – pro paní Gordon Cloadovou totiž, poněvadž potom by nebyla vdovou po Gordonu Cloadovi. Poněkud nepříjemné, jak jistě uznáte.“

„Má sestra se podruhé provdala ve zcela dobré víře,“ připomněl David.

„Pochopitelně, milý příteli. Samozřejmě. Ani na vteřinu jsem o tom nepochyboval. Každý soudce by řekl totéž. Jí se vlastně nemůže nic stát.“

„Soudce?“ David zbystřil sluch.

„Měl jsem na mysli bigamii,“ podotkl druhý muž málem omluvně.

„K tomu tedy míříte?“ vykřikl David.

„Jen se nerozčilujte, kamaráde. Prostě dáme hlavy dohromady a vymyslíme nejlepší způsob – totiž pro vaši sestru nejlepší. Nikomu se nechce práť špinavé prádlo na veřejnosti. Underhay – nu ten vždycky jednal jako rytíř.“ Arden se odmlčel. „A takový zůstal.“

„Zůstal?“ vyštěkl David.

„Jak jsem řekl.“

„Podle vás tedy Robert Underhay nezemřel. Kde teď je?“

Arden se předklonil a do hlasu se mu vloudil důvěrný tón.

„Chcete to opravdu slyšet, Huntare? Nebylo by lepší nic nevědět? Spokojte se s tím, že pokud víte – a pokud ví Rosaleen – Underhay zemřel v Africe. Tak to bude v pořádku. A jestli Underhay žije, netuší, že se jeho žena znovu provdala – poněvadž kdyby tušil, pochopitelně

by se objevil. Rosaleen přece po druhém muži zdělila pěknou hromádku, ovšem kdyby Cloade jejím manželem nikdy nebyl, neměla by na peníze právo. Underhay je člověk se silně vyvinutým smyslem pro čest. Vadilo by mu, kdyby jeho choť dědila na podkladě nesprávného údaje.“ Odmlčel se. „Je také možné, že o jejím druhém sňatku sám vůbec neví. Daří se mu špatně, chudákovi – hrozně špatně.“

„V jakém ohledu špatně?“

„Má podlomené zdraví.“ Arden potřásl hlavou. „Potřebuje lékařské ošetření – mimořádnou péči. To všechno je bohužel dosti nákladné.“

Poslední slovo vyřkl taktně, jako by patřilo do zvláštní kategorie. Na ně Hunter bezděčně čekal. „Nákladné?“ zopakoval.

„Ano – naneštěstí všechno přijde dost drahé. Ubožák Underhay je prakticky bez prostředků. Patří mu vlastně jen to, co má na sobě.“

Jediným mrknutím David přejel očima pokoj. Všiml si tlumoku, zavěšeného na židli, jiné zavazadlo neviděl.

„Nevím, je-li Robert Underhay takový kavalír a džentlmen, jak z něj děláte,“ podotkl hlasem, který nezněl příjemně.

„Kdysi býval,“ ujistil ho druhý muž. „Ovšem život leckdy člověka zcyničtí.“ Po chvilce smířlivě dodal: „Gordon Cloade byl opravdu neuvěřitelně bohatý. Představa příliš velkého jmění může v člověku probudit nižší pudy.“

David Hunter vstal. „Mám pro vás jedinou odpověď: táhněte k čertu!“

Ardena slova nevyvedla z míry. „Ano, tu jsem čekal,“ řekl s úsměvem.

„Jste sprostý vyděrač – nic víc, nic míň. Mám chuť udat vás.“

„Udat mě? Obdivuhodný nápad! Ale už by se vám asi nelíbilo, kdybych já oplátkou zveřejnil, co vím. Jenže to neudělám. Jestli nekoupíte vy, mám jiné odbytiště.“

„Koho máte na mysli?“

„Clodovy. Představte si, jak je navštívím a řeknu: ‚Promiňte, nezajímalo by vás sdělení, že údajně mrtvý Robert Underhay je dosud až moc živý?‘ Chlapče, ti na to skočí!“

„Z těch nic nevyrazíte,“ ušklíbl se David. „Jsou na dně – do jednoho.“

„Existuje ale ještě jedna věc – stará závěť. V den, kdy se prokáže, že Underhay nezemřel a že tudíž paní Gordon Clodová je dosud manželkou Roberta Underhaye, vstoupí v platnost Gordonova závěť, sepsaná před jeho sňatkem.“

Několik minut seděl David mlčky a pak se stručně zeptal: „Kolik?“

Dostal stejně stručnou odpověď: „Dvacet tisíc.“

„Vyloučeno! Sestra nesmí na kapitál sáhnout, jenom doživotně pobírá úroky.“

„Tak deset. Ty může snadno sehnat. Má přece šperky.“

Teprve za chvíli David nečekaně přikývl. „Dobrá.“

Arden na okamžik zrozpačitěl, jako by ho snadné vítězství překvapilo.

„Ovšem žádné šperky,“ upozornil potom. „Vyplatit v bankovkách!“

„Budete nám muset dopřát čas – k opatření peněz.“

„Dám vám osmačtyřicet hodin.“

„Řekněme do úterka.“

„Platí. Peníze přinesete sem.“ Než se David zmohl na slovo, dodal: „Nesejdu se s vámi někde v opuštěném lesíku nebo na pustém pobřeží – s ničím podobným nepočítejte. Obnos mi odevzdáte tady, v Jeleni, příští úterý v devět večer.“

„Jste podezřívavý, že?“

„Vím své. A znám lidi vašeho typu.“

„Jak tedy chcete.“

David vykročil z pokoje a zamířil po schodech dolů. V obličeji byl rudý vztekem.

Beatrice Lippincottová vyšla z čísla čtyři. Mezi ním a číslem pět se nacházely spojovací dveře, ačkoliv obyvatel pětky si jich jen stěží mohl všimnout, neboť před nimi stála skříň.

Slečně Lippincottové zrůžověly tváře a oči jí zářily příjemným vzrušením. Chvějící se rukou si přihladila vyčesané vlasy.

10. KAPITOLA

Shepherd's Court ve čtvrti Mayfair byl rozlehlý blok luxusních bytů s plným zaopatřením. Přestože zůstaly nedotčeny nepřátelskou ničivou činností, co do pohodlí si nedokázaly udržet svou předválečnou úroveň. Ačkoliv se byty dosud pronajímaly s obsluhou, služby nestály za mnoho. Dřívější dva uniformovaní vrátné nahrazoval teď jediný. V restaurantu nadále podávali jídla, leč krom snídaní už obědy a večeře do bytů nedonášeli.

Apartmá najaté paní Gordon Cloadovou se nacházelo ve třetím patře. Sestávalo z obývacího pokoje se zabudovaným příručním barem, dvou ložnic s vestavěnými skříněmi a přepychově vybavené koupelny, zářící dlaždičkami a chromem.

David Hunter přecházel obývacím pokojem, kdežto Rosaleen seděla na širokém gauči a pozorovala jej. Byla bledá a vypadala zděšeně.

„Vyděrač!“ láteřil. „Bože můj, patříš snad k lidem, kteří se dají vydírat?“

Ve zmatku a starostech zavrtěla hlavou. „Kdybych aspoň věděl, jen kdybych věděl –“ Rosaleen jen krátce, žalostně vzlykla.

„Jde o to, že tápu ve tmě – jako se zavázanýma očima,“ pokračoval. Znenadání se otočil. „Odesla jsi ty smaragdy starému Creatorexovi v Bond Street?“

„Jistě.“

„Kolik?“

„Čtyři tisíce,“ odpověděla přiškrceným hlasem. „Čtyři tisíce liber. Kdybych je prý neprodala, měly by se dát připojistit.“

„Pochopitelně – ceny drahokamů stouply na dvojnásobek. Což o to, peníze seženeme, ale i tak jsme teprve na začátku. Bude nám totiž pouštět žilou, až vykrvácíme, Rosaleen, až nás úplně zničí.“

„Tak opusťme Anglii,“ vykřikla, „utečme! Copak nemůžeme odjet do Irska – do Ameriky – kamkoliv?“

Ohlédl se na ni.

„Bojovník nejsi, vid', Rosaleen? Tvým heslem je ‚Kdo uteče, ten vyhraje.‘“

„Udělali jsme chybu – to celé byl omyl – špatnost.“

„Nehraj teď přede mnou lilium! To nesnáším. Bylo nám dobře, Rosaleen. Poprvé v životě jsem měl měkce ustláno – a nehodlám se všeho vzdát, slyšíš? Jen kdybych se tak nepotácel ve tmě. Chápej – to celé může být jen bouda – nic než bouda. Underhay je nejspíš bezpečně pod drnem v Africe, jako jsme vždycky věřili.“ „Mlč, Davide,“ otrásla se. „Děsíš mě.“

Podíval se na ni a sotva v jejích očích postřehl panický strach, změnil rázem své chování. Přistoupil k ní, usedl a sevřel jí studené ruce do svých dlaní.

„Nemusíš se bát,“ pravil. „Přenech všecko mě – a jednej, jak ti poradím – To snad dokážeš, či ne? Prostě chovej se přesně podle mých příkazů.“

„Stále tě poslouchám, Davide.“

„Máš pravdu.“ Zasmál se. „Žádný strach, dostaneme se z toho. Najdu způsob, jak umlčet pana Enocha Ardena.“

„Neznáš jednu básničku – něco o muži, který se vrátil –“

„Znám,“ přerušil ji, „a taky mi vrtá hlavou. Však já přijdu věci na kloub.“

„Tedy v úterý večer – mu odneseš peníze?“

Přikývl. „Pět tisíc. Vysvětlím mu, že víc jen tak najednou neseženu. Ovšem nesmím připustit, aby šel za Cloadovými. Doufám, že tím jen vyhrožoval, i když jistotu nemám.“

Odmlčel se, v očích se mu objevil zasněný, nepřítomný pohled, ale jeho mozek za nimi probíral a zavrhoval jednotlivé možnosti. Potom se vesele, bezstarostně usmál, leckdo z těch, kdo dnes už nežijí, by byl pochopil, co ten smích znamená. Byl to smích muže, vrhajícího se do hazardního a nebezpečného podniku, zazněla v něm radost i vzdor.

„Tobě mohu důvěřovat, Rosaleen,“ podotkl. „Zaplat' bůh, že na tebe je naprosté spolehnutí.“

„V čem na mě spoléhají?“ zvedla k němu tázavě velké oči.

Tentokrát se ušklíbl.

„Že provedeš přesně, co dostaneš uloženo. V tom spočívá tajemství úspěšné operace, Rosaleen.“ Zachechtal se. „Operace Enoch Arden.“

11. KAPITOLA

Rowley otevřel velkou nafialovělou obálku poněkud překvapený. Kdo mi proboha může psát na takovém papíře, napadlo ho – a kde vůbec jej odesílatel dostal? Tyhle pestré vložky v obálce už přece během války vyšly z módy.

Milý pane Rowleyi,

(četl)

Snad nebudete považovat za drzost, že Vám píši, ale s prominutím soudím, že se dějí věci, o nichž byste měl vědět.

(Zdůrazněných slov si povšiml s údivem.)

Souvisejí s našim rozhovorem onehdy večer, kdy jste sem zaskočil s dotazem na určitou osobu. Pokud se budete moci dostavit k Jeleni, velmi ráda Vám povím více. Nám všem tady připadá nespravedlivé, že jste smrti svého strýce a vinou okolností přišel o peníze.

Doufám, že se na mě nerozohněváte za to, že považuji za důležité sdělit Vám, co se stalo.

Vaše

Beatrice Lippincottová

Rowley hleděl na sdělení a horečně přemýšlel. Co to k čertu znamená? Hodná Bee. Znal Beatrici celý život. Když si v krámku jejího otce kupoval tabák, sedávala za pultem a hovorem si krátili dlouhou chvíli. Bývala pohledné děvče. Z dětství si pamatoval, jaké řeči kolovaly během její nepřítomnosti ve Warmesley Vale. Asi na rok odjela a všeobecně se tvrdilo, že měla nemanželské dítě. Snad ano, snad ne. Zato teď byla velice seriózní a uhlazená. Sice upovídaná a samá legrace, ale na společenské vystupování dbala až přehnaně.

Rowley se podíval na hodiny. Zajde k Jeleni hned. Čert vem ty formuláře! Chtěl vyzvědět, co mu Beatrice tak dychtí oznámit.

Dveře do výčepu otevřel krátce po osmé. Za obvyklých pozdravů, pokynů hlavy a slov „– brý večer“ se protlačil k nálevnímu pultu a objednal si ležák. Beatrice se rozzářila.

„Těší mě, že vás vidím, pane Rowleyi.“

„Zdravím vás, Beatrice. Díky za dopis.“ Rychle naň pohlédla.

„Za minutku se vám budu věnovat, pane Rowleyi.“ Přikývl a zamyšleně upíjel svou pintu, zatímco sledoval, jak Beatrice dokončuje obsluhu. Potom křikla přes rameno a sotva ji vzápětí přišla vystřídat služebná Lily, zamumlala: „Šel byste se mnou?“

Odvedla ho chodbičkou a dveřmi s označením *Soukromý byt* do maličkého pokojíku, přecpaného plyšovými křesly, spoustou porcelánových dekorativních předmětů a zvukem řvoucího rádia. Vypnula je a ukázala na plyšové křeslo.

„Mám takovou radost z vaší návštěvy, pane Rowleyi. Snad vám nevadilo, že jsem vám napsala? Přes celý víkend mi ta záležitost ležela v hlavě a jak jsem se zmínila, připadá mi nutné, abyste věděl, co se děje.“ Vypadala šťastná a důležitá – zřejmě spokojená sama sebou.

„Tedy – rozpomínáte se na toho džentlmena, co se tu ubytoval – toho pana Ardena, na kterého jste se přišel informovat?“

„Ovšem.“

„Hned nazítří večer se tu zastavil pan Hunter a ptal se po něm.“

„David Hunter?“ Rowley se se zájmem napřimil.

„Ano, pane Rowleyi. ‚Má číslo pět,‘ odpověděla jsem. Pan Hunter přikývl a šel rovnou nahoru. Překvapilo mě to, věřte mi, poněvadž ten pan Arden se nezmínil, že ve Warmesley Vale někoho zná, a já jaksi předpokládala, že tu je úplně cizí. Pan Hunter mi připadal hrozně rozčilený, jako by se něco přihodilo, co ho vyvedlo z míry, jenže tehdy jsem tomu nepřikládala důležitost.“

Zmlkla, aby se mohla nadechnout. Rowley beze slova poslouchal. Nikdy na lidi nepospíchal. Vyhovovalo mu, když si dávali načas.

„O trochu později jsem potřebovala zajít kvůli ručníkům a ložnímu prádlu do čísla čtyři. Je vedle čísla pět a náhodou jsou tam spojovací dveře, jenže těch si v pětce nikdo nevšimne, poněvadž před nimi stojí skříň. Samozřejmě vždycky je udržujeme zavřené, jen tentokrát byly pootevřené – i když namouduši nemám ponětí, kdo je otevřel.“

Ani teď Rowley nic neřekl, pouze kývl hlavou. Pochopil však, že je otevřela Beatrice. Do čísla čtyři šla ze zvědavosti zjistit, co se dá.

„Jistě uznáte, že jsem musela vyslechnout, co se vedle mluví. Opravdu – peříčkem byste mě byl porazil –“

To by tedy muselo být pořádné peříčko, pomyslel si mladý muž. S nehybným, téměř tupým obličejem naslouchal stručnému obsahu vyslechnutého rozhovoru, jak mu jej žena podala. Jakmile skončila, napjatě vyčkávala.

Trvalo plné dvě minuty, než se Rowley probral z transu. Potom vstal.

„Díky, Beatrice,“ pravil. „Moc děkuju.“

S tím bez dalšího vyšel z pokoje. Žena se cítila trochu zklamaná. Taký mohl něco říct, usoudila v duchu.

12. KAPITOLA

Po odchodu z hotelu Rowley bezděčně zamířil k domovu, avšak po několika desítkách kroků se náhle zarazil a vrátil se.

Pomalů chápál a jeho první překvapení z Beatriciny zprávy začalo teprve nyní ustupovat porozumění jejímu pravému významu. Pokud správně reprodukovala, co slyšela – a on nepochyboval, že v podstatě ano –, potom nastala situace, která úzce souvisela s každým členem Cloadovy rodiny. Nejvhodnější osobou k projednání záležitosti byl jasně Rowleyův strýc, právník Jeremy Cloade. Bude vědět, jak této překvapivé informace co nejlépe využít a jaké kroky podniknout.

Třebas měl Rowley chuť vzít věci do vlastních rukou, nerad si uvědomil, že by bylo daleko moudřejší svěřit problém chytrému a zkušenému advokátovi a že čím dříve to udělá, tím lépe. Pustil se proto přímo ke strýcovu domu na High Street.

Mladá služebná, která mu otevřela, oznámila, že pán a paní Cloadovi jsou dosud v jídelně. Chtěla ho tam uvést, což mladík odmítl s tím, že raději počká v Jeremyho pracovně, než strýc a teta dovečeří. Příliš se mu nechtělo přibírat k rozhovoru Frances, neboť dokud se nedohodnou na určitém postupu, bude nejrozumnější, když se o věci doví co nejméně lidí.

Neklidně přecházel po místnosti. Na hladké desce stolu ležela uzamykatelná kovová schránka, nadepsaná *Pozůstalost sira Williama Jessamyho*. Police obsahovaly spoustu právních svazků. Na zdi visela stará fotografie Frances ve večerních šatech a podobizna jejího otce, lorda Edwarda Trentona v jezdeckém obleku. Na psacím stole stál snímek mladého muže v uniformě – Jeremyho syna Antonyho, zabitého ve válce.

Rowley sebou trhl a odvrátil se. Usedl na židli a raději upřel zrak na lorda Edwarda Trentona.

„Co asi Rowley chce?“ oslovila v jídelně Frances svého manžela.

„Nejspíš nepochopil některé z vládních nařízení,“ odpověděl Jeremy unaveně. „Každý sedlák porozumí nanejvýš čtvrtině z těch formulářů, které má vyplnit. Rowley je svědomitý chlapec a bere všechno vážně.“

„Je milý, ale strašně pomalý. Mám pocit, že vztah mezi ním a Lynn není v pořádku.“

„Lynn? – Ach ovšem, promiň,“ zamumlal Jeremy duchem nepřítomen. „Já – nějak se nedovedu soustředit. Ty starosti –“

„Nemysli na ně,“ přerušila ho Frances rychle. „Urovnají se, věř mi.“

„Někdy mě děsíš Frances. Jsi tak strašně lehkomyšlná. Neuvědomuješ si –“

„Všecko si uvědomuji – a nebojím se. Víš, Jeremy – ve skutečnosti se spíš bavím.“

„To právě mi nahání strach, drahoušku.“

„Pojď,“ usmála se. „Nesmíš toho mladého venkovana nechávat příliš dlouho čekat. Pomůžes mu s vyplněním jedenáctistého devětadevadesátého formuláře – nebo s něčím jiným.“

Avšak právě když vycházeli z jídelny, zaklaply přední dveře a Edna jim přišla vyřídit, že pan Rowley už nechtěl čekat. Prý nešlo o nic důležitého.

13. KAPITOLA

Téhož úterního odpoledne se Lynn Marchmontová vydala na dlouhou procházku. Uvědomovala si stále stoupající neklid a nespokojenost sama se sebou a cítila potřebu promyslet si svou situaci.

Rowleye několik dní neviděla. Po poněkud bouřlivém rozchodu tehdy ráno, kdy ho požádala o půjčku pěti set liber, scházeli se jako jindy. Pochopila, že její požadavek byl nerozumný a že Rowley měl plné právo odmítnout. Nicméně logika nepatřívá mezi dobré vlastnosti milenců. Vztah Rowleye a Lynn zůstával napovrch stejný, ale v nitru si tím už tak jista nebyla. Několik posledních dnů jí připadalo nesnesitelně fádních, ovšem nechtěla si připustit, že jejich jednotvárnost může nějak souviset s odjezdem Davida Huntera a jeho sestry do Londýna. Kajícně si přiznala, že David ji vzrušuje.

Pokud se týkalo příbuzných, tak ti ji v současné době šli těžce na nervy. Matka měla nejlepší náladu a toho dne při obědě dceru rozladila rozhodnutím pokusit se o získání dalšího zahradníka. „Starý Tom už na všechno sám nestačí.“

„Ale maminko, vždyť na něj nemáme!“ zvolala Lynn. „Nesmysl. Opravdu věřím, že by Gordona hrozně rozčililo, kdyby viděl, jak zahrada sešla. Vždycky si potrpěl obzvlášť na okraje záhonů i na posečený trávník a udržované pěšinky – a teď se na ně podívej. Jsem přesvědčená, že by chtěl, aby pozemek byl zase v pořádku.“

„I za cenu půjčky od jeho vdovy.“

„Vysvětlila jsem ti, že Rosaleen nemohla být ochotnější. Dokonce se mi zdá, že nahlédla mé stanovisko. Po zaplacení všech účtů nám v bance zbyla ještě slušná hotovost. A doopravdy věřím, že bychom na druhém zahradníkovi ještě vydělaly. Představ si, kolik zeleniny navíc by mohl vypěstovat.“

„Spousta zeleniny navíc by se dala koupit za méně než tři libry týdně.“

„Počítám, že se mi podaří sehnat někoho laciněji, drahoušku. Podle zpráv z novin hledá teď práci mnoho demobilizovaných mužů.“

„Ale ty sotva najdeš ve Warmesley Vale nebo Warmesley Heath,“ namítla Lynn suše.

Ačkoliv záležitost dál nerozvíjely, dívku děsila matčina snaha počítat s Rosaleen jakožto s pravidelným zdrojem podpory, připomínala jí Davidova pohrdavá slova.

Takto rozladěná a rozmrzelá vyšla ven, aby se chůzí vymanila z chmurného rozpoložení. Její zlost však neutišilo setkání s tetou Kathií před poštou. Tetička měla skvělou náladu. „Brzy asi uslyšíme dobré zprávy, Lynn.“

„Co tím chceš proboha říct, tetinko?“

Paní Cloadová pokývala hlavou, nasadila úsměv a zatvářila se jako dobře informovaná.

„Navázala jsem úžasné kontakty – vskutku vynikající. Všechny naše starosti skončí šťastně. Jednou se mi pokus nezdařil, ale pak jsem dostala příkaz znovu a znovu zkoušet získat spojení. Nehodlám prozrazovat nějaké tajemství, milá Lynn, a jsem poslední, kdo by chtěl ukvapeně vzbuzovat klamné naděje, ale co nejupřímněji doufám, že se záležitosti zakrátko urovnají. Je už taky načase. Opravdu vážně se bojím o tvého strýčka. Během války se příliš přepínal. Už skutečně potřebuje nechat zaměstnání a věnovat se svým odborným studiím – ovšem to nemůže bez přiměřeného důchodu. A někdy dostává takové zvláštní záchvaty – nám o něj doslova velké obavy. Je namouduši divný.“

Lynn zamyšleně přikývla. Neuniklo jí, jak se Lionel Cloade změnil, ani jak je nebývalé náladový. Podezřívala, že se pro vzpružení tu a tam uchyluje k užívání léků pro povzbuzení, a uvažovala, jestli se z něj už do jisté míry nestal narkoman, což by vysvětlovalo jeho mimořádnou nervozitu a podrážděnost. Zajímalo ji, co asi teta Kathie ví nebo tuší. Tetička není takový blázen, jak vypadá, usoudila.

Když kráčela po High Street, zahlédla strýce Jeremyho odemykat domovní dveře. Uvědomila si, že v průběhu několika posledních týdnů nápadně zestárl.

Přidala do kroku. Chtěla uniknout z Warmesley Vale, toužila nahoru do kopců a otevřených prostor. Sotva nasadila rychlejší tempo, pocítila úlevu. Udělá si pěknou procházku – takových devět, deset kilometrů – a svou situaci si pořádně rozváží. Vždycky, odjakživa jednala rázně a s jasnou hlavou, věděla, co chce a co ne. Až dosud jí nikdy nestačilo nechat se jenom unášet proudem.

A to se právě teď dělo! Plula s proudem! Od návratu z vojenské služby žila bezúčelným, neuspořádaným způsobem. Zalila ji vlna stesku po oněch dnech, kdy ve válce měla všechny úkoly řádně stanovené, život naplánovaný a byla z ní snata tíha vlastního rozhodování. Sotva si tyto úvahy přiznala, zděsila se sama sebe. Jestlipak všude lidé vskrytu takto upřímně a otevřeně smýšlejí? Nakonec i tímhle tedy nám válka ublížila? Nejen fyzickým ohrožením – minami v moři, bombami ze vzduchu, ostrými střelami z pušek, dopadajícími na auto ujíždějící pouštní silnicí –, ale také nebezpečným poznáním, oč snadnější je žít bez přemýšlení. Sama Lynn Marchmontová už nebyla tou odhodlanou, bystrou, důvtipnou dívkou, která narukovala. Její inteligenci vojna usměrnila, svedla do přesně vymezených kolejí. A teď, kdy se znovu stala paní sebe i svého bytí, poděsila ji nechuť jejího vlastního mozku chopit se osobních problémů a vypořádat se s nimi.

S nenadálým kyselým úsměvem si v duchu řekla: Je zvláštní, jak ve válečných poměrech došel uplatnění onen papírový typ hospodyně. Ženám, bržděným nescetným „to nesmíš“, nepomohlo potom žádné jednoznačné „to musíš“, takže pak musely plánovat, uvažovat, improvizovat, využívat každé trošky důvtipu, jenž jim byl dán, a uplatňovat vynalézavost, o jaké vůbec netušily, že ji mají. Takové teď, napadlo Lynn dále, dokáží stát zpříma bez berly a odpovídat samy za sebe i za druhé, kdežto ona, Lynn Marchmontová, vzdělaná, chytrá, schopná konat práci, k níž je nezbytný mozek i jeho plné zapojení, stojí nyní bez kormidla a nedokáže se rozhodnout – přesně jak to vystihují ona nenáviděná slova: pluje s proudem.

Ti, kdož zůstali doma, kupříkladu Rowley –

Od všeobecného rozumování Lynn náhle přešla k osobním úvahám. Ona a Rowley. To byl ten problém – vážný a jediný problém. Touží skutečně provdat se za Rowleye?

Stíny se pomalu prodlužovaly do soumraku a šera. Dívka usedla na kraji nízkého porostu na úbočí kopce a nehybně, s bradou opřenou do dlaní, hleděla do údolí. Ztratila ponětí o čase, zato věděla, že se jí nezvykle nechce jít domů, do White Housu. Pod ní, kus doleva, se prostíral statek Long Willows. Long Willows, její domov, jestli se provdá za Rowleye.

Jestli! Další jestli – jestli – jestli!

Se zděšeným křikem, jako když ječí zlostné dítě, vyletěl z lesíka pták. Oblak kouře z vlaku se na nebi prohnul a vytvořil obrovský otazník.

Mám se stát Rowleyovou ženou? Chci se stát Rowleyovou ženou? Chtěla jsem se někdy stát Rowleyovou ženou? Snesla bych být Rowleyovou ženou?

Vlak odsupěl údolím, kouř se rozptýlil a zmizel, jenže otazník se z Lynniny mysli nevytratil. Před svým odjezdem Rowleye milovala. Vrátila jsem se však změněná, odpověděla si v duchu, nejsem tatáž Lynn.

Vybavil se jí verš jedné básně:

Změnil se život i svět i moje já ...

A co Rowley? Ten se nezměnil – a tím je všechno vysvětleno. Rowley se nezměnil. Rowley zůstal stát tam, kde ho před čtyřmi roky opustila. Chce ještě Rowleye? A pokud ne, co vůbec chce?

V lesíku za ní zapraskaly větve a zaklel mužský hlas, jak si někdo razil cestu porostem.

„Davide!“ vykřikla.

„Lynn!“ Jen co se prodral ven, zatvářil se David překvapeně. „Co tu našťestí pro mne děláte?“ Byl trochu udýchaný, jak běžel.

„Ani nevím. Prostě přemýšlím – sedím a uvažuji.“ Nejistě se zasmála. „Asi se už hodně připozdilo.“

„Copak netušíte, kolik je hodin?“

Letmo pohlédla na zápěstí.

„Už zase nejdou. Každé hodinky uvádím ve zmatek.“

„Nejen hodinky,“ zdůraznil. „To je ta elektřina, kterou jste nabita. Vitalita. Touha žít.“

Přistoupil k ní a Lynn v rozpacích rychle vstala.

„Už se dost setmělo. Musím honem domů. Kolik je hodin, Davide?“

„Čtvrt na deset. To abych běžel jako zajíc – potřebuju chytit vlak do Londýna v devět dvacet.“

„Nevěděla jsem, že jste se sem vrátil.“

„Jen pro nějaké věci z Furrowbanku. Ten vlak mi ale nesmí ujet. Rosaleen je v bytě sama – je celá nervózní, když s ní v Londýně přes noc nikdo není.“

„V bytě s obsluhou?“ V Lynnině hlase zaznělo opovržení.

„Strach se nedá zdůvodnit,“ odbyl ji David. „Kdybyste prožila nálet –“

Dívka se rázem zastyděla a řekla zkroušeně: „Odpusťte – zapomněla jsem.“

„Ano, zapomíná se rychle – na všechno,“ vybuchl nečekaně hořce. „Hurá do bezpečí, do klidu, zpátky tam, kde jsme byli, než ta zatracená estráda začala. Zalezme do svých mizerných děr a předstírejme, že se vůbec nic nestalo. Vy jste zrovna taková, jako ostatní, Lynn!“

„Já ne!“ zvolala. „Já nejsem jako oni, Davide. Právě jsem uvažovala – o –“

„O mně?“

Polekala se jeho rychlého pohybu. Ovinul kolem ní ruku, přitiskl ji k sobě a políbil horkými, hladovými rty.

„Nebo o Rowleyovi?“ dodal. „O tom troublem? Namouduši, Lynn, vždyť vy patříte mně!“ Pak uvolnil objetí stejně náhle, jako ji sevřel – dívku skoro odstrčil. „Zmeškám vlak.“

Rozběhl se po svahu dolů.

„Davide!“

Otočil hlavu a zavolal dozadu: „Zatelefonuju vám po příjezdu do Londýna.“

Pozorovala ho, jak lehce, pružně a s vrozenou elegancí utíká houstnoucí tmou. Potom rozechvělá, se srdcem nezvykle zneklidněným a se zmatkem v duši vykročila zvolna k domovu.

Trochu zaváhala, než vešla dovnitř. Couvala před matčiným láskyplným přivítáním, před jejími otázkami – před matkou, která si vypůjčila pět set liber od lidí, jimiž pohrdala.

Nemáme právo opovrhovat Rosaleen a Davidem, usoudila Lynn, když potichoučku stoupala nahoru. Jsme naprosto stejní. Udělali bychom pro peníze cokoli – cokoli.

Ve své ložnici se zastavila před zrcadlem a zvědavě si prohlížela vlastní tvář – a přitom cizí tvář, pomyslela si.

A pak ji najednou popadl vztek.

Kdyby mě Rowley opravdu miloval, řekla si v duchu, nějak by těch pět set pro mě sehnal. Určitě – určitě. Nenechal by mě ponížit tím, že bych je musela přijmout od Davida. Davida!

David slíbil zavolat ji po příjezdu do Londýna. Jako ve snu tedy sešla zase dolů. Sny mohou být velmi nebezpečné.

14. KAPITOLA

„Tak už jsi tady, Lynn?“ Adélin hlas ožil úlevou. „Neslyšela jsem tě přicházet, drahoušku. Jsi doma dlouho?“

„Celou věčnost. Byla jsem nahoře.“

„Ráda bych, kdybys mi vždycky ohlásila, že jsi zpátky. Jsem celá nesvá, zůstáváš-li venku sama po setmění.“

„No mami! Snad dovedu dát na sebe pozor.“

„Poslední dobou se v novinách objevují hrozné zprávy. Všichni ti demobilizovaní vojáci – přepadají dívky.“

„Ty dívky si o to nejspíš říkají.“

Ano, děvčata skutečně riskují. Ostatně kdo vůbec stojí o bezpečí?

„Lynn, miláčku, posloucháš mě?“

Dcera se s trhnutím probrala z úvah. Uvědomila si, že matka něco vypráví.

„Cos říkala, mami?“

„Mluvila jsem o tvých družičkách, drahoušku. Doufám, že přinesou potravinové ústřížky. Naštěstí máte všechny své demobilizační lístky. Opravdu je mi hrozně líto dívek, které se dnes vdávají a musí vyjít jen s normálními přídělky. Ty si nemohou jednoduše pořídit nic nového. Nemyslím šaty, ale při stavu prádla, jaké dnes všichni máme, je prostě nutné něco sehnat. Ano, Lynn, jsi skutečně šťastná.“

„Hm – hrozně šťastná.“ Dívka přecházela po pokoji, brala věci do ruky a opět je odkládala.

„Musíš být tak strašně neklidná, má milá? Vysloveně mě znervózňuješ.“

„Odpusť, mami.“

„Nestalo se nic, vid’?“

„Co by se mělo stát?“ ohradila se Lynn ostře.

„Jen se na mě neutrhuj, miláčku. Tak k těm družičkám. Vážně myslím, že bys měla pozvat dceru Macraeových. Nezapomeň, že její matka byla mou nejlepší přítelkyní a nejspíš se urazí, jestli –“

„Nesnáším Joan Macraeovou, nikdy jsem ji neměla ráda.“

„Vím, drahoušku, ale copak na tom nějak záleží? Marjorie se bude určitě cítit dotčená –“

„Je to snad moje svatba, máti, nebo není?“

„Jistě, vím, Lynn, ovšem –“

„Jestli vůbec ke svatbě dojde!“

Nechtěla tu větu vyřknout, vyklouzla jí bez úvahy. Byla by ji nejradši vtáhla nazpět, ale už bylo pozdě. Paní Marchmontová se na dívku vyděšeně zadívala.

„Co to znamená, holčičko?“

„Ale nic, maminko.“

„Snad jste se s Rowleyem nepohádali?“

„Ne, samozřejmě že ne. Nedělej si starosti, mami, všechno je v pořádku.“

Adéla však hleděla na dceru vskutku s úzkostí, neboť pod jejím zamračeným výrazem vycítila neklid.

„Vždycky jsem věřila, že s Rowleyem budeš zabezpečená,“ povzdech^{la} si žalostně.

„Kdo stojí o zabezpečení?“ opáčila Lynn opovržlivě. „Nebyl to telefon?“ obrátila se prudce.

„Ne – proč? Má někdo volat?“

Lynn zavrtěla hlavou. Je ponižující čekat, jestli přístroj zazvoní. David slíbil, že se večer ozve. Musí tedy. Šílíš, napomenula sama sebe.

Proč ji ten muž tolik přitahuje? Před očima jí vyvstala jeho snědá, smutná tvář. Pokusila se ji zapudit a místo ní si vyvolat Rowleyův široký, hezký obličej. Jeho rozpačitý úsměv a láskyplné oči. Jestlipak o mě Rowley opravdu stojí? pomyslela si. Přece kdyby mu na ní

skutečně záleželo, byl by ji pochopil v ten den, kdy ho přišla poprosit o pět set liber a nejednal by tak až k zbláznění rozumně a věcně. Provdal se za Rowleye, žít na statku, nikdy se už odtud nehnout, nikdy nevidět cizí oblohu, necítit exotické pachy – nikdy už nežít volně – Telefon ostře zadrnčel. Lynn se zhluboka nadechla, přešla halou a zvedla sluchátko. Hlas tety Kathie, který se slabě linul po drátu, ji překvapil jako rána.

„Jsi to ty, Lynn? To mám štěstí. Bohužel jsem něco pořádně popletla – jde o schůzi v ústavu –“

Tenký, rozčilený hlásek drmolil dál. Lynn poslouchala, odpovídala, uklidňovala a přijímala díky.

„Jak je milé, že jsi vždycky tak ochotná a praktická. Na mou věru si neumím vysvětlit, že se mi podaří věci takhle zamotat.“

Ani Lynn to nechápala. Schopnost tetičky Kathie nadělat zmatek i v těch nejjednodušších záležitostech, dosahovala málem geniality.

„Vždycky tvrdím, že když smůla, tak už ve všem. Rozbil se nám telefon a nezbylo mi než jít do budky, ale tam se ukázalo, že nemám dvoupenci, jenom samé půlpence. Musela jsem tedy požádat –“

Hlas konečně dozněl. Lynn zavěsila a vrátila se do salónu.

Ostražitá paní Marchmontová položila hned dceři otázku: „Kdo to –“ a odmlčela se.

„Teta Kathie,“ rychle dokončila větu Lynn.

„Co chtěla?“

„Ach – jako obvykle zase něco splekla.“

Dívka usedla s knihou a podívala se na hodiny. Vždyť je příliš brzo. Ještě nemůže volat.

Pět minut po jedenácté zazvonil přístroj znovu. Pomalu k němu vyšla do chodby. Tentokrát nebude nedočkavá – co když je to zase teta Kathie. Nebyla.

„Warmesley Vale třicet čtyři? Výzva z Londýna pro slečnu Lynn Marchmontovou.“

Dívčino srdce poskočilo. „Lynn Marchmontová u telefonu.“

„Okamžik, prosím.“

Čekala. Slyšela nejasné zvuky – pak ticho. Služba v centrále je čím dál horší. Vyčkávala dál, až nakonec zlostně zaklapala vidlicí. Lhostejný, tentokrát ženský hlas jí bez zájmu řekl:

„Zavěste, prosím. Zavoláme později.“

Zavěsila tedy a zamířila zpátky k salónu. Sotva však natáhla ruku ke klice, zvonek opět zadrnčel. Přiběhla k přístroji.

„Haló!“

„Warmesley Vale třicet čtyři?“ zeptal se mužský hlas. „Výzva z Londýna pro slečnu Lynn Marchmontovou.“

„Tady Lynn Marchmontová.“

„Okamžik.“ Pak slaběji: „Mluvte z Londýna, máte spojení.“

A potom se už ozval David: „Jste to vy, Lynn?“

„Davide!“

„Musím vám něco sdělit.“

„Co?“

„Víte, Lynn, bude lepší, když vyklidím pole.“

„Tomu nerozumím.“

„Zmizím vůbec z Anglie. Bude to docela snadné. Rosaleen jsem předstíral, že nemůžeme odjet, poněvadž se mi nechtělo z Warmesley Vale – ale co z toho? Vy a já – se k sobě nehodíme. Vy jste ušlechtilé děvče, kdežto já – já jsem spíš darebák, už od malička. A nelichoťte si, že bych se kvůli vám napravil. Měl bych třeba dobrou vůli, jenže bez výsledku. Ne – radši se provdejte za toho těžkopádného Rowleye. Ten vám do smrti nezpůsobí jediný den úzkosti. Se mnou byste měla peklo.“

Dívka stála se sluchátkem v ruce a mlčela.

„Lynn, jste tam ještě?“

„Ano.“

„Nic jste mi neřekla.“

„Co mám říkat?“

„Lynn?“

„Copak?“ Kupodivu, že i na takovou dálku vycítila jeho vzrušení, roztoužení.

Tiše zaklel, vybuchl: „K čertu s tím vším!“ a zavěsil.

Ze salónu vyšla paní Marchmontová s otázkou: „Byla to – “

„Byl to omyl,“ odpověděla Lynn a odběhla po schodech nahoru.

15. KAPITOLA

U Jelena měli ve zvyku budit hosty v hodinu, kterou si vyžádali, prostě hlučným zaklepáním na dveře a hlasitým sdělením: „Je půl deváté, pane,“ nebo „Máme osm, prosím,“ – podle situace. Ranní čaj byl na výslovné přání přinášén nahoru a za rachotu nádobí postaven na rohožku.

V onu středu ráno mladičká Gladys provedla před číslem pět všechny obvyklé formality: zavolala „Je čtvrt na devět, pane,“ a třískla podnosem na zem tak energicky, až mléko vyšpláchno ze džbánečku. Pak šla po svém. Vzbudila další hosty a věnovala se ostatním povinnostem.

Až v deset postřehla, že před pokojem číslo pět stojí snídaně dosud na rohožce. Několikrát tedy důrazně zabouchala na dveře, a když nedostala odpověď, vstoupila dovnitř.

Obyvatel čísla pět nepatřil k pánům dlouho vyspávajícím a Gladys si rázem uvědomila, že místnost má pod oknem příhodnou plochu stříšku. Je docela možné, že „pětka“ práskla do bot bez zaplacení.

Avšak muž, zapsaný jako Enoch Arden, nepráskl do bot. Ležel uprostřed koberce obličejem k zemi a Gladys bez jakýchkoliv lékařských znalostí v nejmenším nepochybovala, že je mrtvý. Zaklonila hlavu, zaječela, pak vyrazila z pokoje a stále vřeštíc letěla dolů.

„Ó, slečno Lippincottová – slečno Lippincottová – ó –“

Doktor Lionel Cloade ovazoval právě Beatrici Lippincottové v jejím pokojíku pořezanou ruku. V leknutí lékař upustil obvaz – a při dívčině vpádu se nedůtklivě otočil.

„Ó slečno!“

„Co se stalo? Oč jde?“ vyštěkl doktor.

„Copak se děje, Gladys?“ zeptala se Beatrice.

„Ten džentlmen z pětky, slečno – leží na zemi mrtvý!“

Doktor pohlédl na děvče a z něj na slečnu Lippincottovou, ta se nejdřív podívala na Gladys a potom na lékaře.

„Nesmysl!“ odbyl nakonec doktor Cloade služebnou.

„Je dočista mrtvý!“ zdůraznila Gladys a div ne se zalíbením dodala: „Má rozbitou hlavu!“

Lékař se otočil k Beatrici: „Snad bych měl –“

„Ano, prosím, doktore Cloade. Ale opravdu si nedovedu představit – Připadá mi to nemožné.“

S Gladys v čele zamířili společně nahoru. Lékaři stačil jediný pohled. Poklekl, sklonil se nad ležící postavou a zvedl k Beatrici oči. Jeho chování se změnilo: teď byl strohý a panovačný.

„Zatelefonujte radši na policejní stanici,“ přikázal.

Slečna Lippincottová vyšla do chodby s Gladys v patách.

„Myslíte, že ho někdo zavraždil?“ zašeptala služebná hlasem plným hrůzy.

Beatrice si roztřesenou rukou přihladila zlatý drdol.

„Dávejte si pozor na jazyk, Gladys,“ napomenula služebnou ostře. „Mluvit o vraždě dokud není prokázána je pomluva a mohla byste se pro ni dostat před soud. Jelenu klevety neposlouží. – Můžete si jít udělat šálek dobrého čaje,“ dodala blahosklonně. „Nejspíš ho potřebujete.“

„To tedy ano, slečno. Žaludek mám jako na vodě. Přinesu vám taky hrníček.“

Beatrice neodmítla.

16. KAPITOLA

Superintendent Spence pozoroval zamyšleně přes stůl Beatrici Lippincottovou, sedící s pevně sevřenými rty.

„Díky, slečno,“ pravil. „Na víc si už nevzpomínáte? Dám vaši výpověď přepsat na stroji, abyste si ji mohla přečíst a potom laskavě podepsat.“

„Ach bože – snad nebudu muset svědčit u soudu?“ Superintendent Spence se konejšivě usmál a zalhal: „Třeba k tomu nedojde.“

„Mohla to být sebevražda,“ připomněla Beatrice plna naděje. Policista si odpustil poznámku, že sebevrah si obvykle neprorazí zezadu do lebky díru železnými kleštěmi na přikládání do krbu, a místo ní stejně klidně odvětil: „Nemá cenu vyslovovat ukvapené závěry. Díky, slečno Lippincottová. Dobře, že jste přišla s výpovědí tak rychle.“

Sotva ji vyprovodil ze dveří, v duchu si její údaje zopakoval. Beatrici Lippincottovou znal dobře a přesně věděl, jak dalece lze na správnost jejího vyličení a zapamatování si vyslechnutého rozhovoru spoléhat. Ke zvýšení napětí si jistě sem tam něco přikrášlila a ještě si trochu přibásnila, poněvadž v pokoji číslo pět došlo k vraždě. Avšak i po odečtení všech přídavků zůstal ošklivý a výmluvný zbytek.

Superintendent Spence se zadíval na stůl před sebou. Ležely na něm náramkové hodinky s rozbitým sklíčkem, zlatý zapalovač s iniciálami, rtěnka ve zlaceném pouzdře a těžké železné kleště, na jejichž masivní hlavici byla patrná rezavě hnědá skvrna.

Do místnosti nakoukl seržant Graves a ohlásil, že čeká pan Rowley Cloade. Spence přikývl a seržant návštěvníka uvedl.

Stejně jako superintendent věděl všechno o Beatrici Lippincottové, znal i Rowleye Cloada. Pokud se mladý Cloade dostavil na policejní stanici, znamenalo to, že přichází s informací věcnou, spolehlivou a nepříkrášlenou, vyplatí se tedy poslechnout si ji. Poněvadž ale Rowley je zároveň rozvášňný člověk, chvíli potrvá, než všechno vypoví. Na lidi jeho typu nelze spěchat. Kdo by to zkusil, vyvede je z míry, začnou se opakovat a rozhovor obyčejně potrvá dvojnásob dlouho.

„Dobré jitro, pane Cloade. Rád vás vidím. Můžete vrhnout trochu světla do našeho problému? Jde o toho zabitého z Jelena.“

Ke Spenceovu údivu začal Rowley nečekanou otázkou: „Zjistili jste jeho totožnost?“

„Ne-e,“ protáhl Spence. „Totožnost zrovna zjištěnou nemáme. Zapsal se jako Enoch Arden. Mezi jeho věcmi nebylo nic, co by dokazovalo, že jím je.“

Rowley se zamračil. „Není to trochu zvláštní?“

Bylo to dokonce velice zvláštní, jenže superintendent nehodlal s Rowleyem Cloadem diskutovat o jeho názoru na stupeň této zvláštnosti. Raději jej přátelsky upozornil: „Poslyšte, pane Cloade, ptát se budu já. Včera v noci jste šel mrtvého navštívit. Proč?“

„Znáte Beatrici Lippincottovou, pane superintendente? Z hotelu U jelena?“

„Samozřejmě,“ přikývl Spence v naději, že se mu podaří použít zkratky. „Její verzi jsem už vyslechl. Přišla s ní sama.“

Rowleyovi se zjevně ulevilo.

„To je dobře. Báł jsem se, že se nebude chtít zaplést do policejního řízení. Tenhle druh lidí reaguje někdy všelijak.“

Superintendent přikývl.

„Prostě Beatrice mi svěřila, co vyslechla, a mně – nevím, jestli vám taky – to připadlo značně podezřelé. My Cloadové jsme totiž zainteresovaní partneři.“

Superintendent opět pokýval hlavou. Smrt Gordona Cloada jej velice zaujala a shodoval se s všeobecným názorem místních obyvatel, že Gordonovo příbuzenstvo bylo ošizeno. Souhlasil

s veřejným míněním, že paní Rosaleen není dáma a že její bratr patří k oněm mladým záškodníkům, kteří sice za války byli užiteční, zato v době míru jsou přijímáni s nedůvěrou.

„Jistě vám nemusím připomínat, pane superintendente, že kdyby první manžel Gordonovy vdovy dosud žil, naše rodina by byla v docela jiné situaci. Beatricina historka mě poprvé přivedla na myšlenku, že by se něco podobného mohlo stát. Předtím mě takové řešení ani ve snu nenapadlo. Věřil jsem, že Rosaleen je opravdu vdovou. A přiznám se, že to mnou pěkně zamávalo. Asi řeknete, že dost dlouho trvalo, než mi všechno došlo. Já vždycky potřebuju čas.“

Spence mu i teď přisvědčil. Dovedl si představit, jak Rowley sdělení v duchu přemílá a znovu a znovu je přežvykuje.

„Nejdřív jsem projednání chtěl přenechat strýci advokátovi.“

„Panu Jeremymu Cloadovi?“

„Šel jsem tedy k němu. Bylo krátce po osmé, ještě večeřeli. Čekal jsem na něj v jeho pracovně a přitom jsem o věci dál uvažoval.“

„No a?“

„Nakonec jsem dospěl k názoru, že než mu záležitost předložím, udělám ještě něco sám. Ze zkušenosti vím, jak jsou právníci do jednoho velmi rozvášní, velice opatrní a potřebují naprostou jistotu, než případ převezmou. Informaci mám spíš z druhé ruky a nevím, jestli by se starý Jeremy nerozpakoval na jejím podkladě jednat. Rozhodl jsem se tedy zajít k Jelenovi a toho frajera si prohlídnout sám.“

„A provedl jste to?“

„Jistě. Zamířil jsem rovnou zpátky do hotelu.“

„Kolik bylo hodin?“

Rowley přemítal: „Počkejte — k Jeremymu jsem dorazil asi dvacet minut po osmé — pak pět minut čekání — no, přesně bych nic tvrdit nechtěl, pane Spenci, ale k Jelenovi jsem přišel někdy po půl deváté — snad v osm čtyřicet.“

„Co dál, pane Cload?“

„Věděl jsem, kde ten chlap bydlí — Beatrice mi řekla číslo pokoje — tak jsem se pustil přímo nahoru a zatukal na dveře. Odpověděl ‚Dále‘ a já vstoupil.“ Odmlčel se. „Nemyslím, že se mi vyřízení té záležitosti zrovna povedlo. Při příchodu mi připadalo, že vrch mám já, jenže ten člověk musel mít pořádně za ušima. Nepodařilo se mi vypáčit z něj něco bližšího. Čekal jsem, že ho zastraším upozorněním, jak pěkně vydírá, ovšem to ho spíš pobavilo. Položil mi otázku — ten neřád! — jestli s ním chci jít do party. ‚Na mně svou křivárnu nezkoušejte‘ řekl jsem mu. ‚Já nemám co skrývat.‘ Odpověděl dost drze: takhle prý to nemyslel, ale že má něco na prodej, kdybych měl zájem. Ptám se, co to má být, a on na to: ‚Kolik byste vy — nebo vaši příbuzní — zaplatili za stoprocentní důkaz, že Robert Underhay, údajně zemřelý v Africe, je ve skutečnosti živý a zdravý?‘ Na můj dotaz, proč proboha bychom něco měli platit, se zasmál a prohodil: ‚Protože dnes večer mě navštíví zákazník, který za nezvratný důkaz o smrti Roberta Underhaye vysolí pořádnou sumu.‘ Potom — no, pak mi bohužel došla trpělivost a odsekl jsem, že v naší rodině nemáme ve zvyku obchodovat se špínou. ‚Pokud Underhay opravdu žije,‘ odbyl jsem ho, ‚nebude těžké to zjistit.‘ Po těch slovech jsem už odcházel, ale on se ušklíbl a věru dost divným tónem podotkl: ‚Nečekám, že to bez mé spolupráce dokážete.‘,

„Pokračujte.“

„Upřímně řečeno, šel jsem domů dost rozčilený. Bylo mi totiž jasné, že jsem to zpackal. Proč jen jsem nenechal vyřízení starému Jeremymu. Aby mě čert vzal! Advokát je přece jen zvyklý jednat s úskočnými klienty.“

„Kdy jste odešel od Jelena?“

„Nemám potuchy. Počkejte vteřinku. Muselo být krátce před devátou, poněvadž když jsem šel vesnicí, ozvala se někde z okna znělka ke zprávám.“

„Vysvětlil Arden, koho očekává? Kdo je ten zákazník?“

„Ne. Připadalo mi jako samozřejmé, že mluví o Davidu Hunterovi. Kdo jiný by to mohl být?“
„Nejevil ze setkání strach?“
„Věřte, že ten chlap byl sám sebou naprosto spokojený a v sedmém nebi!“
Nepatrným pohybem Spence ukázal na těžké železné kleště.
„Všiml jste si jich v krbu, pane Cloade?“
„Těch kleští? Ne – nevím. Oheň nehořel.“ Svraštil čelo v úsilí vybavit si místo děje. „V krbu kleště určitě byly, ale nemůžu tvrdit, že bych si všiml, jak vypadají.“ Nakonec dodal: „Ty mu –“
„- prorazily lebku,“ přikývl Spence.
„To je divné,“ zamračil se Rowley. „Hunter není lamželezo, Arden byl velký, statný.“
„Podle lékařské zprávy jej srazil úder zezadu a rány kleštěmi dopadaly shora,“ vysvětlil superintendent bezbarvým hlasem.
„Arden byl sice sebejistý chlap, ale přesto bych se neotočil zády být v místnosti s někým, komu chci pustit žilou a kdo ve válce bojoval pěkně surově. Arden si zřejmě na opatrnost nepotrpěl.“
„Kdyby si dával pozor, pravděpodobně teď ještě žil,“ prohodil superintendent suše.
„Kéž by to byl udělal,“ dodal Rowley vroucně. „Zatím mám pocit, že jsem pokazil, co se dalo. Nenašvat se a nevypěnit, mohl jsem z něj něco důležitého vytáhnout. Měl jsem předstírat, že hodláme informaci zaplatit, i když to by byl naprostý nesmysl. Co my můžeme proti Rosaleen a Davidovi nabídnout? Peníze shráblí oni. Nedali bychom dohromady ani pět set liber.“
Superintendent zvedl zlatý zapalovač.
„Viděl jste tohle už předtím?“
Rowleymu mezi obočím naskočila vráska. „Někde ano.“ zvolna připustil, „ale nevzpomínám si, kde. Nedávno. Ne – nevím.“
Spence nepoložil zapalovač do Rowleyovy natažené dlaně. Postavil jej, vzal do ruky rtěnku a vysunul ji z pouzdra.
„A co tohle?“
„To namouduši nepoužívám, pane superintendente,“ ušklíbl se Rowley.
Policista si zamyšleně naness trochu rtěnky na hřbet ruky, sklonil hlavu ke straně a šmouhu si pozorně prohlédl.
„Odstín pro brunetu, řekl bych,“ podotkl.
„Čemu všemu nemusíte rozumět,“ podivil se Rowley a vstal. „Vy tedy nevíte – opravdu nevíte – kdo ten mrtvý byl?“
„Máte sám nějakou představu, pane Cloade?“
„Rád bych měl. Onen člověk totiž znamenal naši jedinou stopu k Underhayovi. Když je teď mrtvý – tak se z pátrání po Rosaleenině prvním manželovi stane hledání jehly v kupě sena.“
„Případ zveřejníme, pane Cloade. Nezapomeňte, že podstata zločinu v patřičné době proběhne tiskem. Pokud Underhay žije a bude mít možnost si o vraždě přechíst, třeba se objeví.“
„Ano,“ přikývl Rowley nepřesvědčivě. „Snad.“
„Vy s tím nepočítáte?“
„Já si myslím, že první kolo vyhrál David Hunter,“ zdůraznil Rowley Cloade.
„To netvrdím.“
Sotva Rowley vyšel z místnosti, superintendent vzal do ruky zlatý zapalovač a podíval se na iniciály D. H. na něm vyryté. „Drahý kousek,“ vysvětlil seržantovi. „Žádná výroba ve velkém. Dá se lehko zjistit, kde byl zakoupen. Buď u Creatorexe nebo v jiném z obchodů na Bond Street. Ať to někdo ověří!“
„Ano, pane.“
Pak se superintendent začal zajímat o náramkové hodinky: sklo měly rozbité a ručičky ukazovaly deset minut po deváté.

„Dal jste je prohlédnout, Gravesi?“ oslovil seržanta.

„Jistě, pane. Mají prasklé pero.“

„A co mechanismus ručiček?“

„V naprostém pořádku.“

„Co nám podle vašeho soudu hodinky prozrazují, Gravesi?“

„Mohly by nám určit čas vraždy,“ zamumlal seržant opatrně.

„Až budete tak dlouho u policie jako já, začnete trochu podezřívát všechno, co se samo nabízí – kupříkladu rozbité hodinky. K jejich poruše mohlo skutečně dojít, ale natočit ručičky podle potřeby, do hodinek praštit a získat tím účinné alibi je starý otřepaný trik. Jenže ostříleného kosa na tohle nenachytáte. Já si dávám moc pozor na dobu spáchání zločinu! Podle lékařské zprávy to bylo mezi osmou a jedenáctou hodinou.“

Seržant Graves si odkašlal.

„Edwards, jeden ze zahradníků ve Furrowbanku, vypověděl, že kolem půl osmé viděl Davida Huntera vycházet z postranních dveří. Služky vůbec netušily, že se Hunter vrátil. Myslely, že odjel s paní Cloadovou do Londýna. Dle všeho se musel zdržovat někde v okolí.“

„Určitě,“ přikývl Spence. „Se zájmem si poslechnu, až bude vysvětlovat, co tu dělal.“

„Případ je myslím jasný, pane,“ prohlásil Graves, zatímco si prohlížel iniciály na zapalovači.

„Hm,“ zabručel superintendent a ukázal na rtěnku. „Zbývá ještě najít zdůvodnění pro tohle.“

„Zakutálela se pod prádelník. Třeba tam ležela už delší čas.“

„Ověřil jsem si to. V pětce bydlela žena naposledy před třemi týdny. Vím, že se dnes příliš neuklízí, ale přesto snad v hotelu jednou za tři neděle zajedou mopem pod nábytek. Jelen je celkem vzato udržován dost v čistotě a pořádku.“

„V souvislosti s Ardenem nepadla o ženské zmínka.“

„Vím,“ přisvědčil Spence, „proto je rtěnka jak říkám neznámou veličinou.“

Seržant Graves potlačil poznámku *Cherchez la femme*. Měl výborný francouzský přízvuk a nechtěl jeho předvedením superintendenta podráždit. Seržant Graves byl taktní mladý muž.

17. KAPITOLA

Superintendent Spence si Shepherd's Court v Mayfairu prohlédl nejprve zvenčí, než prošel jeho pěkným vchodem. Budova stála skromně v sousedství Shepherd's Marketu a působila nenápadně, nevťiravě a draze.

Uvnitř se policistovy kroky zabořily do měkkého hustého koberce v hale, v níž stála sametem potažená pohovka s opěradly a žardiniéra plná kvetoucích rostlin. Vedle malé zdviže v čele místnosti vedlo nahoru schodiště.

Spence otevřel ve stěně vpravo dveře s tabulkou *Kancelář* a vkročil jimi do nevelké místnosti s pultem. Za ním se nacházel stůl s psacím strojem a dvě židle, jedna byla přisunuta ke stolu, druhá – ozdobnější – stála šikmo před oknem. Nikoho tam však nenašel.

Všiml si zvonku, připevněného k mahagonovému pultu, a stiskl jej. Když se nic nestalo, zazvonil znovu. Asi za minutu se otevřely dveře ve zdi vzadu a v plném lesku vstoupila postava v uniformě. Připomínala cizího generála, případně polního maršála, zato s výslovností Londýňana, navíc nevzdělaného.

„Prosím?“

„Hledám paní Gordon Cloadovou.“

„Třetí patro, pane. Mám vás ohlásit telefonem?“

„Je tedy doma? Myslel jsem, že bude na venkově.“

„Nikoliv – pobývá tu od minulé soboty.“

„A co pan David Hunter?“

„Pan Hunter je tady taky.“

„Nebyl pryč?“

„Ne, pane.“

„Ani včera večer?“

„Tak poslyšte!“ Polní maršál přešel znenadání do útoku. „Co znamená ten výslech? Chcete vědět, co každý dělal od narození?“

Spence mlčky předložil svůj průkaz. Polní maršál rázem splaskl a projevil ochotu spolupracovat.

„Upřímně se omlouvám, pane,“ řekl. „To jsem přece nemohl poznat.“

„Tak tedy – byl zde pan Hunter včera večer?“

„Ano, byl – aspoň pokud vím. To znamená, že mi neoznámil odchod.“

„Dověděl byste se, kdyby odešel?“

„No – vlastně nedověděl, myslím že ne. Normálně mi pánové a dámy hlásí, že nebudou doma. Řeknou, jak mám naložit s dopisy, nebo co vyřídit, kdyby je někdo volal.“

„Hovory přepojujete odtud z kanceláře?“

„Ne. Většina bytů má přímé linky. Někteří nájemníci o vlastní telefon nestojí. Těm pak domácí linkou vzkážeme, že je někdo volá, oni sejdou dolů a mluví z budky v hale.“

„Byt paní Cloadové telefon má?“

„Jistě, pane.“

„Tak pokud víte, byli včera v noci oba tady.“

„Přesně tak, pane.“

„Kde se stravují?“

„Máme tu restauraci, ale ani paní Cloadová, ani pan Hunter ji nenavštěvují příliš často. Obvykle si večer někam vyjdou.“

„Co snídáně?“

„Ty donášíme do bytů.“

„Můžete zjistit, jestli jim byla doručena i dnes?“

„Ovšem. Zeptám se pokojské.“

Spence přikývl. „Zaskočím teď nahoru. Výsledek mi sdělíte, až se vrátím.“

„Jak si přejete, pane.“

Superintendent vstoupil do zdviže a stiskl knoflík pro třetí patro. Na každém odpočívadle se nacházely pouze dva byty. Zazvonil u čísla devět.

Otevřel David Hunter. Superintendenta osobně neznal, proto příkře spustil: „No copak je?“

„Pan Hunter?“

„Jo.“

„Superintendent Spence z casthireské okresní policie. Mohu si s vámi pohovořit?“

„Promiňte, pane superintendente,“ usmál se David. „Myslel jsem, že jste podomní obchodník. Pojděte dál.“

Šel napřed do moderně zařízeného, přívětivého pokoje. Rosaleen Cloadová stála u okna a otočila se, sotva vstoupili.

„Superintendent Spence, Rosaleen,“ představil David policistu. „Posaďte se, pane superintendente. Napijete se něčeho?“

„Ne, díky, pane Huntore.“

Rosaleen lehce kývla hlavou a usedla zády k oknu s rukama pevně sepjatýma v klíně.

„Zakouříte si?“ nastavil David své pouzdro.

„Rád.“ Spence si vzal cigaretu a čekal. Sledoval, jak Hunter vstrčil ruku do kapsy, zamračil se, opět ji vytáhl, rozhlédl se a sáhl po krabičce sirek. Škrtl a superintendentovi připálil.

„Děkuji.“

„Copak se stalo ve Warmesley Vale?“ otázal se David, když zažehl i svou cigaretu. „Nakupuje snad naše kuchařka na černém trhu? Vaří škvěle a už kolikrát mě napadlo, jestli nezískává jídlo z nějakých nepoctivých zdrojů.“

„Jde o něco mnohem vážnějšího,“ upozornil jej superintendent. „Včera v noci zemřel v hotelu U jelena jeden host. Snad jste četl zprávu v novinách.“

David zavrtěl hlavou. „Nevšiml jsem si. Co je s ním?“

„Nejenže zemřel. Byl zabit. Přesně řečeno – někdo mu rozbil hlavu.“ Rosaleen zpola potlačila výkřik a David rychle řekl: „Prosím, nezapínejte do podrobností, pane superintendente. Sestra je citlivá. Nemůže za to, ale kdybyste začal o krvi nebo o nějakých hrůzách, nejspíš omdlí.“

„Tak to se omlouvám. O krev vlastně nešlo, nicméně vražda to je.“

David povytáhl obočí a klidně se zeptal: „Budíte můj zájem, ale jak my do toho spadáme?“

„Doufáme, že nám o tom muži budete moci něco sdělit, pane Huntore.“

„Já?“

„V sobotu večer jste ho přišel navštívit. Jmenoval se Enoch Arden – nebo aspoň pod tímto jménem se zapsal.“

„Ovšem, už si vzpomínám.“ David hovořil nevzrušeně a bez rozpaků. „Tak co, pane Huntore?“

„Bohužel vám nepomohu, pane superintendente. Skoro nic o tom člověku nevím.“

„Jmenoval se skutečně Enoch Arden?“

„Velmi bych o tom pochyboval.“

„Proč jste ho vyhledal?“

„Byl to smolař. Zmínil se o určitých místech, o lidech, o válečných zážitcích – “ David pokrčil rameny. „Nejspíš mě chtěl jenom pumpnout. Pravděpodobně si všechno vymyslel.“

„Dal jste mu nějaké peníze?“

David zlomeček vteřiny *zaváhal*, než odpověděl: „Jen pětku – pro štěstí. Válkou skutečně prošel.“

„Vyslovil jména, která znáte?“

„Ano.“

„Patřilo k nim i jméno kapitána Roberta Underhaye?“ Teprve teď Spence dosáhl úspěchu. David strnul i Rosaleen za ním se maličko poděšeně zajíkla.

„Proč myslíte, pane superintendente?“ vypravil ze sebe konečně David. V očích měl opatrný, zkoumavý pohled.

„Dostali jsme informace,“ odvětil Spence nedbale. Rozhostilo se krátké ticho. Superintendent si uvědomoval, jak jej mužovy oči pátravě pozorují, zkoumají, odhadují, snaží se jím proniknout. Sám trpělivě vyčkával.

„Tušíte, kdo byl Robert Underhay, pane superintendente?“

„Doufám, že mě poučíte.“

„Robert Underhay byl první manžel mé sestry. Zemřel před několika lety v Africe.“

„Jste si tím opravdu jist, pane Huntere?“ vystřelil Spence otázku.

„Naprostě. Je to tak, vidí, Rosaleen?“

„Ach ano,“ přisvědčila rychle a se zatajeným dechem. „Robert umřel na horečku – bahenní horečku. Bylo to velmi smutné.“

„Někdy se rozkřiknou zcela nepravdivé zprávy, pani Cloadová.“ Neodpověděla. Nedívala se na Spence, ale na bratra. Teprve po chvíli řekla: „Robert je mrtvý.“

„Z informace, kterou jsem získal, vyplývá,“ pokračoval superintendent, „že se zmíněný Enoch Arden vydával za přítele zesnulého Roberta Underhaye. Zároveň vám prý oznámil, pane Huntere, že Robert Underhay žije.“

„Nesmysl,“ zavrtěl David hlavou. „To je naprostý nesmysl.“

„Popíráte, že jméno Robert Underhay v rozhovoru padlo?“

„Ale padlo,“ David se přátelsky usmál. „Ten chudák Underhaye znal.“

„Nevydíral vás, pane Huntere?“

„Proč by mě vydíral? Nerozumím vám, pane superintendente.“

„Opravdu ne? Mimochodem – jen pro pořádek –, kde jste byl včera večer, dejme tomu mezi sedmou a jedenáctou?“

„Co kdybych – tuto formalitu – odmítl zodpovědět?“

„Nebylo by to trochu dětinské, pane Huntere?“

„Nemyslím. Vadí mi – vždycky mi vadilo – být znásilňován.“

Spence usoudil, že tohle asi řekl upřímně.

Už předtím se setkal se svědky Hunterova typu. Odmítali vypovídat jen ze vzpurnosti a v nejmenším ne proto, že potřebovali něco tajit. Urážely je už pouhé dotazy, týkající se jejich příchodů a odchodů, probouzely v nich vzdor a vyvolávaly rozhodnutí ze všech sil překážet výkonu práva.

Ačkoliv se superintendent Spence pyšnil svou schopností postupovat bez zaujetí, do Shepherd's Courtu přišel přece jen hluboce přesvědčen, že vrahem je David Hunter. Teď však poprvé ze své jistoty něco ztratil. Davidův vysloveně chlapecký odpor v něm vzbudil pochybnosti.

Policista se zadíval na Rosaleen. Reakce se dostavila vzápětí.

„Proč mu to neřekneš, Davide?“

„Správně, paní Cloadová, chceme si jen ujasnit – „

„Přestaňte tyranizovat mou sestru,“ přerušil ho David hrubě, „co je vám do toho, jestli jsem byl tady nebo ve Warmesley Vale či v Timbaktu?“

„Budete předvolán k předběžnému projednávání a tam odpovédět musíte,“ pravil Spence varovně.

„Tak si počkám na předvolání! A teď táhněte k čertu, pane superintendente!“

„Jak je libo, vážený.“ Spence se zvedl, aniž pozbyl svůj klid. „Jenže napřed musím o něco požádat paní Cloadovou.“

„Nedovolím, abyste sestru rozčiloval.“

„Chápu. Chci jen, aby si prohlédla mrtvého a řekla mi, jestli jej může identifikovat. Mám na to právo. Ta návštěva ji dřív nebo později stejně nemine. Proč by tam nemohla zajet teď hned se mnou a mít záležitost uzavřenou? Náš svědek slyšel zemřelého Ardena říkat, že Roberta

Underhaye zná – *ergo* mohl znát rovněž paní Underhayovou – a tím ho paní Underhayová zná taky. A pokud to není Enoch Arden, stačilo by nám vyzvědět jeho pravé jméno.“

Rosaleen Cloadová zcela nečekaně vstala. „Samozřejmě půjdu,“ pravila.

Spence očekával nový výbuch ze strany Davida, ale mladý muž se kupodivu usmál.

„Správně, Rosaleen. Přiznávám, že jsem sám zvědavý. Koneckonců – snad se ti podaří odhalit, kdo to je.“

„Ve Warmesley Vale jste ho neviděla?“ zeptal se jí Spence.

Zavrtěla hlavou. „Jsem od minulé soboty v Londýně.“

„A Arden se objevil v pátek večer – ano.“

„Chcete, abych jela hned s vámi?“

Otázku položila poddajně jako dítě a na superintendenta proti jeho vůli zapůsobila příznivě. Nečekal u ní takovou poslušnost a ochotu.

„Byla byste velmi laskavá, paní Cloadová. Čím dříve můžeme určité věci vyřídit, tím lépe. Bohužel tu nemám policejní vůz.“

David přistoupil k telefonu. „Zavolám dispečink daimlerů. Mají vyšší sazbu – ale snad ji můžete zaplatit, pane superintendente.“

„To se dá zařídit, pane Huntere.“

Spence sjel dolů výtahem a ještě jednou otevřel dveře do kanceláře. Polní maršál jej očekával.

„Tak co?“ zeptal se ho policista.

„V obou postelích včera někdo spal. Bylo použito koupelny i ručníků. Snídani dostali nahoru v devět třicet.“

„Nevíte ještě, v kolik hodin včera večer pan Hunter přišel?“

„Víc vám už bohužel říct nemůžu, pane.“

Tak je to tedy, pomyslel si Spence. Byl by rád věděl, jestli se za Davidovou nechutí vypovídat skrývá něco jiného než klukovská vzpurnost. Hunter si musí uvědomit, že se nad ním vznáší podezření z vraždy. Jistě uzná, že čím dříve vyjeví své vědomosti, tím lépe. Nikdy se nevyplácí dráždit policii, ovšem jak si superintendent smutně uvědomil, právě to by Davida těšilo.

Cestou hovořili velice málo. Při příjezdu do márnice byla Rosaleen nesmírně bledá a ruce se jí chvěly. David o ni projevoval starost, hovořil s ní jako s malým dítětem.

„Potrvá to jen několik okamžiků, Rosaleen. O nic nejde, naprosto o nic. Nerozčiluj se. Půjdeš dovnitř s panem superintendentem a já počkám venku. Mrtvého se vůbec nemusíš bát. Bude vypadat, že jenom klidně spí.“

Nepatrně směrem k němu kývla hlavou a natáhla ruku. Lehčeji stiskl.

„Buď statečná holčička.“

Zatímco kráčela za superintendentem, tiše řekla: „Určitě mě považujete za strašného zbabělce, ale kdybyste prožil tu příšernou noc v Londýně – v domě plném mrtvých krom vás by nikdo -“

Jemně ji přerušil: „Chápu, paní Cloadová. Víím, že jste prodělala hroznou zkušenost v oné noci, kdy váš manžel zahynul při náletu. Opravdu to bude jen minuta, nejvýš dvě.“

Na Spenceův pokyn bylo odhrnuto prostěradlo a Rosaleen Cloadová se zahleděla na muže, který si říkal Enoch Arden. Skromně stranou stojící superintendent ji ve skutečnosti bedlivě sledoval.

Mrtvého si prohlížela zvědavě a se zájmem – neprojevila úlek či sebemenší dojetí nebo poznání, jen ho dlouze a pátravě pozorovala. Pak se naprosto přirozeně, neafektovaně pokřižovala.

„Dej mu lehké odpočinutí, Pane,“ řekla. „V životě jsem toho muže neviděla. Neznám ho.“

Buď jsi ta nejdokonalejší herečka, jakou jsem kdy potkal, nebo mluvíš pravdu, pomyslel si Spence.

Později superintendent zatelefonoval Rowleyi Cloadovi.

„Přivezl jsem do márnice vdovu,“ oznámil mu. „Naprosto jasně prohlásila, že to není Robert Underhay, a že jej nikdy předtím nespatriila. Tím to máme uzavřené.“

Rowley chvíli mlčel, než se pomalu zeptal: „Myslíte?“

„Porota jí určitě uvěří – pochopitelně při nedostatku důkazů o opaku.“

„Jistě,“ přisvědčil Rowley a zavěsil.

Potom se svraštělým čelem vzal telefonní seznam – ale londýnský – a systematicky přejížděl prsty stránky s písmenem P, dokud nenašel hledané jméno.

KNIHA DRUHÁ

1. KAPITOLA

Hercule Poirot opatrně složil poslední z novin, pro které poslal George. Poskytly mu jen chabé informace. V lékařské zprávě stálo, že zavražděnému lebku prorazila řada těžkých úderů. Předběžné projednávání bylo odloženo o čtrnáct dní a každý, kdo by mohl poskytnout jakékoliv sdělení o mrtvém, jenž se představil jako Enoch Arden a údajně nedávno přijel z Kapského Města, měl se spojit s vrchním konstáblem Oastshiru.

Detektiv urovnal noviny do úhledné kupičky a oddal se přemýšlení. Probudil se v něm zájem. Nebýt nedávné návštěvy paní Lionel Cloadové možná si prvního krátkého odstavečku vůbec nepovšiml, avšak její příchod mu velice jasně připomněl podrobnosti z onoho dne, kdy v klubu prožíval letecký poplach. Zcela jasně si vybavil, kterak jednotvárný hlas prohlašuje: „Třeba se někde o půldruhého tisíce kilometrů dál vynoří jakýsi pan Enoch Arden a začne nový život.“ A teď opravdu vážně zatoužil zjistit víc o muži tohoto jména, který zemřel násilnou smrtí ve Warsley Vale.

Poirot si uvědomil, že superintendenta Spence z oastshireské policie trochu zná, a rovněž si vzpomněl, že mladý Mellon bydlí nepříliš daleko od Warsley Heathu a tedy o Jeremym Cloadovi také leccos ví.

Zatímco uvažoval, že Mellonovi zavolá, vstoupil George a ohlásil, že by si s pánem rád pohovořil jakýsi pan Rowley Cload.

„Vida,“ podotkl Hercule Poirot se zadostiučiněním. „Ať jde dál.“

Sluha uvedl pohledného, ustaraného mladého muže, který byl zřejmě lehce v rozpacích, jak začít.

„Nu, pane Cload,“ Poirot návštěvníka povzbudil, „co pro vás mohu udělat?“

Rowley Cload si detektiva prohlížel se značnou nedůvěrou. Okázalý knír, elegantní oblek, bílé kamaše a špičaté lakýrky. Celek budil v prostém mladíkovi zřejmou nelibost.

Poirot jeho rozpoložení dokonale vycítil a skoro se nad ním bavil.

„Asi vám budu muset vysvětlit, kdo jsem a další okolnosti,“ spustil Rowley poněkud neobratně. „Nejspíš mé jméno neznáte –“

„Ale ano, znám je dobře,“ přerušil jej Poirot. „Minulý týden mě totiž vyhledala vaše teta.“

„Moje teta?“ Rowleyovi poklesla čelist. Zíral na detektiva v nejvyšším údivu. Jasně o ničem nevěděl, takže Poirot zamítl svůj první dohad o spojitosti obou návštěv. Na okamžik mu připadlo jako zvláštní náhoda, že by dva členové Cloadovy rodiny hledali u něj radu v tak krátkém časovém rozpětí, leč vzápětí si uvědomil, že vůbec nejde o náhodu, pouze o přirozený postup, vyplývající z téže příčiny.

„Soudím aspoň, že paní Lionel Cloadová je vaše teta,“ řekl nahlas. Rowley se zatvářil ještě překvapeněji než předtím a nanejvýš nedůvěřivě zvolal: „Teta Kathie? Nemyslíte spíš manželku Jeremyho Cloada?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ale co, pro všechno na světě, mohla teta Kathie –“

Poirot taktně zamumlal: „Vyrozuměl jsem, že ke mně přišla na příkaz ducha.“

„Ach bože!“ povzdechl si Rowley. Vypadal, že se mu ulevilo a že jej zpráva pobavila. „Je naprosto neškodná, abyste věděl,“ dodal, jakoby chtěl Poirota uklidnit.

„To nevím,“ podotkl detektiv.

„Co tím chcete naznačit?“

„Je vůbec někdo naprosto neškodný?“ povzdechl si detektiv.

Rowley na něj vyvalil oči.

„Přišel jste se mě na něco zeptat,“ připomněl Poirot jemně návštěvníkovi.

„Obávám se, že to bude dlouhá historie –“ Do mladíkovy tváře se vrátil ustaraný výraz.

Poirot se obával téhož. Velmi bystře odhadl, že Rowley Cloade není z těch, kdo k jádru věci dojdou rychle. Když mladý muž začal, opřel se a přivřel oči.

„Gordon Cloade byl mým strýcem –“

„O Gordonu Cloadovi vím všechno,“ upozornil Poirot ve snaze vyprávějícímu pomoci.

„Dobrá. Nemusím tedy nic vysvětlovat. Několik týdnů před smrtí se oženil – s mladou vdovou jménem Underhayová. Od strýcova tragického skonu žije ve Warmesley Vale se svým bratrem. Jak celá rodina vyrozuměla, její první manžel zemřel v Africe na horečku, ovšem teď se zdá, že tomu tak není.“

„Ach!“ Poirot se napřímil. „A co vás přivedlo k tomuto dohadu?“

Rowley vylíčil příchod Enocha Ardena do Warmesley Vale. „Snad jste četl v novinách –“

„Ano, četl.“ Poirot mu opět přispěchal na pomoc. Rowley tedy pokračoval: popsal svůj první dojem z Ardena, svou návštěvu u Jelena, zmínil se o dopise Beatrice Lippincottové a nakonec zopakoval rozhovor, který Beatrice vyslechla.

„Samozřejmě není jisté, že říkali doslova toto. Mohla si trochu přidat – nebo případně něčemu dokonce špatně porozumět.“

„Ohlásila tu příhodu policii?“ Rowley přikývl. „Na mé doporučení.“

„Nechápu přesně – promiňte – proč přicházíte ke mně, pane Cloade. Přejete si, abych tu vraždu vyšetřoval? Soudím totiž, že jde o vraždu,“

„Kdepak,“ odmítl Rowley, „nic takového nechci. To je úkol policie. Skutečně ho někdo oddělal. Mě zajímá jiná věc. Potřebuju, abyste zjistil totožnost toho chlapa.“

Poirot přimhouřil oči. „A kdo myslíte, že to byl?“

„No – jméno Enoch Arden není totiž náhodné. Hrom do toho – vždyť jde o citát! Z Tennysona. Vyšťoural jsem to: Enoch Arden byl člověk, který po návratu objevil, že si jeho žena vzala jiného.“

„Podle vašeho soudu byl Enoch Arden sám Robert Underhay?“

„No, mohl být,“ přisvědčil Rowley zvolna. „Myslím totiž věkem, vzezřením atakdále. Přirozeně jsem rozhovor znovu a znovu probíral s Beatricí. Pochopitelně si přesná slova obou nemůže vybavit. Ten chlap tvrdil, že se Robertu Underhayovi špatně daří, není prý zdravý a potřebuje peníze. Třeba mluvil sám o sobě, nemyslíte? Zřejmě řekl něco v tom smyslu, že by se Davidu Hunterovi nehodilo do scénáře, kdyby se Underhay ve Warmesley Vale vynořil – a přitom to trochu vyznívalo, jako by tam už pod cizím jménem byl.“

„Jak byla prokázána totožnost mrtvého?“

Rowley zavrtěl hlavou. „Vlastně nijak. Jenom zaměstnanci hotelu U jelena prohlásili, že se ten muž tam ubytoval a zapsal jako Enoch Arden.“

„Co jeho doklady?“

„Nic se nenašlo.“

„Cože?“ Poirot se překvapením napřímil. „Žádné písemnosti? Jakékoliv?“

„Naprosto nic. Měl rezervní ponožky a košili, kartáček na zuby a podobné věci – ale papíry žádné.“

„Ani pas? Nebo dopisy? Dokonce ani přidělové lístky?“

„Vůbec nic.“

„To je velice zajímavé,“ podotkl Poirot. „Opravdu nesmírně zajímavé.“

„David Hunter – bratr Rosaleen Cloadové – přišel za Ardenem následující večer po jeho příjezdu,“ pokračoval Rowley. „Podle Hunterovy výpovědi na policii mu ten chlap napsal, že je přítel Roberta Underhaye, kterému se špatně daří. Vzhledem k sestře Hunter vyhledal toho člověka U jelena a dal mu pětku. Tak zní Hunterova verze – a vsaďte se, že na ní bude trvat! Superintendent mu ovšem neprozradil, co Beatrice vyslechla.“

„Tvrdí Hunter, že toho muže z dřívějška neznal?“

„Říkal to, ale já beztak věřím, že se s Underhayem předtím nikdy nesešel.“

„A co Rosaleen Cloadová?“

„Policie ji požádala, aby si mrtvého prohlédla, jestli jej nezná. Prý ho jakživa neviděla.“

„*Eh bien*,“ prohodil Poirot. „Tady máte odpověď na svou otázku!“

„Opravdu?“ opáčil Rowley nechápavě. „Nemyslím. Pokud ten zabitý je Underhay, pak Rosaleen nikdy nebyla ženou mého strýce a nemá nárok na jedinou penci z peněz po něm. Myslíte, že by za těchto okolností přiznala, že ho zná?“

„Vy jí nevěříte?“

„Nevěřím ani jednomu z nich.“

„Existuje jistě spousta lidí, kteří by mohli s určitostí prohlásit, zdali mrtvý je či není Underhay.“

„To nebude tak lehké – a já právě po vás chci, abyste našel někoho, kdo Underhaye zná. V Anglii už zřejmě nikdo z jeho příbuzných nežije, navíc vždycky býval nespolečenský samotář. Soudím, že měl přátele – sloužící – ovšem válka všechny svazky přerвала a lidi rozehnala. Sám bych nevěděl, jak se do úkolu pustit a kromě toho mi nezbývá čas. Jsem sedlák a mám nedostatek lidí.“

„Proč já?“ Rowley zrozpačitel.

V Poirotových očích lehce blýsklo a zašeptal: „Na radu duchů?“

„Dobrotivý bože, to ne!“ zvolal Rowley zděšeně. „Totiž – “ zaváhal – „slyšel jsem o vás vyprávět jednoho známého. Jste prý čaroděj ve svém oboru. Nevím, kolik se vám platí – nejspíš hodně – a my jsme všichni na mizině, ale troufám si tvrdit, že honorář pro vás bychom společně mohli vyklopit – pokud práci přvezmete.“

„Ano, snad vám dokážu pomoci,“ zvolna přisvědčil detektiv. Vybavila se mu opětovně ona velmi přesná a jasná vzpomínka. Klubovní otrava... monotónní hlas... zašustění novin..., Jak jen se ten člověk jmenoval. Poirot slyšel, jak mu ho představovali – Však ono mu to najednou vyskočí. A když ne, vždycky se může přeptat Mellona. Netřeba, už ví: Porter. Major Porter. Hercule Poirot vstal. „Zašel byste sem dnes odpoledne, pane Cloade?“

„No, nevím – ano, snad to půjde. Copak v tak krátké době něco zařídíte?“ Podíval se na detektiva s obdivem i nedůvěrou.

Poirot by nebyl člověkem, kdyby dokázal odolat pokušení blýsknout se, máje v paměti svého slavného předchůdce slavnostně odvětil: „Mám určité metody, pane Cloade.“

Zřejmě zvolil správná slova. Rowley se zatvářil co nejuctivěji. „Ovšem – zajisté – opravdu – nerozumím totiž vašemu pracovnímu postupu.“

Poirot mu však nic nevysvětlil.

Sotva Rowley odešel, detektiv napsal stručný dopis, předal jej Georgeovi s příkazem odnést jej do *Coronation Clubu* a počkat na odpověď.

Ta se ukázala být vysoce uspokojivá. Major Porter vzkázal pana Hercula Poirota uctivě pozdravovat a oznámil, že ho i s jeho známým v pět hodin odpoledne rád uvítá v Edgeway Street číslo sedmdesát devět na Campden Hillu.

O půl páté se Rowley Cloade znovu objevil.

„Uspěl jste, pane Poirote?“

„Zajisté, pane Cloade. Hned se vydáme navštívit starého přítele kapitána Roberta Underhaye.“

„Cože?“ Rowley zůstal na Poirota civět v údivu jako malý chlapec, který sleduje, jak kouzelník vytahuje králíky z klobouku. „No to je neuvěřitelné! Vždyť uběhlo teprve několik hodin!“

Detektiv mávl odmítavě rukou a předstíral skromnost. Neměl v úmyslu odhalit, proč se mu jeho kejklířský trik tak hladce povedl. Poirotově marnivosti vyhovovalo zapůsobit na prostáčka Rowleye. Vyšli spolu, najali si taxík a odjeli na Campden Hill. Major Porter obýval první patro malého, sešlého domu. Otevřela jim přívětivá, neupravená žena a odvedla je nahoru do čtvercového pokoje s knihovnami podél stěn a s několika dosti špatnými reprodukcemi. Na zemi ležely dva *vzácné*, ale už značně odřené a zašlé koberce. Uprostřed

podlahy Poirotovi neunikla silná vrstva neporušeného laku, kdežto nátěr kolem byl ošlapaný. Hned si uvědomil, že donedávna se v pokoji nacházely lepší koberce, které měly v dnešní době značnou cenu. Zvedl pohled k muži stojícímu před krbem v dobře strážném, zato ošuntělém obleku. Detektiv pochopil, že major Porter, vysloužilý armádní důstojník, žije velice skromně. Daně a zvýšené ceny živobytí dolehly nejtíže na staré válečné oře. Některých věcí by se však major Porter do smrti nevzdal, usoudil Poirot. Kupříkladu svého členství v klubu.

„Bohužel se na setkání s vámi nepamatuju, pane Poirote,“ pravil major rozpačitě. „Říkáte v klubu? Před několika lety? Podle jména vás pochopitelně znám.“

„Toto je pan Cloade,“ detektiv představil Rowleye. Major Porter vzal sdělení na vědomí trhnutím hlavy. „Jak se daří?“ společensky pokračoval. „Mrzí mne, že vám nemohu nabídnout skleničku sherry. Můj dodavatel přišel totiž při náletu o vinný sklep. Mám trochu džinu. Vždycky si říkám, jak hnusná brečka to je. Nebo pivo?“

Požádali o pivo. Major vytáhl cigaretové pouzdro. „Kouříte?“

Poirot si vzal cigaretu, Porter škrtl sirkou a připálil mu.

„Vy přece nekouříte,“ oslovil major Rowleye. „Nebude vám vadit, když si zapálím lulku?“ Rozdýmal ji hlučným sáním a bafáním. „A teď tedy, oč jde?“ zeptal se, když všechny přípravy dokončil. Podíval se z jednoho na druhého.

„Nejspíš jste četl v novinách o vraždě ve Warmesley Vale?“ spustil detektiv.

Porter zavrtěl hlavou. „Možná. Spíš ne.“

„Mrtvý se jmenoval Arden. Enoch Arden.“ Major opět zavrtěl hlavou.

„Byl nalezen v hotelu U jelena s hlavou rozbitou v týle.“ Major se zamračil. „Počkejte – ano, něco takového jsem zahlíd – před několika dny.“

„To souhlasí. Mám tady fotografii – bohužel jen z novin, není příliš jasná. *Zajímalo* by nás, jestli jste už toho muže předtím viděl, majore?“

Předal Porterovi nejlepší reprodukci obličeje mrtvého, kterou se mu podařilo najít.

Major obrázek vzal a svraštil nad ním čelo.

„Počkejte vteřinku.“

Vytáhl brýle, nasadil je na nos a prohlédl si výstřižek zblízka. A potom sebou trhl. „No tohle!“ zvolal. „To mě podržte!“

„Znáte toho muže, majore?“

„Ovšemže ho znám. Je to Underhay. Robert Underhay.“

„Jste si tím jist?“ V Rowleyově hlase zazněl triumf.

„Samozřejmě. Robert Underhay. Odpřísáhnou to všude.“

2. KAPITOLA

Zazvonil telefon a Lynn šla zvednout sluchátko. Ozval se jí Rowleyův hlas.

„Lynn?“

„To jsi ty, Rowleyi?“ Její hlas zněl stísněně.

„Co děláš?“ zeptal se. „Kolik dní jsem tě neviděl.“

„Nu – stále totéž. Pořád někam běhám s košíkem, čekám na ryby a stojím fronty na kousek koláče bez chuti. Takovéhle věci. Prostě vedu rodinný život.“

„Chci s tebou mluvit. Musím ti něco světit.“

„Oč jde?“

Zachechtal se. „Mám dobré zprávy. Přijď za mnou k Rollandovu mlází. Oráme tam.“

Dobré zprávy? Lynn odložila sluchátko. Co může Rowley považovat za dobré zprávy? Sehnal snad peníze nebo prodal toho mladého býčka za lepší cenu, než doufal? Ne, usoudila, jde určitě o víc.

Když za ním po poli stoupala k Rollandovu mlází, Rowley slezl z traktoru a vykročil jí naproti.

„Ahoj, Lynn.“

„Co je – jsi jako vyměněný, Rowleyi.“

„Taky že jsem,“ zasmál se. „Šťěstí se nám vrátilo, děvče!“

„Co tím chceš říct?“

„Pamatuješ, jak starý Jeremy mluvil o nějakém Herculu Poirotovi?“

„O Herculu Poirotovi?“ zamračila se Lynn. „Ano, opravdu se mi něco vybavuje – „

„Stalo se to už dávno – ještě ve válce. Byl v tom mauzoleu – ve svém klubu – a začal nálet.“

„No a?“ dorážela Lynn netrpělivě.

„Ten chlap chodí příšerně oblíkaný. Je Francouz – nebo Belgičan. Divný ptáček, zato umí.“

Lynn svraštila obočí. „Není – detektiv?“

„Ovšemže. Víš, jak u Jelena někdo oddělal toho člověka? Neřekl jsem ti, že se roznesla domněnka, jestli nešlo o prvního manžela Rosaleen Cloadové?“

„Jen proto, že se zapsal jako Enoch Arden?“ ušklíbla se Lynn. „Nesmysl!“

„Žádný nesmysl, má milá. Spence odvezl Rosaleen do márnice, aby si mrtvého prohlídla, a ona s naprostou samozřejmostí odpřísáhla, že to není její muž.“

„A tím všechno skončilo?“

„Málem,“ přikývl Rowley, „nebýt mě!“

„Nebýt tebe? Cos podnikl?“

„Zašel jsem za tím Poirotem a vysvětlil mu, že potřebujeme slyšet ještě jiný názor, tak jestli by nemohl sehnat někoho, kdo Roberta Underhaye opravdu znal. Ten chlap je hotový kouzelník! V několika hodinách vyhrabal Underhayova nejlepšího přítele, jakoby vytáhl králíka z klobouku. Ten starý pán se jmenuje Porter.“ Rowley se odmlčel, pak se znovu zachechtal s tímtež vzrušením v hlase, které Lynn překvapilo i znepokojilo. „Nech si to pro sebe, Lynn. Superintendent mě zapřísáhl ať mlčím, ale chci, abys věděla, že mrtvý – byl Robert Underhay.“

„Cože?“ Dívka o krok ustoupila a na Rowleye se nepřítomně zadívala.

„Sám Robert Underhay. Porter ani v nejmenším nepochybuje. Tak vidíš, děvče – “ Rowley v rozčilení vykřikl – „nakonec jsme vyhráli! Zvítězili jsme nad těmi zatracenými darebáky!“

„Nad jakými zatracenými darebáky?“

„Hunterem a jeho sestrou. Vyhodili jsme je ze sedla. Rosaleen neshrábne Gordonovy peníze. Dostaneme je my. Jsou naše! Zůstává v platnosti Gordonova závěť, napsaná před svatbou s Rosaleen, a podle ní se všechno dělí mezi nás. Dostanu čtvrtinu, chápeš? Jestli se Rosaleen provdala za Gordona dokud žil její první muž, nikdy se Gordonovou ženou nestala!“

„Je pravda – co říkáš?“

Civěl na ni, poprvé se zatvářil trochu překvapeně.

„Naprostá pravda! Je to docela jednoduché. Teď už je všechno v pořádku. Tenhle výsledek si Gordon přál. Situace zůstává stejná jako kdyby se ten povedený párek mezi nás nikdy nevetřel.“

Situace zůstává stejná – jenže tím se nesmaže něco, co se stalo, uvědomila si Lynn. Nelze předstírat, že se nic nezměnilo.

„Co budou dělat?“ zeptala se zvolna.

„Hm – “ Lynn pochopila, že až do této chvíle tato otázka Rowleye nenapadla. „Nejspíš odjedou tam, odkud přišli. Víš snad – “ Viděla, že záležitost pomalu domýšlí. „Podle mého názoru bychom pro ni měli něco udělat. Věřím, že si Gordona vzala v dobré víře, byla asi skutečně přesvědčená, že její první muž zemřel. Ona se ničím neprovinila. Ano, musíme se o ni postarat – dát jí slušné odškodné. Rozdělíme si je mezi sebe.“

„Tobě se Rosaleen líbí, vid’?“

„Nu – líbí.“ Otázku uvážil. „V jistém smyslu. Je milá. A na setkání rozezná krávu.“

„Kdežto já ne,“ připomněla mu. „Ach, to se naučíš,“ povzbudil ji Rowley dobrácky. „A co – s Davidem?“

Rowley se zakabonil. „K čertu s Davidem! O jeho peníze přece nikdy nešlo. Ten se pouze veze s sebou a ze sestry tyje.“

„Ne, Rowleyi, tak to není – ne. David není příživník. Je snad – dobrodruh, možná – „

„Zatracený dobrodruh!“

„Jak to myslíš?“ zeptala se se zatajeným dechem.

„Kdopak asi podle tebe zabil Ardena?“

„Tomu nevěřím,“ vykřikla. „Nevěřím!“

„Pochopitelně, že on. Kdo jiný ho mohl oddělat? V den vraždy tu byl. Přijel v pět třicet. Čekal jsem na stanici na nějaké nářadí a na dálku jsem ho zahlídl.“

„Tentýž večer se do Londýna vrátil,“ odsekla Lynn.

„Po vraždě,“ dodal Rowley vítězoslavně.

„Něco takového bys neměl ani vyslovit, Rowleyi. V kolik hodin byl Arden zabit?“

„No – přesně nevím.“ Zarazil se a zauvažoval. „Asi se to dovíme zítra při předběžném projednávání. Podle mě mezi devátou a desátou.“

„David stihl vlak do Londýna v devět dvacet.“

„Jakpak to víš, Lynn?“

„Já – potkala jsem ho. Běžel na nádraží.“

„A z čeho soudíš, že vlak chytil?“

„Protože mi potom z Londýna telefonoval.“

„Hrome – proč ti potřeboval telefonovat?“ zamračil se Rowley zlostně. „Podívej se, Lynn, jestli – “

„Ach, na tom přece nezáleží, Rowleyi. Jen když je tím dokázáno, že stihl spojení.“

„Měl plno času zabít Ardena a pak dohonit vlak.“

„Ale ne, pokud k vraždě došlo po deváté.“

„Mohl jej zabít těsně před devátou.“ V hlase mladíka přece zazněla lehká pochybnost.

Lynn přivřela oči. Taková je tedy skutečnost? Když se udýchaný a klející David vynořil z lesíka, vzal ji to do náruče vrah, který se právě dopustil zločinu? Vzpomněla si na jeho podivné vzrušení a neklid. Mohla obojí vyvolat vražda? Proč ne? musela připustit. Jak daleko měl David k zločinu? Byl by schopen vraždit? Dovedl by zabít muže, jenž mu ničím neublížil – přízrak z minulosti, jehož jediným proviněním bylo, že stál mezi Rosaleen a obrovským dědictvím – mezi Davidem a požítkem rozhazovat Rosaleeniny peníze?

„Proč by ho zabíjel?“ zašeptala.

„Proboha, Lynn, jak se ještě můžeš ptát? Právě jsem ti to vysvětlil! Živý Arden mohl znamenat, že Gordonovy peníze dostaneme my! Mimochodem Arden Davida vydíral.“

Tak tohle už spíš jde dohromady. Vyděrače by David odstranit dokázal – vždyť to přesně odpovídá jeho způsobu, jak s vyděračem naložit. Ano, všechno do sebe zapadá – Davidův spěch, jeho vzrušení, prudký, málem až zlostný projev lásky. A později jeho odmítnutí: „Bude lepší, když vyklidím pole – “ Ano, jedno se hodí k druhému.

„Co se stalo, Lynn?“ dolehl k ní zdálky Rowleyův hlas. „Není ti špatně?“

„Ovšemže ne.“

„Tak se proboha tolik nemrač.“ Obrátil se a pohlédl dolů k Long Willows. „Zaplat’pánbůh – teď můžeme dát dům trochu do pořádku – pořídit do něj různé přístroje k úspoře práce, upravit ho pro tebe. Nechci, aby ses dřela, Lynn.“

Ten dům má být jejím domovem – jejím domovem s Rowleyem. A David se bude jednou ráno houpat na oprátce.

3. KAPITOLA

S bledou tváří plnou rozhodnutí a s ostražitým výrazem v očích položil David ruce Rosaleen na ramena.

„Všechno dobře dopadne, říkám ti, všechno se urovná, ale musíš zachovat rozvahu a provést přesně, co ti přikážu.“

„A jestli tě seberou? Sám jsi to připustil. Zmínil ses přece, že tě třeba zatknou.“

„Přirozeně – ta možnost tu je, ale nebylo by to nadlouho. Aspoň pokud neztratíš hlavu.“

„Udělám, co mi nařídíš, Davide.“

„Hodná holčička! Musíš stále tvrdit, že mrtvý nebyl tvým manželem Robertem Underhayem.“

„Popletou mě tak, že plácnu, co jsem neměla.“

„Nepopletou. Říkám ti, že o nic nejde.“

„Jde. Je to nemravné – od samého začátku provádíme špinavost. Žijeme z cizích peněz. V noci nespím a přemýšlím, Davide. Přivlastnili jsme si, co nám nepatří. Bůh nás za naši špatnost potrestá.“

Zachmuřeně ji pozoroval. Hroutí se – zřejmě ztrácí odvahu. Vždycky byla nábožná. Nikdy nedokázala zcela utlumit své svědomí. A teď – pokud nebude David mít velké štěstí – se Rosaleen sesype docela. Nu – zbývá tedy jen jediná cesta.

„Poslyš, děťátko,“ oslovil ji něžně, „chceš, aby mě pověsili?“ Hrůzou se jí rozšířily oči.

„Ach, Davide, snad bys – přece, přece by nemohli –“

„Pouze jeden člověk mě může dostat na šibenici – a to jsi ty. Jestli jedinkrát připustíš – ať pohledem, posunkem či slovem – že mrtvý by mohl být Underhay, hodíš mi na krk provaz! Slyšíš?“

Tohle řalo do živého. Vyvalila na něj poděšené oči.

„Jsem hrozně hloupá, Davide.“

„Ne, nejsi. Ostatně chytrá být nepotřebuješ. Jen vážně odpřísáhneš, že zavražděný není tvůj muž. Dokážeš to?“

Přikývla.

„Tvař se snad nechápavě, že nerozumíš, na co se tě ptají. Tím nic nezkazíš. Jen dodržuj pevně body, které jsem s tebou probral. Gaythorne ti pomůže. Je to velmi schopný obhájce – proto jsem ho najal. Zúčastní se předběžného projednávání a ochrání tě před jakýmkoliv výpady. Ale ani před ním nezapomeň na svou roli. Jen se proboha nesnaž chytračit nebo si myslet, že mi můžeš pomoci nějakým vlastním nápadem.“

„Zvládnou to, Davide. Udělám přesně, jak mi radíš.“

„Hodné děvče. Až bude všechno za námi, odjedeme – do jižní Francie – do Ameriky. Mezitím dbej o své zdraví. Nezůstávej v noci vzhůru s hlavou plnou starostí a celá rozrušená. Ber ty prášky, co ti předepsal doktor Cloade – bromid či co to je. Každý večer si vem jeden. Vzmuž se a pamatuj, že nastanou dobré časy! Teď ale –“ podíval se na hodinky – „je čas vyrazit k předběžnému projednávání. Začíná v jedenáct.“ Rozhlédl se protáhlým, skvostným salónem. Krása, pohodlí, bohatství

– všeho si užil. Furrowbank je pěkný dům. Nejspíš se s ním loučí. Dostal se do bryndy, určitě – avšak ani teď nelitoval. Co bude dál?

Však se zase něco naskytne. *Třeba užít proudu, dokud slouží, nebo ztratit všechno.* Všiml si Rosaleen. Pozorovala ho velkým, prosebným očima a on vytušil, co chce slyšet.

„Já ho nezabil, Rosaleen,“ prohodil tiše. „Přísahám ti to při jméně každého světce z tvého kalendáře!“

4. KAPITOLA

Předběžné projednávání se konalo na Corn Marketu. Koroner, pan Pebmarsh, byl čilý mužíček s brýlemi a značným sebevědomím.

K němu si přisedl hromotluckyý superintendent Spence a nenápadné místo zaujal malý muž cizího vzezření s mohutným černým knírem. Rodina Cloadových byla přítomna celá: Jeremy s Frances, Lionel s Kathie, Rowley, paní Marchmontová s Lynn. Major Porter seděl sám celý nesvůj a neklidně sebou vrtěl. David a Rosaleen přišli poslední a posadili se stranou.

Koroner si odkašlal, rozhlédl se po porotě složené z devíti místních veličin a zahájil výslechy. Konstábl Peacock – Seržant Vane – Doktor Lionel Cloade –

„Ošetřoval jste právě v hotelu U jelena zraněnou, když vás tam vyhledala Gladys Aitkinová. Co vám řekla?“

„Oznámila, že pán z čísla pět leží na zemi mrtvý.“

„Poté jste odešel do zmíněného pokoje?“

„Ano.“

„Vylíčil byste nám, co jste tam našel?“

Doktor Cloade tak učinil. Mrtvý muž... tváří k zemi... poranění hlavy... lebka proražená v týle... kleště na přikládání do krbu.

„Soudíte, že rány byly způsobeny zmíněnými kleštěmi?“

„Některé určitě.“

„A že úderů bylo několik?“

„Jistě. Neprovedl jsem však zevrubnou prohlídku, poněvadž jsem uznal, že bude lépe zavolat policii, než se mrtvoly někdo dotkne nebo se s ní pohne.“

„Velmi správně. Muž tedy nežil?“

„Nikoliv – už několik hodin.“

„Jak dlouho asi podle vašeho názoru?“

„Nerad bych se vyslovoval příliš přesně. Nejméně jedenáct hodin, dost možná třináct nebo čtrnáct. Dejme tomu, že k vraždě došlo mezi půl osmou a půl jedenáctou předchozího večera.“

„Díky, doktore Cloade.“

Nato předstoupil policejní lékař a podal odborný a zevrubný popis zranění. Na dolní čelisti našel odřeninu a podlitinu, na lebeční spodinu dopadlo pět nebo šest úderů, z nichž některé byly zasazeny až po smrti.

„Šlo tedy o velmi surové napadení?“

„Přesně tak.“

„Byla k udělení těchto ran nezbytná značná síla?“

„N-ne. Síla zrovna ne. Kleštěmi lze snadno mávnout bez přílišné námahy. Těžká železná spojnice kleští ve tvaru koule z nich dělá skvělou zbraň. Rány mohla uštvít i docela slabá osoba, pokud tloukla v záchvatu zuřivosti.“

„Děkuji, doktore.“

Pak následovaly podrobnosti o fyzické kondici mrtvého: dobře živený, zdravý, věk kolem pětácti let. Žádné známky onemocnění srdce, plic či jiných orgánů. Vše normální.

Beatrice Lippincottová vylíčila příchod zemřelého. Zapsal se jako Enoch Arden z Kapského Města. „Odevzdal vám přidělové lístky?“

„Nikoliv.“

„Požádala jste ho o ně?“

„Hned ne. Nevěděla jsem, jak dlouho se zdrží.“

„Později jste si ale o ně řekla?“

„Ovšem. Přišel v pátek a v sobotu jsem mu připomněla, že chce-li zůstat déle než pět dní, ať mi laskavě dá potravinové ústřižky.“

„Co odpověděl?“

„Že je dostanu.“

„Ale ve skutečnosti vám je nedal.“

„Ne.“

„Neuvedl, že je ztratil? Nebo nedostal?“

„Ach ne. Řekl jen: ‚Lístky najdu a přinesu je.‘,

„Vyslechla jste, slečno Lippincottová, v sobotu večer jistou rozmluvu?“,

Po dosti složitém vysvětlování, proč musela vejít do čísla čtyři, Beatrice Lippincottová vylíčila svůj zážitek. Koroner ji otázkami obratně vedl.

„Díky. Zmínila jste se o vyslechnutém rozhovoru někomu?“

„Ano. Panu Rowleyi Cloadovi.“

„Proč panu Cloadovi?“

„Napadlo mě, že by jeho obsah měl znát.“

Beatrice se zarděla. Vstal vysoký, štíhlý pan Gaythorne a vyžádal si povolení položit otázku.

„Uvedl zemřelý během rozmluvy s panem Davidem Hunterem jasně, že je Robert Underhay?“

„Ne – neuvedl.“

„Zmínil se tedy o Robertu Underhayovi, jako by šlo o někoho naprosto jiného?“

„Ano – to ano.“

„Děkuji, pane koronere. Právě toto jsem si potřeboval upřesnit.“

Beatrice Lippincottová odstoupila a předvolán byl Rowley Cloade. Potvrdil, že mu Beatrice rozhovor reprodukovala, a potom vyprávěl o průběhu své návštěvy u mrtvého.

„Na rozloučenou vám tedy řekl: ‚Nečekám, že to bez mé spolupráce dokážete.‘ Slůvko ‚to‘ mělo znamenat dosvědčit fakt, že Robert Underhay dosud žije.“

„Zrovna tak se vyjádřil. A zasmál se.“

„Opravdu? Jaký význam jste vy té větě přikládal?“

„No – napadlo mě, že provokuje k přednesení nějaké nabídky, ale později jsem usoudil – “

„Ano, pane Cloade – ovšem co jste usoudil později už není příliš důležité. Řekněme, že v důsledku té rozmluvy jste se rozhodl najít někoho, kdo Roberta Underhaye znal. A s určitou pomocí jste uspěl.“

Rowley přikývl.

„V kolik hodin jste z pokoje odešel?“

„Podle nejpřesnějšího odhadu bylo za pět minut devět.“

„Podle čeho jste mohl čas určit?“

„Cestou po ulici jsem někde z otevřeného okna zaslechl znělku před zprávami v devět.“

„Zmínil se vám zemřelý, kdy hosta čeká?“

„Řekl ‚Každou chvíli‘.“

„Nikoho nejmenoval?“

„Ne.“

„Ať předstoupí David Hunter!“

Ozval se jen tichý šum, jak obyvatelé Warmesley Vale natáhli krky, aby viděli na vysokého hubeného mladého muže zatrpklého vzezření, který se vzdorovitě postavil před koronera. Předběžné formality proběhly rychle a koroner pak pokračoval:

„Navštívil jste zabitého v sobotu večer?“

„Ano. Napsal mi dopis se žádostí o finanční výpomoc a tvrdil, že v Africe poznal prvního manžela mé sestry.“

„Máte onen dopis?“

„Nemám. Neschovávám si korespondenci.“

„Slyšel jste, jak Beatrice Lippincottová reprodukovala váš rozhovor s Ardenem. Odpovídá její verze pravdě?“

„Vůbec ne. Arden vyprávěl, že znal mého zesnulého švagra, stěžoval si na svou vlastní smůlu, prý se ocitl na mizině a prosil o půjčku, o níž – což je normální – pevně věřil, že ji bude schopen splatit.“

„Řekl vám, že Robert Underhay dosud žije?“

„Ovšemže ne,“ usmál se David. „Pravil: ‚Kdyby Robert žil, jistě by mi pomohl.‘,“

„To je něco naprosto jiného, než vypověděla Beatrice Lippincottová.“

„Kdo poslouchá za dveřmi, slyší obvykle jen část a leckdy špatně pochopí souvislost, poněvadž si chybějící podrobnosti doplní podle vlastní bujné fantazie.“

„No tohle!“ Beatrice sebou hněvivě trhla.

„Ticho, prosím!“ okřikl ji koroner. „Navštívil jste, pane Huntore, zemřelého znovu v úterý večer?“

„Nenavštívil.“

„Slyšel jste výrok pana Rowleye Cloada, že pan Arden očekával návštěvníka?“

„Snad někoho čekal, ale mě ne. Už předtím jsem mu dal pět liber – zdálo se mi, že to stačí. Neposkytl důkaz, že Roberta Underhaye znal. Od doby, kdy moje sestra zdělila po manželovi velký důchod, stala se terčem kdejakého pisatele prosebných dopisů a všech příživníků z celého okolí.“

Klidně přešel pohledem přítomné Cloadovy.

„Povězte nám, pane Huntore, kde jste trávil úterní večer?“

„Zjistěte si to!“ odsekl David.

„Pane Huntore!“ Koroner poklepal na stůl. „Jednáte nanejvýš nerozumně a neuváženě.“

„Proč bych vám měl vykládat, kde jsem byl a co jsem dělal? Na to je dost času, až mě obviníte z vraždy toho muže.“

„Jestli nezměníte svůj postoj, může k tomu dojít dřív, než myslíte. Poznáváte toto, pane Huntore?“

David se nahnul, vzal do ruky zlatý zapalovač a zatvářil se udiveně. Když jej podal zpátky, zvolna odpověděl:

„Ano, je můj.“

„Kdy jste ho ještě měl?“

„Zapalovač postrádám od – „ zaváhal.

„Ano, pane Huntore?“ Koronerův hlas zazněl sladce.

Gaythorne zneklidněl a zřejmě se chystal promluvit, avšak David byl

rychlejší. „Minulý pátek jsem jej měl – v pátek ráno. Nepamatuju se, že bych ho od té doby viděl.“

Gaythorne vstal. „S vaším dovolením, pane koronere. Zemřelého jste navštívil v sobotu večer, pane Huntore. Nemohl jste tam při té příležitosti zapalovač nechat?“

„Klidně,“ protáhl David. „Určitě vím, že po pátku jsem ho už neviděl.“ Pak ještě dodal: „Kde se našel?“

„K tomu dospějeme později,“ podotkl koroner. „Můžete se posadit, pane Huntore.“

David se pomalu vrátil ke své židli. Naklonil se k Rosaleen a něco jí zašeptal.

„Major Porter.“

Poněkud váhavě a s rozpačitým pokašláváním zaujal vysloužilý důstojník místo pro svědka. Stál tam vzpřímený jako voják na přehlídce. Jenom způsob, jak si olizoval rty, prozrazoval, že prožívá silné nervové napětí.

„Jste George Douglas Porter, bývalý major královských afrických střelců?“

„Ano.“

„Odkud jste znal Roberta Underhaye?“

Major Porter vyjmenoval místa a data tónem, jakým byl zvyklý udílet na cvičišti rozkazy.

„Viděl jste mrtvého?“

„Ano.“

„Můžete jej identifikovat?“

„Ovšem. Je to tělo Roberta Underhaye.“

Jednací síní zašuměla vlna vzrušení.

„Tvrdíte to s určitostí a bez pochyb?“

„Jistě.“

„Není možné, že se mýlíte?“

„Není.“

„Díky, majore Portere. Teď paní Gordon Cloadová.“ Rosaleen vstala. Když majora mījela, zvědavě ji přejel očima. Vůbec se na něj nepodívala.

„Policie vás, paní Cloadová, odvezla prohlédnout si tělo mrtvého.“ Otřásla se. „Ano.“

„Bez pochybností jste prohlásila, že to je mrtvola muže vám zcela neznámého.“

„Ano.“

„Nechcete vzhledem k výpovědi, kterou právě učinil major Porter, své vlastní tvrzení odvolat nebo poopravit?“

„Nechci.“

„Trváte dále na tom, že mrtvý nebyl váš manžel Robert Underhay?“

„Není to tělo mého muže. Je to někdo, koho jsem v životě neviděla.“

„No tak, paní Cloadová! Major Porter v něm jasně poznal mrtvého přítele Roberta Underhaye.“

„Major Porter se mýlí,“ odpověděla Rosaleen malátně.

„Tady nevypovídáte pod přísahou. Je však možné, že zanedlouho budete v jiné soudní síni pod přísahou vypovídat. Jste připravená odpřisáhnout, že mrtvý není Robert Underhay, nýbrž vám neznámý cizinec?“

„Jsem připravená přísahat, že to není tělo mého manžela, ale někoho mně zcela neznámého.“

Hlas jí zněl čistě a nezachvěl se. Oči upřené na koronera neuhnuly.

„Můžete usednout.“ zavrčel.

Potom si sňal skřípec a připomněl členům poroty, že se sešli, aby zjistili, jak zmíněný muž zemřel. Pokud toho se týče, netřeba váhat: nešťastná náhoda nebo sebevražda nepadá v úvahu, rovněž není možno uvažovat o zabití. Zbývá pouze jediný výrok – úkladná vražda. Totožnost mrtvého nebyla uspokojivě objasněna.

Vyslechli svědka bezúhonného charakteru, na jehož slovo se dá spoléhat, a ten tvrdí, že jde o mrtvolu jeho bývalého přítele Roberta Underhaye. Naproti tomu smrt Roberta Underhaye v roce 1945 byla bez jakýchkoliv pochybností potvrzena místními úřady. V rozporu s tvrzením majora Portera vdova po Robertu Underhayovi, nyní paní Gordon Cloadová, s určitostí prohlásila, že mrtvý není Robert Underhay. Obě výpovědi jsou zcela protichůdné.

Po nevyřešené otázce totožnosti by porotci měli rozhodnout, existuje-li nějaký důkaz o tom, či ruka mrtvého zavraždila. Jak se zdá, jeden doličný předmět usvědčuje určitou osobu, nicméně k vyřešení případu je

nezbytná ještě řada dalších důkazů o motivu a příležitosti. Potřebujeme, aby zmíněnou osobu někdo v příslušné době viděl v blízkosti místa zločinu. Poněvadž takové svědectví nemáme, nejvhodnější výrok bude „úkladná vražda bez dostatečně usvědčeného pachatele“. Tento výrok by umožnil policii pokračovat v nezbytném vyšetřování.

Pak porotce propustil k poradě o rozsudku.

Vrátili se za tři čtvrtě hodiny.

Vynesli rozsudek „úkladná vražda spáchaná – Davidem Hunterem“.

5. KAPITOLA

„Obával jsem se, že to takhle dopadne,“ pravil koroner omluvně. „Místní zaujatost. Spíš nesympatie než logika.“

Koroner, vrchní konstábl, superintendent Spence a Hercule Poirot seděli po předběžném projednávání na poradě. „Dělal jste, co se dalo,“ podotkl vrchní konstábl. „Je předčasné zaujímat k výroku jakékoliv stanovisko,“ zamračil se Spence. „Navíc nás jen mate. Znáte pana Hercula Poirota?“

„Slyšel jsem o vás, pane Poirote,“ řekl koroner blahosklonně a detektiv se bez úspěchu pokusil nasadit skromný výraz.

„Pana Poirota případ zajímá,“ vysvětlil Spence s úsměvem. „Jakpak ne. Připletl jsem se k němu ještě než se z něj případ stal, jak vy byste to nejspíš vyjádřil.“ A v odpověď na jejich zvědavé pohledy vylíčil zvláštní příhodu, k níž došlo v klubu, kdy poprvé uslyšel jméno Robert Underhay.

„To je další bod Porterova svědectví, který bude projednáván u soudu,“ poznamenal vrchní konstábl zamyšleně. „Underhay skutečně plánoval předstírat smrt – a uvedl, že použije jméno Enoch Arden.“

„Jen jestli slova pronesená dnes už mrtvým mužem budou uznána jako důkaz.“

„I když nikoliv přímo jako důkaz, tedy aspoň rozproudí velmi důležitý a podnětný duševní pochod,“ podotkl Poirot uvážlivě.

„Jenže my nepotřebujeme podněty,“ namítl Spence, „spíš pár konkrétních faktů. Někoho, kdo v sobotu večer Davida Huntera v Jelenu nebo jeho blízkosti doopravdy viděl.“

„To by nemělo působit problém,“ svažtil čelo vrchní konstábl. „V mé vlasti bychom takového svědka sehnali docela snadno,“ připomněl Poirot. „V blízkosti se vždy najde kavárnička, kde někdo popíjí svůj večerní šálek kávy – ale na anglickém venkově?“ Odevzdaně rozhodil ruce.

Superintendent přikývl. „Část obyvatelstva sice v hospodách vysedává a zůstává tam až do zavření, ale ostatní doma poslouchají v devět zprávy. Půjdete-li hlavní ulicí mezi půl devátou a desátou, bude naprosto vylidněná. Nepotkáte ani človíčka.“

„Počítal s tím?“ napadlo vrchního konstábla.

„Kdoví?“ Spence se nezatvářil zrovna šťastně.

Konečně vrchní konstábl s koronerem odešli a Spence s Poirotem osaměli.

„Vám se ten případ nelíbí, vidíte?“ zeptal se detektiv účastně.

„Hunter mi dělá starosti. Patří k lidem, v nichž se vůbec nevyznáte. Když jsou nevinní, chovají se provinile. A mají-li máslo na hlavě, přísahal byste, že vidíte anděle spásy.“

„Věříte, že Ardena zabil?“

„Vy ne?“ opáčil Spence.

Poirot zvedl dlaně. „Zajímalo by mě, co všechno proti němu máte,“ dodal.

„Ted' nemyslíte fakta, ale dohady.“

Detektiv přikývl.

„Mluví proti němu zapalovač,“ spustil Spence.

„Kde se našel?“

„Pod mrtvým.“

„Byly na něm nějaké otisky prstů?“

„Nebyly.“

„Ale?“ podivil se Poirot.

„No právě,“ přitakal superintendent. „Mně se to taky příliš nezdá. Navíc hodinky mrtvého se zastavily v devět deset, což docela pěkně souhlasí s lékařskou zprávou – i s výpovědí Rowleye Cloada, že Arden čekal každou chvíli návštěvu.“

„Ano,“ přikývl Poirot, „všechno do sebe obdivuhodně zapadá.“

„A přitom si myslím, pane Poirote, že se nemůžete zbavit přesvědčení, že krom Huntera – totiž jej a jeho sestry – nikdo nemá ani stín nebo náznak motivu. Ardena zabil buď Hunter, nebo někdo cizí, kdo ho sem z neznámého důvodu sledoval – a to mi připadá hodně nepravděpodobné.“

„Souhlasím, souhlasím.“

„Ve Warmasley Vale totiž nenajdete nikoho s motivem, ledaže tu náhodou kromě Hunterových žije někdo, s nímž byl Underhay v minulosti ve spojení. Náhodu nikdy nevylučuji, ovšem o ničem podobném nepadla zmínka. S výjimkou obou sourozenců toho muže zde nikdo neznal.“

Poirot přisvědčil.

„Cloadovi by Roberta Underhaye střežili jako oko v hlavě, jen aby zůstal zachován. Živý a zdravý jim zaručoval, že mezi ně bude rozděleno velké bohatství.“

„Opět *man ami*, s vámi nadšeně souhlasím. Rodina Cloadových potřebovala Roberta Underhaye živého a zdravého.“

„Tím se vracíme k Rosaleen a Davidovi Hunterovým, jediným dvěma lidem, kteří mají motiv. Rosaleen byla v Londýně, ale víme, že David toho dne v pět třicet vystoupil ve stanici Warmasley Heath.“

„Teď tedy máme motiv s velkým M i fakt, že od půl šesté do blíže neurčené doby byl Hunter poblíž.“

„Přesně tak. Proberme si ještě výpověď Beatrice Lippincottové. Já jí důvěřuji. Řekla nám, co vyslechla, a pokud si vyprávění trošku opepřila, je to pouze lidské.“

„Jak pravíte – pouze lidské.“

„Nehledě k tomu, že to děvče znám, věřím mu i proto, že různé podrobnosti se nedají vymyslet. Kupříkladu jméno Robert Underhay Beatrice nikdy předtím neslyšela. Z toho důvodu přijímám její reprodukci rozhovoru obou mužů a nikoliv verzi Davida Huntera.“

„Já také,“ přikývl detektiv. „Připadá mi jako obzvlášť pravdomluvný svědek.“

„Věrohodnost její výpovědi máme tedy potvrzenou. Proč myslíte, že bratr se sestrou odjeli do Londýna?“

„To je právě jedna z věcí, které mě co nejvíc zaujaly.“

„Nuže finanční situace vyhlíží takto: Rosaleen Cloadová dostává z majetku Gordona Cloada pouze doživotně úrok. Na kapitál sáhnout nesmí. Ovšem šperky a další osobní předměty jsou její. První kroky po příjezdu do města ji vedly do Bond Street, kam odnesla prodat několik z nejcennějších klenotů. Potřebovala rychle sehnat velkou hotovost – jinými slovy musela zaplatit vyděrači.“

„Tohle považujete za důkaz proti Davidu Hunterovi?“

„Vy ne?“

„Potvrzuje to, že byli vydíráni,“ upozornil Poirot, „ale ne že vraždu spáchal Hunter. Nemůžete chtít obojí najednou, *mon cher*. Buď se ten mladík odhodlal platit, nebo plánoval vraždu. Dokázal jste, že byl ochoten platit.“

„Ano – snad ano. Mohl ale svůj úmysl změnit.“

Detektiv jen pokrčil rameny.

„Znám lidi jeho typu,“ pokračoval superintendent zamyšleně, „těm se za války dařilo dobře. Mají patřičnou dávku odvahy, drzosti i neuváženého podceňování osobní bezpečnosti. Dovedou čelit každé nepřízni osudu. Jsou to jedinci s nadějí na získání Viktoriina kříže – i když bohužel většinou uděleného až po smrti. Ve válce jistě muži jako Hunter představují hrdiny, kdežto v míru – nu, v mírových dobách obvykle končí ve vězení. Milují vzrušení a nedovedou postupovat přímo. Na společnosti jim ani za mák nezáleží – a konečně, lidský život nemají vůbec v úctě. Jak říkám – znám tenhle typ,“ zopakoval Spence.

Rozhostilo se několikaminutové ticho.

„Eh bien,“ přerušil je po chvíli Poirot. „Shodujeme se, že zde máme typ vraha. Ale nic víc. To nás nikam nedovede.“

„Zajímá vás ten případ hodně, pane Poirote?“ Superintendent se na detektiva zvědavě zadíval. „Vělice.“

„Smím vědět proč?“

„Upřímně řečeno – ani nevím. Snad že když jsem před dvěma roky seděl se sevřeným žaludkem, poněvadž nemám rád letecké nálety a nejsem zrovna statečný, ačkoliv se snažím tak vypadat, tedy tenkrát v kuřárně klubu svého přítele, kdy jsem cítil nevolnost v těchto místech – “ výmluvně si položil ruce na břicho – „klubovní otrava, ten dobrák major Porter, monotónně drmolil dlouhou historku, kterou nikdo nevnímal. Jen já poslouchal ve snaze odvést pozornost od bomb a také proto, že mi fakta, o nichž se zmiňoval, připadala zajímavá a důležitá. Napadlo mě, že ze situace, o níž vypráví, může jednoho dne něco vzejít. A teď z ní tedy něco vzešlo.“

„Že se nečekané stane skutkem?“

„Naopak,“ opravil policistu Poirot. „Stalo se skutkem to, co bylo nasnadě – což už samo o sobě je pozoruhodné.“

„Snad jste nečekal vraždu?“

„Ne, to ne! Šlo o nový sňatek té ženy. Jestlipak první manžel dosud nežije? On skutečně žil. Neobjeví se? Objevil se. Nedojde k vydírání? Došlo k němu. Nehrozí vyděrači, že bude umlčen? *Ma foi* – byl umlčen!“

„No,“ Spence se na Poirota podíval dost pochybovačně, „podobné případy jsou běžné. To je normální zločin – vydírání vede k vraždě.“

„Vám se tedy případ nezdá zajímavý? Za obvyklých okolností by nebyl, ale tenhle je. Všimněte si, že všechno postrádá logiku,“ pokračoval detektiv klidně.

„Postrádá logiku? Jak to myslíte?“

„Jedno nevyplývá z druhého.“

Superintendent jej napjatě sledoval a podotkl: „Vrchní inspektor Japp vždycky tvrdil, že uvažujete složitě. Ukažte mi konkrétně, co vám tu nehraje.“

„Kupříkladu s mrtvým není všechno v pořádku.“

Spence jen zavrtěl hlavou.

„Vy to necítíte?“ podivil se Poirot. „Snad se dávám příliš unášet fantazií. Uvažujte ale: Arden dorazí k Jeleni a napíše Hunterovi. Ten psaní dostane nazítří – při snídani.“

„Správně. V tuto dobu také podle Hunterových slov dopis došel.“

„A tím padlo rovněž první podezření, jestli to do Warsley Vale nepřišel Underhay. Co udělá Hunter vzápětí? Odklidí sestru do Londýna!“

„To je docela pochopitelné,“ namítl Spence. „Chtěl mít volnou ruku, aby mohl jednat po svém. Třeba se bál, že by jako žena nepostupovala dost rázně. On je vůdčí duch, nezapomeňte. Paní Cloadovou drží naprosto ve svém područí.“

„Proto ji pošle do Londýna a jde za tím Enochem Ardenem. Jejich rozhovor nám dost přesně reprodukovala Beatrice Lippincottová a z něj – jak se u vás říká – na míle čiší, že David Hunter neví, zda muž, s kterým mluví, je či není Robert Underhay. Domýšlí se to, ale jistotu nemá.“

„Na tom však není nic zvláštního, pane Poirote. Rosaleen Hunterová se za Underhaye provdala v Kapském Městě a ihned s ním odjela do Nigerie. Hunter a Underhay se nikdy neseekali. Proto také – jak jste uvedl – ačkoliv Hunter podezřívá, že mluví s Underhayem, jistý nebyl, když se v životě nesešli.“

„Tak vás tu nic nezaráží?“ Poirot se na superintendenta zamyšleně zadíval.

„Cítím, kam míříte. Proč se Underhay přímo nepředstavil svým jménem. No – mně i tohle připadá pochopitelné. Pokud se slušní lidé pouštějí do nějakých levot, chtějí si zachovat tvář.“

Rádi záležitosti předkládají tak, aby zůstali čistí, jestli mi rozumíte. Ne, nic zvláštního na tom nevidím. Musíte zakalkulovat lidskou povahu.“

„Ano, lidská povaha,“ přikývl Poirot. „To je snad správná odpověď na otázku, proč mě ten případ upoutal. Při předběžném projednávání jsem si prohlédl všechny zúčastněné, hlavně Cloadovy – těch tam bylo!

Vzájemně propojené společným zájmem a přitom tak rozdílné co do charakteru, způsobu myšlení i cítění. Všichni po mnoho let záviseli na energickém Gordonovi, hybné síle rodiny. Nemyslím tím ovšem přímou závislost, každý z nich byl existenčně zajištěn, přesto za ním chodili – museli chodit, ať vědomě či bezděky – a opírali se o něj. A teď se vás dovolím zeptat, pane superintendente, co udělá břechťan, když spadne dub, kolem něhož se ovíjel?“

„To není zrovna výstižná otázka.“

„Myslíte, že ne? Já soudím, že ano. Charakter, *mon cher*, nezůstává beze změn. Může se zpevňovat, může se i křivit. Kvality člověka se ukáží teprve při zkoušce, to znamená v okamžiku, kdy se buď postaví na vlastní nohy nebo upadne.“

„Opravdu nechápu, nač narážíte, pane Poirote,“ Spence se zatvářil nechápavě. „O Cloadovy je teď v každém případě postaráno – nebo bude, až skončí právní formality.“

„Což může nějakou dobu trvat,“ připomněl mu Poirot. „Je přece ještě nutno zvrátit výpověď paní Cloadové. Koneckonců – manželka by měla svého muže na první pohled poznat!“ Sklonil hlavu trochu ke straně a pochybovačně se zahleděl na hřmotného policistu.

„Nestojí ženě za to nepoznat manžela, pokud na tom závisí úrok z několika miliónů liber?“ zeptal se Spence cynicky. „Mimochodem – jestli nebyl Robertem Underhayem, proč tedy musel zemřít?“

„O to právě jde,“ zamumlal detektiv.

6. KAPITOLA

Poirot opouštěl policejní stanici zamračen. Kráčel čím dál pomaleji. Na náměstí s tržištěm se zastavil a rozhlédl se. Viděl dům doktora Cloada s chlazenou mosaznou tabulkou a kousek od něj poštu. Na protější straně se nacházel dům Jeremyho Cloada. Před Poirotem stál trochu zastrčený římskokatolický kostel Nanebevzetí Panny Marie, malá skromná stavba, schoulená fialka ve srovnání s rozpínavým chrámem Panny Marie, který se nadutě tyčil uprostřed náměstí čelem k obilnímu trhu a hlásal dominantní postavení protestantské církve.

Z náhlého popudu detektiv prošel brankou a pěšinou zamířil ke dveřím římskokatolického kostela. Smekl klobouk, naznačil poklek před oltářem a klekl si vedle jedné z lavic. Jeho modlitby přerušil tlumený srdceryvný vzlykot.

Otočil hlavu. Přes uličku klečela s hlavou v dlaních žena v tmavých šatech. Zanedlouho se zvedla a stále tiše plačíc zamířila k východu. S očima široce rozevřenými zvědavostí Poirot vstal a vykročil za ní. Poznal Rosaleen Cloadovou. Ve snaze uklidnit nervy se zastavila mezi dveřmi a tam ji detektiv velice jemně oslovil.

„Mohu vám být nějak užitečný, madame?“

„Ne,“ odvětila. „Mně nikdo nepomůže.“

„Máte asi velmi vážné problémy.“

„Odvedli Davida. Jsem úplně sama. Prý ho zavraždil – ale to on neprovedl! On ne!“ Podívala se na Poirota. „Vždyť jste tam dnes byl – u předběžného projednávání. Viděla jsem vás!“

„Ano – a jestli vám něčím mohu prospět, s radostí to udělám.“

„Bojím se. David tvrdil, že jsem v bezpečí, dokud bude se mnou, aby o mě pečoval. A když ho teď zatkl – mám strach. Říkal, že si všichni přejí mou smrt. Jsou to hrozná slova, ale nejspíš pravdivá.“

„Dovolte mi pomoci vám, madame.“

„Mně nikdo nemůže pomoci,“ zavrtěla hlavou. „Nesmím jít ani ke zpovědi. Musím nést tíhu svého provinění sama. Nemám právo na slitování boží.“

„Nikdo neztratil právo na slitování boží,“ opáčil Hercule Poirot, „to přece dobře víte, milé dítě.“

„Měla bych se vyznat z hříchů – vyzpovídat. Kdybych to jen směla udělat – “ Znovu se na něj rozčileně, zoufale podívala.

„Nesmíte? Proto jste snad přišla do kostela, či ne?“

„Šla jsem hledat útěchu – uklidnění. Ale copak můžu já hříšnice čekat odpuštění?“

„Všichni jsme hříšníci.“

„Vím, ale je třeba se kát, přiznat – říct – “ Přikryla si obličej rukama. „Co lži jsem napovídala – tolik lží!“

„Zapřela jste manžela Roberta Underhaye? Zavražděný byl Robert Underhay, vidíte?“

Prudce se k detektivovi otočila. V očích měla podezřívavý, ostražitý výraz.

„Říkám vám, že to nebyl můj manžel!“ vykřikla divoce. „Vůbec se mu nepodobal!“

„Mrtvý se vašemu manželovi vůbec nepodobal?“

„Ne!“ odsekla vzdorovitě.

„Povězte mi, jak váš muž vypadal.“

Chvilí ho upřeně pozorovala. Pak jí tvář zděšením ztuhla, oči jí strachem potemněly.

„Už vám nic neřeknu!“ zvolala, rychle kolem něj prošla cestičkou a pak brankou vyběhla na náměstí.

Poirot se nesnažil ji následovat, jen se značným uspokojením potřásl hlavou.

„Tak je to tedy,“ zabručel si a zvolna vykročil.

Po krátkém zaváhání zamířil po High Street k Jeleni, poslední budově před nezastavěnou krajinou. Ve dveřích hotelu potkal Rowleye Cloada a Lynn Marchmontovou. Poirot si ji

prohlédl se zájmem. Krásné děvče, blesklo mu hlavou, a také inteligentní, třeba ne podle jeho vkusu. Sám dával přednost dívkám měkčím, ženštějším. Lynn odhadl na zcela moderní, ačkoliv by ji stejným právem mohl označit za alžbětinský typ ženy, která samostatně myslí, vyjadřuje se bez zábrán a obdivuje podnikavé, odvážné muže.

„Jsme vám nesmírně vděční, pane Poirote,“ pravil Rowley. „Namouduši, to byl doslova kejklířský trik.“

Vždyť to také trik byl, napadlo detektiva. Jste-li požádán o něco, o čem z dřívějšíka víte, pak můžete své číslo provést s celou parádou. Poirot naprosto chápal, že prostinkému Rowleyovi vzalo tak rychlé předvedení majora Portera dech stejně jako kdovíkolik vajíček vytažených kouzelníkem z rukávu.

„Jak jen jste to dokázal?“ dodal mladík.

Poirot ho nepoučil – byl koneckonců pouze člověk. Ani kouzelník divákům svůj trik neprozrazuje.

„Zkrátka a dobře jsme vám s Lynn bezmezně zavázáni,“ pokračoval Rowley.

Dívka však Poirotovi nepřipadala příliš vděčná. Kolem očí jí z napětí vyskočily vrásky a nervózně proplétala a rozplétala prsty.

„Pro naše budoucí manželství to má velký význam,“ prohodil ještě Rowley.

„Co ty víš?“ usadila ho Lynn. „Určitě nás nemine spousta jednání a formalit.“

„Tedy se vezmete?“ Poirot projevil zdvořilý zájem.

„V červnu.“

„Jak dlouho jste zasnoubeni?“

„Skoro sedm let. Lynn se teprve nedávno vrátila z vojenské služby.“

„Copak při vojenské službě je zakázáno se vdávat?“

„Byla jsem za mořem,“ vysvětlila dívka.

Poirotovi neuniklo, že se Rowley lehce zamračil a Lynn úsečně vybědl: „Pojď už. Musíme se rozloučit. Pan Poirot se nejspíš chce vrátit do Londýna.“

„Ale já neodjízďím,“ namítl detektiv s úsměvem.

„Cože?“

Rowley strnul, že vypadal jako dřevěný.

„Na čas zůstanu tady, u Jelena.“

„Pročpak?“

„*C'est un bean paysage*,“ zněla mírná odpověď.

„Ano, jistě –“ Rowley zaváhal. „Vy nemáte nějaké – no prostě nemusíte pracovat?“

Detektiv se usmál. „Něco jsem si našetřil, nepotřebuji se zbytečně namáhat. Kdepak! Mohu si dopřát odpočinek a pobývat, kde chci. A ve Warmesley Vale se mi zalíbilo.“

Povšiml si, že Lynn zvedla hlavu a upřeně se na něj zadívala, stejně jako mu neuniklo Rowleyovo lehké rozladění.

„Asi hrajete golf,“ podotkl mladík. „Ve Warmesley Heathu je však daleko lepší hotel. Tenhle je hodně podřadný.“

„Mě zajímá výhradně Warmesley Vale,“ zdůraznil Poirot.

„Půjdem, Rowleyi,“ řekla Lynn.

Mladý Cloade ji nepříliš ochotně následoval. Před dveřmi ale dívka zůstala stát, rychle se vrátila a detektivovi tiše řekla:

„Po předběžném projednávání zatkli Davida. Myslíte – myslíte, že právem?“

„Neměli na vybranou – po výroku poroty, mademoiselle.“

„Chci vědět – jestli věříte v jeho vinu.“

„A co vy?“

Vtom však už k nim přistoupil Rowley a jí ztvrdla tvář vystrojeném klidu.

„Sbohem, pane Poirote,“ pravila. „Těším se na příští setkání.“

To asi sotva, ušklíbl se detektiv v duchu.

Jen co si zajistil u Beatrice Lippincottové pokoj, znovu z hotelu vyšel. Zamířil k domu doktora Lionela Cloada.

„Ach!“ zvolala teta Kathie, když mu otevřela a trochu ustoupila. „Pan Poirot!“

„K vašim službám, madame,“ uklonil se detektiv. „Přišel jsem vás pozdravit.“

„No to je od vás hrozně milé, opravdu. Ano – hm – snad tedy abyste šel dál. Posad'te se – odstrčím madame Blavatskou o kousek dál – třeba si vezmete šálek čaje, jenže koláč je už strašně okoralý. Chtěla jsem dnes zajít pro něco k Peacockovým – ve středu někdy mívají švýcarskou roládu –, ovšem předběžné projednávání naruší normální běh domácnosti, nemyslíte?“

Poirot odvětil, že to považuje za naprosto pochopitelné.

Vytušil, že Rowleye Cloada rozladilo jeho rozhodnutí zůstat ve Warmesley Vale. Chování tety Kathie mělo do srdečnosti bezpochyby hodně daleko. Pozorovala jej div ne s hrůzou. Naklonila se vpřed a chraptivě, spiklenecky zašeptala:

„Neprozradíte snad manželovi, že jsem se k vám přišla poradit o – no, vždyť oba víme o čem?“

„Mé rty jsou uzamčené.“

„Totiž – já v té době samozřejmě nevěděla – že chudák Robert Underhay – taková tragédie – je vlastně ve Warmesley Vale. Pořád mi to připadá jako ta nejpodivnější shoda okolností!“

„Mohlo být jednodušší, kdyby vás byla spiritistická tabulka poslala rovnou k Jelenovi.“

Zmínka o tabulce tetu Kathie trochu povzbudila.

„V duchovním světě se dějí zcela nevyzpytatelné věci,“ prohlásila, „ale ve všem cítím jasný záměr, pane Poirote. Nemíváte taky dojem, že život běží podle určitého řádu?“

„Vskutku, madame. I to, že teď sedím zde ve vašem salónu má svůj smysl.“

„Opravdu?“ Paní Cloadová se zřejmě poněkud zarazila. „Skutečně? Asi ano. Vracíte se už do Londýna?“

„Ještě ne. Několik dnů zůstanu v hotelu U jelena.“

„U jelena? Ach – U jelena! Vždyť tam – Ale pane Poirote, jednáte rozumně?“

„K Jelenovi jsem byl doveden,“ vysvětlil vážně.

„Doveden? Kým?“

„Vámi.“

„Ach – já nemyslela – totiž nečekala – Všechno je tak hrozné, vidíte?“

Detektiv smutně potřásl hlavou a dodal: „Mluvil jsem s panem Rowleyem Cloadem a slečnou Marchmontovou. Svatba prý bude docela brzy.“

Teta Kathie okamžitě odbočila jinam.

„Drahá Lynn, jak je hodná – a velice dobrá počtářka. Já už teď na čísla nemám hlavu – ani trochu. Je pravým požehnáním, že ji máme zase doma. Když něco strašně popletu, vždycky můj problém vyřeší. Drahá holčička, doufám, že bude šťastná. Přirozeně Rowley je skvělý chlapec, jen snad – nu – trochu těžkopádný. Totiž hloupý pro dívku, která viděla tolik ze světa jako Lynn. Víte, Rowley pracoval přes celou válku na statku. Samozřejmě plným právem, bylo to v zájmu státu – z tohoto hlediska je všechno v pořádku – žádné ulevování, jako se dělalo v burské válce –, jen chci říct, že mu zůstaly trochu omezené názory.“

„Sedmileté zasnuby jsou dostatečnou zkouškou lásky.“

„Jistě, ale myslím, že tahle děvčata jsou po návratu domů poněkud nesvá, a jakmile se naskytne někdo, kdo prožil nějaká dobrodružství –“

„Jako David Hunter?“

„Nic mezi nimi není,“ připomněla teta Kathie úzkostlivě, „ani v nejmenším. To vím naprosto jistě! Bylo by hrozné, kdyby si něco začali a pak se z něj vyklubal vrah, vidíte? A navíc vrah vlastního švagra! Ach ne, pane Poirote, neodcházejte s domněnkou, že se Lynn s Davidem nějak sblížila. Spíš se při každém setkání skoro hádali. Mám pocit – ach bože, zřejmě přichází manžel. Nezapomeňte pane Poirote, ani slůvko o naší první schůzce! Můj ubohý drahý muž

by se tak hněval, kdyby myslel – Ach, miláčku Lioneli, je tu pan Poirot, který tak pohotově našel majora Portera, aby mohl okouknout mrtvolu.“

Doktor Cloade vypadal unavený a zhublý. Po místnosti přejel bledě modrýma očima s panenkami jako špendlíkové hlavičky.

„Jak se máte, pane Poirote? Chystáte se zpátky do Londýna?“

Mon Dieu – další, kdo mě posílá pryč! blesklo detektivovi hlavou. Nahlas však shovívavě odpověděl: „Nikoliv, zůstanu pár dní v hotelu U jelena.“

„U jelena?“ Lionel Cloade stáhl obočí. „Ale? Policie vás tu chce chvíli zdržet?“

„Policie ne. Sám jsem se rozhodl.“

„Opravdu?“ Lékaři náhle v očích bleskl výraz porozumění. „Tedy nejste s výsledkem spokojen?“

„Proč myslíte, doktore Cloade?“

„Ale jděte – není tomu tak?“

Paní Clodová zašvitořila něco o čaji a odešla z pokoje.

„Zdá se vám, že něco nesouhlasí, vidíte?“

„Je zvláštní, co říkáte,“ podivil se detektiv. „Cítíte snad totéž?“

Cloade zaváhal: „N-ne. Asi ne. Jen mi všechno připadá trochu nepřírozené. V knihách vyděrače obvykle někdo oddělá, ale stává se to i ve skutečnosti? Zřejmě ano, jenže nezdá se mi to věrohodné.“

„Snad vás něco neuspokojilo z lékařského hlediska? Ptám se pochopitelně neúředně.“

„To nikoliv,“ odpověděl doktor Cloade zamyšleně.

„Ach ano, něco tu je. Vidím, že s něčím nesouhlasíte.“

Když Poirot chtěl, dovedl svému hlasu dodat téměř hypnotizující zabarvení. Cloade se nepatrně zakabonil.

„S policejními případy ovšem zkušenosti nemám. Navíc lékařské dobrozdání není záležitostí zcela konkrétní, přesnou a nenapadnutelnou, jak si laici a romanopisci představují. Jsme omylní – i medicína je omylná. Co je diagnóza? Dohad, postavený na nedostatečných znalostech pacienta a několika neurčitých záchytných bodech, které ani neukazují výhradně jedním směrem. Dovedu snad dost spolehlivě určit spalničky, protože jsem v životě potkal stovky případů tohoto onemocnění a znám nesmírně širokou řadu variant jejich příznaků. Jen stěží najdete ‚typické‘ spalničky, popisované v učebnici. Během své praxe jsem se však setkal s leckterými zajímavostmi. Viděl jsem ženu bezmála na operačním stole, připravenou k vyříznutí slepého střeva – a naštěstí byl včas diagnostikován paratyf. Znal jsem dítě s vyrážkou, označenou váženým a svědomitým mladým kolegou za důsledek těžkého nedostatku vitamínů, ale náhodou šel kolem místní veterinář a upozornil matku, že dítě má hlísty od kočky, s níž se mazlí.

Lékaři jsou obětmi předsudků jako kdokoli jiný. V našem případě leží vedle muže – vedle našeho zavražděného – zakrvácené železné kleště. Bylo by nelogické tvrdit, že ránu dostal něčím jiným. Ačkoliv mi chybí zkušenosti s rozbitými lebkami, spíše bych předpokládal docela jinou zbraň, ne tak hladký, zaoblený předmět. Něco s ostrými hranami. Cihlu nebo podobně.“

„U výsledku jste tohle neuvedl?“

„Ne – copak to doopravdy vím? Jenkins, policejní lékař, kleště uznal za vražedný nástroj a jeho názor platí. Dal se však ovlivnit předmětem, pohozeným vedle. Mohlo být zranění jím způsobeno? Jistě, mohlo. Ovšem kdyby vám někdo ránu ukázal a zeptal se, čím byla zasazena – no, nevím, jestli byste odpověděl, že kleštěmi na přikládání. Kdyby ho třeba praštili dva chlapi – jeden cihlou a druhý kleštěmi – “

Lékař se odmlčel a nespokojeně zavrtěl hlavou. „Mně se to prostě nezdá. Vám ano?“ obrátil se na Poirota.

„Nemohl snad upadnout na něco ostrého?“

Doktor Cloade učinil zamítavý posunek.

„Ležel na podlaze obličejem dolů – uprostřed pěkného vysokého staromódního axminsterského koberce.“ Odmlčel se, poněvadž jeho žena vstoupila do místnosti. „Kathie nám nese svou bryndu.“

Teta Kathie balancovala podnosem, na němž přinášela čajové náčiní, půlku chleba a trochu nelákavé zavařeniny na dně dvoulibrové sklenice.

„Snad se voda vařila,“ podotkla nejistě přitom, když zvedla víko čajové konvice a nakoukla do ní.

Doktor Cloade si pohrdlivě odfrkl a znovu zabručel: „Brynda!“ Po tomto výlevu odešel z místnosti.

„Ubohý Lionel, od války má nervy v hrozném stavu. Příliš se namáhal. Chybělo tolik lékařů. Nedopřál si odpočinku, byl pořád na nohou – ráno, odpoledne i v noci. Je s podivem, že se dočista nezhroutil. Pochopitelně se těšil do penze, jakmile nastane mír. S Gordonem bylo všechno dohodnuto. Víte, Lionelovým koníčkem je botanika se specializací na léčivé byliny používané ve středověku. Píše o tom knihu. Chystal se na klidný život a potřebné vědecké bádání. Jenže teď, když Gordon takhle zemřel – no vždyť víte, jak dnešní situace vypadá. Daně a to ostatní. Nemůže si dovolit odejít do důchodu, proto trochu zahořkl. Osud je snad opravdu nespravedlivý. Gordon umře bez poslední vůle – mou důvěrou v něj to pořádně otřásl. Nemohla jsem prostě pochopit, proč nic nezařídil. Nemůžu si pomoci, zdá se mi, že tady došlo k omylu!“

Povzdychla si a tím jí nepatrně stoupla nálada.

„Dostala jsem ze záhrobí úžasné povzbudivý vzkaz: ‚Odvahu a trpělivost, řešení se najde.‘ A namouduši, jakmile ten příjemný major Porter dneska vstal a tak odhodlaně, mužně prohlásil, že zavražděný nešťastník je Robert Underhay – hned jsem si uvědomila, že se řešení už našlo! Není skvělé, pane Poirote, jak se všechno nakonec přece jen obrátí k lepšímu?“

„I vražda,“ ulevil si detektiv.

7. KAPITOLA

Poirot vstoupil do hotelu zamyšlen. Lehce se třásl, protože vál ostrý východní vítr. Hala zela prázdnotou. Otevřel dveře vpravo do salónu, páchl nevyvětraným kouřem a dřevo v krbu dohořovalo. Po špičkách zamířil ke dveřím na konci haly, označeným tabulkou *Pauze pro hotelové hosty*. Uvnitř plápolal pořádný oheň, zato v hluboké lenošce seděla stará dáma obrovitých rozměrů a nahřívala si nohy. Na Poirota se podívala tak nerudně, že s omluvou vycouval.

Na okamžik se zastavil v hale, pohlížeje od prázdné zasklené kanceláře ke dveřím se solidním, staromódním označením *Kavárna*. Ze zkušeností s venkovskými hotely dobře věděl, že káva je v těchto prostorách poměrně neochotně podávána pouze v době snídaně a že i tehdy je její hlavní složkou horké vodové mléko. Šálečky přeslazené husté tekutiny, objednávané pod jménem „černá káva“, se naservírovaly v kavárně, nýbrž v hale. Večeři, sestávající z windsorské polévky, vídeňského řízku s brambory a pudinku, lze dostat úderem sedmé v kavárně. Do té doby panoval ve společenských prostorách Jelena hluboký klid.

Poirot zamyšleně vystoupil po schodech. Místo, aby zabočil doleva ke svému pokoji s číslem jedenáct., zahrnul doprava a stanul před pětikou, Rozhlédl se kolem. Všude ticho a prázdno. Otevře! tedy a vešel.

Policie pokoj prohledala a teď už byl čistě vydrhnut a v pořádku. Na podlaze žádný koberec neležel. Staromódní „axminster“ pravděpodobně odcestoval do čistírny. Příkrývky byly na lůžku úhledně složené.

Detektiv za sebou zavřel a vykročil místností. Po úklidu růstala nezvykle zbavená veškerých stop po lidské přítomnosti. Prohlédl si nábytek – psací stůl, starobylý mahagonový prádelník, skříň ze stejného dřeva (ta pravděpodobně kryla vchod do čísla čtyři), velkou mosaznou postel pro dva, umyvadlo s kohoutky na horkou a studenou vodu, jež představovalo daň modernizaci a nedostatku personálu, hlubokou, nicméně značně nepohodlnou lenošku, dvě židličky a starodávný viktoriánský krb s pohrabáčem a lopatkou ze stejné soupravy jako kleště, s těžkou mramorovou římsou a bytelným, rovněž mramorovým obrubníkem s ostrými rohy. Sklonil se k nim a oba porovnal. Nastíněnou špičkou prstu, pak přešel pravý roh a podíval se na výsledek: prst měl lehce zašpiněný. Opakoval totéž s jiným prstem na levém rohu obrubníku. Tentokrát se neumazal vůbec.

„Ano,“ řekl si v duchu zamyšleně. „Je to tak.“

Podíval se ještě na umyvadlo na zdi a od něj zamířil k oknu. Otvíralo se nad skleněnou střechu s olověnou mřížkou – asi nad garáží, k níž vedla úzká příjezdová cesta za domem. Do pokoje číslo pět se tudy dalo nepozorovaně vlézt a opět z něj vylézt, stejně nepozorovaně se však do pětiky dalo vystoupit po schodech, jak právě sám udělal.

Opět z místnosti vykročil, dveře za sebou bez klapnutí zavřel a odebral do svého pokoje. Bylo tam opravdu zima. Sešel tedy znovu dolů a puzen večerním chladem odhodlaně vstoupil do místnosti s nápisem *Pouze pro hotelové hosty*, kde si ke krbu přitáhl druhé křeslo a usedl.

Obrovitá stará dáma vypadala zblízka ještě impozantněji. Měla ocelově šedé vlasy, zdárně se rozrůstající knírek, a když zakrátko promluvila, i hluboký hlas, budící strach.

„Sem směřjí jenom hoteloví hosté,“ podotkla.

„Bydlím v hotelu,“ odpověděl Poirot.

Stará paní chvíli přemýšlela, než znovu vyčítavě zaútočila:

„Jste cizinec?“

„Ano.“

„Podle mého soudu byste všichni měli odejít,“ pokračovala stařena.

„Kam?“

„Odkud jste přišli,“ odsekla rázně. Jako dovětek zopakovala „Cizinci!“ a pohrdavě si odfrkla.

„To by bylo obtížné,“ mírně vysvětlil Poirot.

„Nesmysl!“ odbyla ho. „Proto jsme snad bojovali, aby se lidé mohli vrátit kam patří a zůstat tam.“

Poirot se nepustil do diskuse. Už pochopil, že na téma ‚Proč jsme válčili‘ má každý jednotlivec vlastní názor. Rozhostilo se poněkud nepřátelské ticho.

„Nevím, kam to všechno povede.“ začala opět stará paní. „Opravdu nevím. Jezdím sem každoročně. Můj manžel tu před šestnácti roky zemřel. Je tady pohřbený. Každý rok zde měsíc pobývám.“

„To je úctyhodná pout“, podotkl detektiv zdvořile.

„A čím dál je tu hůř a hůř. Obsluha žádná! Strava se nedá jíst! Vídeňské řízky – pěkně děkuju! Řízek musí být z kýty nebo z pečínky – a ne naklepaná konina.“

Poirot smutně potřásl hlavou.

„Jediná výhoda je, že zavřeli letiště,“ pokračovala. „Bylo pro ostudu, i tak se sem všichni ti mladí letci táhli za holkama. Dívky – dejte pokoj! Nechápu, co si dnešní matky myslí. Nechat dcery jen tak klackovat! Vinu ovšem nese stát, když posílá matky pracovat do továren, uvolňuje pouze ty s malými dětmi. Malé děti – nesmysl! Miminko uhlídá každý, to neběhá za vojáky. Dozor potřebují žáby od čtrnácti do osmnácti! Ty postrádají mámu! Matka by měla vědět, co má dceruška za lubem. Vojáci! Letci! O nic jiného se děvčata nestarají.“

Rozhořčením se až rozkašlala. Sotva se uklidnila, spustila znovu a vybičovala se až do posedlosti, která jí přinášela uspokojení. Poirot jí posloužil za terč pro vybití špatné nálady.

„Proč asi oplocují vojenské tábory ostnatým drátem? Aby zabránili vojákům lítat za děvčaty? Ne, aby znemožnili holkám lézt za vojáky! Každá po mužských doslova blázní, tak je to! Jen se podívejte na jejich oblečení. Nosí kalhoty! Některé ty hloupé chudinky chodí v šortkách! Přestaly by, kdyby se v nich viděly zezadu!“

„Souhlasím s vámi, madame, naprosto.“

„A co mají na hlavách? Pořádné klobouky snad? Kdepak, kousek uvázaného hadru. Na obličejí vrstvu barvy a pudru a na rtech sprostý nátěr. Nejen že si červeně lakují nehty na rukou –, ale i na nohou!“

Stará paní se podrážděně odmlčela a v napjatém očekávání pohlédla na Poirota. Ten si jen vzdychl a zavrtěl hlavou.

„Dokonce ani do kostela nenosí klobouky,“ horlila dál. „Někdy si nevezmou ani ten mizerný šátek přes tu přišernou trvalou. Dneska už nikdo neví, co vlasy jsou. Když jsem byla mladá, mohla jsem si na nich sedět.“

Detektiv vrhl kradmý pohled na ocelově šedá povřísla. Připadlo mu neuvěřitelné, že tato saň mohla být někdy mladá.

„Jedna taková sem onehdy přišla, hlavu omotanou oranžovým šátkem. Byla celá zmalovaná a napudrovaná. Podívala jsem se na ni – stačil jí jediný můj pohled – a hned vypadla! Nepatřila k hotelovým hostům – tady naštěstí nebydlí nikdo toho druhu. Co tedy dělala v pokoji jednoho pána? Tomu říkám nechutné. Promluvila jsem si o ní s tou Lippincottovou –, ale ta je úplně stejná. Za každým, kdo nosí kalhoty, půjde kraj světa.“

V Poirotově mozku se probudil lehký zájem.

„Vycházela z pokoje jednoho pána?“ zopakoval.

„Vždyť to povídám.“ Stařena se k námětu vrátila s potěšením. „Na vlastní oči jsem ji viděla. Šla z čísla pět.“

„Kdy to bylo, madame?“

„Den před tím zmatkem s vraždou. Je strašné, že k takové příhodě může tady vůbec dojít. Tohle starobylé městečko platilo za slušné, ovšem teď –“

„V kterou denní dobu jste ji spatřila?“

„Denní? Už dávno nebyl den, ale večer – navíc pozdní večer. Po desáté. Prostě hanba. Chodím spát ve čtvrt na jedenáct. Vykročila z pětky jakoby nic, podívala se na mě a pak ucouvla zpátky, zasmála se a něco tomu člověku řekla.“

„Vy jste ho slyšela mluvit?“

„Zrovna vám to chci vylíčit! Couvla zpátky a on vykřikl: ‚Koukejte vypadnout. Mám vás dost!‘ Pěkná ukázka rozhovoru muže s děvčetem. Koledují si ale o to, coury!“

„Ohlásila jste tu příhodu policii?“

Upřela na něj baziliščí pohled a pohoršené vstala. Vztyčena nad nim a sršíc zlobou podotkla: „S policií jsem nikdy neměla co dělat. Policii – jak pak ne! Já a svědčit u soudu!“ Ještě po detektivovi šlehla zlomyslnýma očima a celá rozechvělá vztekem vyplula z místnosti.

Poirot si zahloubán několik minut hladil knír a potom vyšel hledat Beatrice Lippincottovou.

„Vím, pane Poirote, jistě máte na mysli starou paní Leadbetterovou, vdovu po kanovníku Leadbetterovi. Jezdí sem rok co rok a – přirozeně jen mezi námi – je s ní dost trápení. Někdy se k hostům chová vysloveně hrubě a zřejmě nechápe, že dneska je život jiný. Je jí ovšem skoro osmdesát.“

„Je duševně v pořádku? Ví, co říká?“

„Určitě. Je to velice bystrá stará dáma – někdy až moc.“

„Neznáte mladou ženu, která v úterý večer navštívila zavražděného?“

„Nepamatuju se, že by ho vůbec někdy nějaká navštívila,“ podivila se Beatrice. „Jak vypadala?“

„Hlavu měla omotanou oranžovým šátkem a řekl bych, že byla silně nalíčená. V úterý ve čtvrt na jedenáct v noci hovořila v čísle pět s Ardenem.“

„O tom nemám tušení, pane Poirote.“

Detektiv se v zamyšlení vydal za superintendentem Spencem. Policista vyslechl detektivovo vyprávění mlčky, pak se opřel v židli a zvolna přikývl.

„Zvláštní, že?“ pravil. „Jak často citujeme tutéž ořepanou frázi *Cherchez la femme*.“

Superintendent nevyslovoval francouzsky tak dobře jako seržant Graves, nicméně byl na svůj přízvuk pyšný. Vstal, přešel kancelář a vrátil se s čímsi v ruce. Byla to rtěnka ve zlaceném lepenkovém pouzdře.

„Toto nám od začátku napovídalo, že do případu je nejspíš zapletena žena.“

Poirot od něj rtěnku vzal a lehce si s ní čárl na hřbetě ruky.

„Našla se na podlaze v čísle pět,“ pokračoval Spence. „Zakutálená pod prádelníkem tam mohla ležet pochopitelně delší dobu. *Žádné* otisky prstů. Dnes už přirozeně není tak široký výběr, jako dřív – teď je v prodeji jen několik běžných značek.“

„Bezpochyby jste provedli šetření.“

„Ovšem,“ usmál se Spence. „Provedli jsme šetření, jak jste to vyjádřil. Tenhle odstín užívá Rosaleen Cloadová i Lynn Marchmontová. Frances Cloadová si kupuje tmavší. Paní Lionel Cloadová se nelíčí vůbec. Paní Marchmontová dává přednost světle růžové barvě. Beatrice Lippincotto^{vá} si podle všeho nedopřává tak drahé věci a pokojská Gladys také ne.“

„Odvedl jste pečlivou práci,“ pochválil ho Poirot.

„Ani moc ne. Teď se zdá, že je do vraždy zatažen někdo cizí – snad nějaká Underhayova známá z Warmesley Vale –“

„- která jej navštívila v úterý ve čtvrt na jedenáct v noci?“

„Třeba,“ Spence klidně přisvědčil a s povzdechem dodal: „Tím David Hunter vypadává ze hry.“

„Myslíte?“

„Ano. Jeho lordstvo konečně ráčilo vypovídat – po rozhovoru s právníkem. Přivedl Huntera k rozumu. Své počínání vylíčil takto:

Z Londýna jsem odjel odpoledne vlakem ve čtyři šestnáct do Warmley Heath, kam jsem dorazil v pět třicet. Do Furrowbanku jsem šel pěšinou, četl Poirot na čistě napsaném strojopisu.

„Za důvod cesty udává potřebu přivést si určité věci, které na venkově nechal – písemnosti, doklady, šekovou knížku,“ přerušil ho superintendent, „a zjistit, jestli přišly z prádelny košile. Ty pochopitelně nepřišly. Namouduši, s prádelnou je teď problém. Celé čtyři týdny k nám nepřišli, doma už nemáme jediný čistý ručník a všechno moje prádlo pere teď manželka sama.“

Po této čisté lidské vsuvce se detektiv vrátil k rozpisu Davidových pohybů.

Furrowbank jsem opustil v sedm dvacet pět. Protože spojení v sedm dvacet mi ujelo a další bylo až v devět dvacet, šel jsem se projít.

„Kterým směrem?“ zajímalo Poirota. Superintendent nahlédl do poznámek: „Pustil se prý přes Downe Copse, Bats Hill a Long Ridge.“

„To je doslova okruh kolem White Housu.“

„Na mou věru, pane Poirote, rychle jste se zorientoval ve zdejším kraji!“

Poirot se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ani ne. Uvedená místa neznám, jen jsem hádal.“

„Hádal? Opravdu?“ Superintendent sklonil hlavu k rameni. „Když prý Hunter dorazil na Long Ridge, uvědomil si, že má už načase, a tak cestou necestou pelášil na stanici ve Warmley Heath. Vlak stihl na chlup, na Viktoriino nádraží přijel v deset čtyřicet pět a do Shepherd's Courtu dorazil v jedenáct hodin, což potvrdila paní Gordon Cloadová.“

„Jak máte ověřeny ostatní údaje?“

„Velmi špatně, ale některé přece. Rowley Cloade a jiní viděli Huntera přibíhat do Warmley Heathu. Služebné z Furrowbanku měly volno – otevřel si pochopitelně vlastním klíčem –, takže o jeho příchodu nevěděly, dokud v knihovně neobjevily nedopalek cigarety – ten jak soudím je překvapil – a pak našly rozhrabaný prádelník. Jeden z tamějších zahradníků pracoval přes čas – zavíral skleníky či co – a Huntera zahlédl. U mardonského lesa proběhl kolem slečny Marchmontové, když doháněl vlak.“

„Dosvědčil někdo, že ten vlak chytil?“

„Ne, ale hned po návratu do Londýna telefonoval slečně Marchmontové – v jedenáct a pět minut.“

„To máte potvrzeno?“

„Ano, už jsem se informoval na hovory z jejich čísla. V jedenáct nula čtyři byla odtud do Warmley Vale třicet čtyři – to je číslo Marchmontových – podaná výzva.“

„Velice, velice zajímavé,“ zamumlal Poirot.

„Rowley Cloade opustil Ardena za pět minut devět,“ pokračoval Spence systematicky a puntičkářsky. „Naprostě přesně ví, že dřív ne. Asi v deset deset potkává Lynn Marchmontová Huntera u mardonského lesa. I za předpokladu, že cestou od Jelena běžel, mohl mít čas vyhledat Ardena, pohádat se s ním, zabít ho a dorazit k mardonskému lesu? Zabývali jsme se tím a nevěřím, že by všechno stihl. Teď ale začínáme znovu. Arden v devět vůbec nebyl mrtvý, žil ještě v deset deset – pokud si ta stará paní nevymýšlí. Zabila ho buď žena v oranžovém šátku a přitom tam ztratila rtěnku, nebo návštěvník, který přišel po jejím odchodu. Ať vraždil kdokoliv, záměrně posunul ručičky Ardenových hodinek zpět na devět deset.“

„Nebýt tedy náhodného setkání s Lynn Marchmontovou na zcela nečekaném místě ocitl se David Hunter ve značné nepříjemné situaci,“ usoudil Poirot.

„Jistě. Vlak v devět dvacet je poslední z Warmley Heathu. Vracívají se jim hráči golfu. Už se stmívalo, Huntera si nikdo nemusel všimnout – nádražní personál ho vlastně nezná ani od vidění. Taxík si nevzal a tak se opíráme jen o tvrzení jeho sestry, že byl v uvedenou dobu zpátky v Shepherd's Courtu.“

Detektiv mlčel, proto se ho superintendent zeptal: „O čem uvažujete, pane Poirote?“

„O dlouhé procházce kolem White Housu. o setkání u mardonského lesa, o pozdějším telefonátu – Lynn je přece zasnoubena s Rowleyem Cloadem. Moc rád bych si ten telefonický rozhovor poslechl.“

„Čistě z lidského zájmu?“

„Ovšem. Jednám vždycky z lidského zájmu.“

8. KAPITOLA

Připozdívало se, leč Poirot chtěl vyřídít ještě jednu návštěvu. Zamířil k domu Jeremyho Cloada, kde jej inteligentně vyhlízející služtička uvedla do advokátovy pracovny.

Sotva osaměl, zvědavě se rozhlédl. Vždy přesný a strohý Jeremy měl i takový domov. Na desce psacího stolu stála velká fotografie Antonyho Cloada a další – už vybledlá – představovala lorda Edwarda Trentona na koni. Právě tu si Poirot prohlížel, když Jeremy vstoupil.

„Promiňte,“ Poirot poněkud zahanbeně odložil zarámovanou podobenku na stůl.

„Manželčin otec,“ vysvětlil právník s nádechem sebevědomí v hlase, „s Hnědákem z Trentonu, jedním ze svých nejlepších koní. V derby roku 1924 doběhl jako druhý. Zajímáte se o dostihy?“

„Bohužel ne.“

„Stály nás spousta peněz,“ prohodil Jeremy suše. „Lord Edward přišel kvůli nim na mizinu – musel se vystěhovat do zahraničí. Ano, je to drahý sport.“ Z hlasu mu však nevymizela pýcha. Sám bych radši vyhodil peníze oknem, než je investoval do závodních koní, řekl si Poirot, přesto vskrytu choval obdiv a úctu k těm, kdo koním rozumí.

„Čím vám mohu posloužit, pane Poirote? Celá rodina je vám vděčná a zavázaná za nalezení majora Portera, aby mohl dosvědčit Underhayovu totožnost.“

„Příbuzní mají zřejmě velkou radost.“

„Sice poněkud předčasně,“ ušklíbl se Jeremy, „poněvadž uplyne ještě spousta vody, než se podaří vyvrátit okolnost, že Underhay byl v Africe uznán za mrtvého. Rosaleenina výpověď zněla velice přesvědčivě, skutečně. Vždyť víte, jak dobrý dojem vyvolala.“ Zdálo se, že Jeremy Cloade nechce počítat se zlepšením svých finančních možností. „Ať tak či onak nerad bych v tomto případě vynášel rozsudek,“ pokračoval. „Nelze předpovědět, jak to dopadne.“ Pak unaveným nebo spíš rozmrzelým pohybem odsunul jakési listiny a dodal: „Ale vy jste se asi přišel o něčem poradit.“

„Chystám vám otázku, doktore Cloade. Víte jistě, že váš bratr nezanechal závěť? Totiž novou, sepsanou po svatbě.“

Jeremy se zatvářil udiveně.

„Myslím, že na nic takového vůbec nepomyslel. Před odletem z New Yorku určitě žádnou nenapsal.“

„Mohl to udělat během svého dvoudenního pobytu v Londýně.“

„Že by tam vyhledal právníka?“

„Třeba ji vypracoval sám.“

„A nechal ji svědecky potvrdit? Kým?“

„V dome byli tři sloužící, kteří zahynuli téže noci jako on,“ připomněl mu detektiv.

„Hm – ano –, ale i kdyby náhodou provedl, co naznačujete, byla by poslední vůle také zničena.“

„Tím jsme dospěli k jádru věci. Nedávno se podařilo novou metodou rozluštit spousta dokumentů, považovaných za naprosto zničené. Ohořely v domácích sejfech, ale nikoliv do té míry, aby se nedaly přečíst.“

„To je opravdu pozoruhodný nápad! Nesmírně zajímavý, jenže v něj nevěřím – skutečně si od něj nic neslibuji. Pokud vím, v domě na Sheffield Terrace sejf nebyl. Všechny důležité listiny a podobné věci Gordon uchovával v kanceláři – a tam se určitě žádná závěť nenašla.“

„Přece to můžeme prošetřit,“ trval na svém Poirot. „Třeba u protiletectvé obrany. Pověřil byste mě tím úkolem?“

„No pochopitelně – samozřejmě. Jak jste laskav, že nabízíte podniknout podobné kroky, ale sám v nejmenším nevěřím v úspěch. Ovšem – malá pravděpodobnost tu snad je. Pojedete tedy – vrátíte se hned do Londýna?“

Poirot přimhouřil oči. V Jeremyho tónu postřehl naléhavost. *Vrátíte se do Londýna* – Copak ho všichni chtějí odstranit?

Než se zmohl na odpověď, otevřely se dveře a vstoupila Frances Cloadová.

Detektiva zarazily dvě věci. Za prvé skutečnost, že vypadala těžce nemocná, za druhé její nápadná podoba s fotografií lorda Edwarda.

„Pan Poirot nás přišel navštívit, drahoušku,“ oznámil jí Jeremy skoro zbytečně.

Potřásla detektivovi rukou a Jeremy jí okamžitě přednesl Poirotův nápad, týkající se závěti.

Zatvářila se skepticky.

„Vidím v tom jen nepatrnou naději.“

„Pan Poirot zajede do Londýna a laskavě provede šetření.“

„Pokud jsem vyrozuměl, byl major Porter v tom obvodu členem protiletecké hlídky,“ připojil detektiv.

„Kdo vůbec je major Porter?“ V tváři paní Cloadové se objevil číhavý výraz.

Poirot pokrčil rameny. „Vysloužilý armádní důstojník, žijící z penze.“

„Byl opravdu v Africe?“

Detektiv se na ni zvědavě podíval.

„Ovšem, madame. Proč ne?“

„Nevím,“ odpověděla skoro duchem nepřítomna. „Překvapil mě.“

„Chápu, paní Cloadová. Rozumím vám.“

Přejela detektiva pronikavým pohledem a do očí se jí vloudil náznak strachu.

„Dělám si vážně o Rosaleen velké starosti, Jeremy,“ obrátila se k manželovi. „Je ve Furrowbanku úplně sama a Davidovo zatčení ji určitě hrozně rozčililo. Vadilo by ti, kdybych ji pozvala? Ať se k nám přestěhuje.“

Jeremy projevil pochybnost.

„Skutečně to považuješ za rozumné, miláčku?“ „

„Snad ne rozumné, zato lidské. Je tak strašně bezmocná.“

„Pochybuji, že nabídku přijme.“

„Aspoň jí můžu předložit návrh.“

„Tak to udělej, budeš-li se cítit šťastnější.“ odpověděl advokát klidně.

„Šťastnější!“ Slovo vyřkla nezvykle hořce a rychle, nejistě se podívala na Poirota.

„Rozloučím se už,“ podotkl detektiv společensky.

Vyprovodila ho do haly.

„Odjedete do Londýna?“

„Zítra, ale nejvýš na čtyřadvacet hodin. Pak se vrátím k Jelenovi – najdete mě tam, kdybyste mě potřebovala, madame.“

„Proč bych vás měla potřebovat?“ vybuchla.

Na otázku nezareagoval, jen připomněl: „Budu v hotelu U jelena.“

V noci potom Frances ze tmy promluvila na manžela: „Nezdá se mi, že ten muž pojede do Londýna z důvodu, který uvedl. Nevěřím jeho povídání o Gordonově závěti. Ty na ni spoléháš, Jeremy?“

„Ne, Frances,“ odpověděl jí zoufalý, unavený hlas. „Nespoléhám. Do města jede z jiného důvodu.“

„Z jakého?“

„Nemám tušení.“

„Co budeme dělat, Jeremy? Co budeme dělat?“

„Zbývá nám asi jediná věc, Frances?,“ pravil za chvíli.

9. KAPITOLA

Vyzbrojen nezbytným pověřením Jeremyho Cloada našel Poirot odpovědi na své dotazy. Z domu zůstaly jen ruiny. Pozemek byl teprve zcela nedávno v rámci příprav k přestavbě zbaven trosek. Neštěstí nepřežil nikdo krom Davida Huntera a paní Cloadové. Tři sloužící z domu – Frederick Game, Elizabeth Garneová a Eileen Corriganová – zahynuli při zásahu. Gordona Cloada vynesli živého, avšak zemřel při převozu, aniž se probрал k vědomí. Poirot si zapsal jména a adresy příbuzných sluhy i obou služek.

„Třeba při pomlouvání nebo kritizování panu svěřili přátelům podrobnosti, pomocí nichž bych mohl dospět k informaci, kterou tolik hledám,“ řekl na vysvětlenou.

Úředník, s nimž hovořil, se zatvářil skepticky. Gameovi pocházeli z Dorsetu, Eileen Corriganová z provincie Cork.

Potom detektiv zamířil k bytu majora Portera. Nezapomněl na jeho zmínku o činnosti v protiletecké obraně a tak jej napadlo, jestli major oné noci náhodou nesloužil a něčeho si při tragédu v Sheffield Terrace nevšiml.

Sotva zahrnul za roh, překvapil jej pohled na uniformovaného policistu před domem, k němuž se ubíral. Kolem postávali v kruhu kluci i dospělí a budovu pozorovali. Detektiv se polekal, když si uvědomil, co to znamená.

Konstáblovi neuniklo, že chce jít dovnitř.

„Tam nesmíte, pane,“ zadržel jej policista.

„Víte, co se tu děje?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Koho jste chtěl navštívit?“

„Majora Portera.“

„Jste jeho přítel?“

„Ne. Za přítele se označit nemohu. Copak se stalo?“

„Pokud vím, ten džentlmen se zastřelil. Tamhle zrovna přichází inspektor.“

V otevřených dveřích se objevili dva muži. V jednom z nich Poirot poznal seržanta Gravese z Warmsley Vale, druhý byl místní inspektor. Graves si uvědomil, že detektiva zná. a ihned ho představil inspektorovi. Ten okamžitě navrhl: „Pojďme radši dovnitř,“ a všichni tři vešli do domu.

„Telefonovali do Warmsley Vale, tak mě sem superintendent poslal,“ vysvětlil Graves.

„Sebevražda?“

„Ano,“ přisvědčil inspektor. „Případ je podle všeho jasný. Majora nespíš trápilo svědomí kvůli včerejší výpovědi při předběžném projednávání. Lidé dovedou reagovat všelijak a soudím, že tenhle pán v minulých dnech prožíval depresi. Měl i finanční potíže a kdoví co ještě. Zastřelil se vlastním revolverem.“

„Smím jít nahoru?“

„Jestli chcete – doprovodíte pana Poirota, seržante.“

Graves detektiva odvedl do pokoje v prvním poschodí. Místnost vypadala stejně, jak si ji Poirot pamatoval: zašlé barvy na starých kobercích, knihy. Major seděl docela přirozeně v hluboké lenošce, jen hlava mu padala dopředu. Pravá ruka visela podél opěradla a pod ní na koberci ležel revolver. V ovzduší se dosud vznášel štiplavý zápach po střelném prachu.

„Stalo se to prý asi před dvěma hodinami,“ vysvětlil Graves. „Výstřel nikdo neslyšel. Bytná byla nakupovat.“

Zakaboněný Poirot hleděl dolů na tichou postavu s malou ožehlou ránou v pravém spánku.

„Tušíte, proč to udělal, pane Poirote?“ vyzvídal seržant. Jednal s detektivem zdvořile, poněvadž viděl, jak uctivě se k němu chová superintendent, avšak jeho osobní názor byl, že Poirot patří do starého železa.

„Ano – měl nelíčeně vážný důvod,“ odpověděl Poirot zamyšleně. „Motiv ^{na}ám problém představovat nebude.“

Očima zabloudil k malému stolečku po majorové levici. Stál na něm masivní skleněný popelník s lulkou a krabičkou zápalek. Jiného nic. Detektiv přešel pohledem po místnosti a potom přistoupil k psacímu stolu s otevřenou stahovací deskou.

Byl pečlivě urovnaný, papíry úhledně roztríděné v otevřených přihrádkách, uprostřed podložka s pijákem, kalamář s perem a dvěma tužkami, krabička sponek na papír a zásobník na známky. Všechno upravené a na svém místě. Pořádek v životě, pořádek v smrti – ovšem – ano, něco tu chybí!

Obrátil se ke Gravesovi. „Nezanechal žádné sdělení – nějaký dopis pro koronera?“

„Ne,“ zavrtěl seržant hlavou, „nic, co by se očekávalo od bývalého vojáka.“

„To je tedy velice zvláštní.“

V životě puntičkář major Porter se ve smrti puntičkářsky nezachoval. Jestliže nenapsal dopis na vysvětlenou, pak něco nesouhlasí, usoudil Poirot.

„Tohle bude rána pro Cloadovy,“ podotkl Graves. „Spadnou zpátky tam, kde byli. Budou muset shánět někoho jiného, kdo Underhaye důvěrně znal.“ Netrpělivě přešlápl. „Zajímá vás ještě něco, pane Poirote?“

Detektiv udělal zamítavé gesto a vyšel za seržantem z pokoje.

Na schodech potkali bytnou. Vzrušení si zřejmě vychutnávala a ihned spustila obšírné líčení. Graves se obratně vytratil a Poirota zanechal topit se v plném přílivu.

„Nemůžu ani popadnout dech. To je od srdce. Angina pectoris. Maminka na ni umřela – svalila se mrtvá, když přecházela Caledonian Market. Prostě padla. Nikdy bych nečekala, že major něco takového provede, ačkoliv poslední dobou byl skleslý. Měl asi starosti s penězi a nejedl dost, aby se udržel při životě. Od nás ale nepřijal ani sousto. A ke všemu včera musel někam do Oastshiru – do Warmesley Vale – svědčit při výslechu. To mu dalo zabrat, věřte mi. Vrátil se hrozně špatný. Celou noc pak prochodil. Sem tam – sem tam. Šlo o nějakého zavražděného džentlmena – zřejmě majorova přítele. Chudáček se tím rozrušil. Sem tam chodil – sem tam. Já šla nakoupit a když jsem vystála dlouhatánskou frontu na rybu, chtěla jsem se ho zeptat, jestli nemá chuť na šálek dobrého čaje. Ubožák tu seděl v lenošce s revolverem vypadlým z ruky. Pořádně to se mnou zacloumalo, věřte mi. Musela jsem zavolat policii a všechno zařídit. Říkám – kam jen se ten svět řítí?“

„Dnes je na světě každému čím dál hůř,“ odpověděl zvolna Poirot, „s výjimkou těch, kdo mají široké lokty.“

10. KAPITOLA

K Jelenu se Poirot vrátil až po osmé hodině. Našel tam lístek od Frances Cloadové se žádostí, aby ji navštívil. Okamžitě se k ní vypravil.

Čekala na něj v salónu, tento pokoj detektiv předtím neviděl. Otevřená okna vedla do zahrady s kvetoucími hrušněmi, obehnané zdi. Na stolicích stály vázy s tulipány. Starý nábytek byl vyleštěný včelím voskem a lidskou dřinou a mosazná mřížka před krbem i uhlák jen zářily. Velice krásná místnost, napadlo Poirota.

„Předvídal jste, že vás budu potřebovat, a měl jste naprostou pravdu, pane Poirote. Existuje něco, k čemu se musím přiznat – a vy jste snad nejvhodnější osoba, které je možno se svěřit.“

„Je vždycky snazší mluvit o určité záležitosti s někým, kdo už správně tuší, oč jde, madame.“

„Vy tušíte, o čem chci mluvit?“ Detektiv přisvědčil.

„Od kdy –“

Nechala otázku nedokončenou, ale Poirot ji vzápětí zodpověděl: „– od chvíle, kdy jsem viděl fotografii vašeho otce. Rodinné rysy jsou u vás nesmírně výrazné. Stejně nápadná podoba se projevila u muže, který sem přišel pod jménem Enoch Arden.“ Vzdychla si – zhluboka, nešťastně.

„Ano – ano, máte pravdu – i když chudák Charles nosil vousy. Byl to můj nevlastní bratranec, pane Poirote, v určitém smyslu černá ovce rodiny. Vlastně jsem ho ani dobře neznala, ačkoliv jsme si v dětství hrávali – a teď mám na svědomí jeho smrt – hroznou, odpornou smrt.“ Na chvíli se odmlčela, až ji Poirot jemně upozornil: „Chtěla jste mi něco svěřit –“

Vzpamatovala se. „Ano, musím se vám vyzpovídat. Zoufale jsme potřebovali peníze, tím příběh začíná. Jeremy – Jeremy se ocitl v strašné situaci – snad v té nejhorší. Hrozila mu ostuda, možná i vězení – totiž dosud mu hrozí. Vemte ale na vědomí, pane Poirote, že plán jsem vymyslela a provedla jenom já, manžel s ním nemá nic společného. Rozhodně neodpovídal jeho způsobům – na něj byl příliš riskantní. Já však před rizikem nikdy necouvala a domnívám se, že jsem postupovala vždy dost tvrdě. Začala jsem prosbou Rosaleen Cloadové o půjčku. Nevím, jestli být sama by mi byla peníze dala či nedala. Zasáhl ovšem její bratr. Měl příšernou náladu a choval se – aspoň mně se tak zdálo – zbytečně urážlivě, proto jsem při provádění svého záměru necítila vůbec žádné výčitky.

K vysvětlení okolností musím uvést, že mi můj muž loni reprodukoval dost zajímavou informaci, kterou vyslechl v klubu. Mám dojem, že jste byl tenkrát přítomen, nemusím tedy opakovat podrobnosti. Rýsovala se tedy možnost, že Rosaleenin první manžel nemusí být mrtvý – a samozřejmě v tom případě by neměla na Gordonovy peníze naprosto žádné právo. Byla to pochopitelně jen mlhavá naděje, ale utkvěla nám v mysli jako krajní šance, která by případně mohla vyjít. A mně blesklo hlavou, že by se jí dalo využít. Do našeho kraje zavítal bratranec Charles, pobýval v okolí a chtěl tu zkusit své štěstí. Předtím bohužel seděl ve vězení. Nebyl to člověk pevných zásad, avšak ve válce osvědčil svou statečnost. Návrh jsem mu předložila. Ať tak či onak – šlo v podstatě o vydírání, nicméně já v tom viděla dobrou příležitost. Odhadovala jsem, že v nejhorším případě David Hunter neskočí na lep. Ani mě nenapadlo, že by se obrátil na policii. Lidé jako on policii nemilují.“

Hlas jí ztvrdl. „Plán se dařil. David přijal náš požadavek rychleji, než jsme doufali. Charles přece nemohl jako Robert Underhay nadlouho obstát. Rosaleen by byla všechno v mžiku zvrátila. Naštěstí odjela do Londýna a tím Charles získal příležitost aspoň naznačit, že je Robert Underhay. Nu, jak jsem už uvedla, zdálo se, že David s naším požadavkem souhlasí. Peníze měl přinést v úterý v devět večer. Místo toho –“ Zajíkla se. „Mělo nás napadnout, že David je – nebezpečný člověk. Teď je Charles mrtvý – zavražděný – a nebýt mě, žil by. Já ho poslala na smrt.“

Po chvíli chladně dodala: „Dovedete si představit, jak mi od té doby je?“

„Přesto jste hezky rychle odhadla další vývoj situace,“ ušklíbl se Poirot. „To vy jste přinutila majora Portera označit vašeho bratrance za Roberta Underhaye?“

„Ne, přísahám, že ne!“ vybuchla rázem prudce. „To ne! Nikdo nebyl udivenější. Co udivení – ohromení jsme byli, když major Porter přišel a dosvědčil, že Charles – Charles! – je Robert Underhay. Nechápala jsem to a dodnes nechápu.“

„Někdo však Portera vyhledal a přiměl jej – nebo podplatil –, aby mrtvého identifikoval jako Underhaye.“

„Já ne, ani Jeremy,“ odpověděla Frances energicky. „Takovou věc by žádný z nás neudělal. Jistě vám to zní absurdně! Myslíte si, že když jsem byla ochotná vydírat, snížila bych se stejně snadno k podvodu, jenže v mých představách jsou oba tyto pojmy od sebe na míle daleko. Musíte pochopit můj názor – a ten platí dosud – že máme právo na část Gordonových peněz. Co nám nepřípadlo zákonnou cestou, hodlala jsem dosáhnout oklikou. Ovšem záměrně Rosaleen o všechno ošidit falešným důkazem, že vůbec Gordonovou ženou nebyla – ach ne, takový krok bych neprovedla, pane Poirote. Prosím, věřte mi.“

„Připustím tedy, že se každý něčím provinil,“ řekl detektiv pomalu. „Dobrá, věřím vám.“

Pak na ni ostře pohlédl. „Víte, paní Cloadová, že se major Porter dnes odpoledne zastřelil?“

Trhla sebou a široce rozevřela oči. „Ne, pane Poirote – to ne!“

„Ano, madame. Major Porter byl *au fond* čestný muž. Finančně se mu dařilo velmi špatně a sotva přišlo pokušení, jako mnoho jiných mu nedokázal čelit. Snad si myslel – třeba o tom sám sebe přesvědčil – že jeho lež je morálně omluvitelná. Byl už předem hluboce zaujatý proti ženě, s kterou se jeho přítel Underhay oženil. Usoudil, že s ním nejednala slušně. A pak se tato bezcitná, malá zlatokopka provdala za milionáře a shrábla veškeré bohatství svého druhého muže na úkor jeho vlastní krve. Jistě ho lákalo hodit jí klacek pod nohy, ne však víc, než si zasluhovala. A pouhým potvrzením totožnosti mrtvého mohl sám sobě zabezpečit budoucnost. Až by Cloadovi dosáhli svých práv, i on by dostal svůj podíl. Chápu, v jakém se ocitl pokušení. Jenže jako mnoho mužů jeho typu, trpěl nedostatkem fantazie. Během předběžného projednávání byl nespokojen, zoufalý – viděl jsem to na něm. Zanedlouho měl svou lež zopakovat pod přísahou. A nejen to – došlo k zatčení muže obviněného z vraždy – k němuž velmi silný motiv poskytla prokázaná totožnost mrtvého.

Vrátil se domů a situaci si poctivě rozebral. Zvolil východisko, které považoval pro sebe za nejlepší.“

„Zastřelil se?“

„Ano.“

„Neprozradil, kdo – kdo –“ zašeptala Frances.

Detektiv zvolna zavrtěl hlavou. „Držel se svého zákoníku. Ani zmínkou nenaznačil, kdo jej navedl k podvodu.“

Bedlivě ji sledoval. Zahlédl to snad záblesk úlevy, uvolnění napětí? Určitě – ovšem něco takového lze přece považovat za docela přirozené.

Vstala a přistoupila k oknu.

„Jsme tedy znovu tam, kde jsme byli,“ řekla.

Poirot uvažoval, co se odehrává v její mysli.

11. KAPITOLA

Skoro stejných slov jako Frances použil nazítrí superintendent Spence, když s povzdechem prohlásil: „Tak jsme tam, odkud jsme vyšli. Musíme zjistit, kdo ten Enoch Arden doopravdy byl.“

„To vám mohu prozradit, pane superintendente,“ pravil Poirot. „Jmenoval se Charles Trenton.“

„Charles Trenton!“ Spence si hvízdal. „Hm, další Trenton. Asi ho k tomu navedla Jeremyho manželka, ovšem souvislost s jeho vydíráním jí nedokážeme. Charles Trenton – jméno mi něco připomíná.“

Poirot přikývl. „Jistě. Měl záznam v trestním rejstříku.“

„Čekal jsem to. Pokud si dobře pamatuju – hotelový podvodník. Ráno se třeba podrobil výslechu, pak se usadil v Ritzu, šel si koupit rollse, objel v něm nejdražší obchody a nakupoval. A věřte – nikdo neověřuje šeky zákazníkovi, na kterého před krámem čeká rolls, aby si v něm odvezl do Ritzu balíky! Navíc Trenton měl vzdělání a dovedl se chovat. Zůstával v hotelu tak týden a sotva začalo přeskakovat podezření, klidně zmizel. Nakoupené zboží levně rozprodal náhodným známým. Tak Charles Trenton, hm —“

Podíval se na Poirota. „Vy ale dovedete přijít věcem na kloub!“

„Jak pokračujete s případem Davida Huntera?“

„Budeme ho muset pustit. V onu noc navštívila Ardena nějaká žena. A to se neopírám pouze o výpověď té staré fúrie. Jimmy Pierce se vracel domů – vyhodili ho z hospody U stohu sena – někdy se po pár skleničkách chce rvát. Krátce po desáté zahlédl z Jelena vycházet ženskou. Tvrdí, že ji nezná, usoudil, že je to někdo z hostů, co bydlí v Jelenu. Vyjádřil se o ní jako o děvce z Londýna.“

„Viděl ji zblízka?“

„Ne, z druhého chodníku. Kdo to k čertu byl, pane Poirote?“

„Popsal, co měla na sobě?“

„Prý světlý tvídový plášť, oranžový šátek na hlavě, kalhoty a byla silně zmalovaná. Všechno souhlasí s líčením té staré paní.“

„Opravdu souhlasí,“ zamračil se detektiv.

„Tak kdo je to? Odkud přišla? Kam měla namířeno?“ dorážel Spence. „Znáte přece zdejší jízdní řád. Poslední vlak do Londýna jede v devět dvacet večer a v opačném směru v deset nula tři. Copak se tu ta ženská potloukala celou noc a odjela až ráno v šest osmnáct? Nebo měla auto? Či cestovala stopem? Vysílali jsme její popis po celém okolí, ale bez výsledků.“

„Což vlak v šest osmnáct?“

„Ten je vždycky nacpaný – většinou mužskými. Myslím, že by si ženy všimly – hlavně ženy tohoto typu. Připouštím, že mohla přijet i odjet vozem, ačkoliv i auto je v dnešní době ve Warmesley Vale nápadné. Jsme stranou od hlavní silnice, abyste nezapomněl.“

„Tu noc jste neviděli žádné auto?“

„Jen doktora Cloada. Jel k nemocnému – směrem na Middlingham. Dalo by se čekat, že neznámou ženskou v autě přece někdo postřehne.“

„Nemusela být cizí,“ připomněl Poirot zvolna. „Podnapilý muž na dálku nerozezná místní osobu, pokud ji dobře nezná. Byla asi oblečena jinak, než obvykle.“

Spence se na detektiva tázavě podíval.

„Poznal by ten mladý Pierce kupříkladu Lynn Marchmontovou? Pobývala teď několik let v zahraničí.“

„Lynn Marchmontová byla ve zmíněnou dobu s matkou ve White Housu,“ zdůraznil Spence. „Víte to jistě?“

„Paní Lionel Cloadová – to je ta potrhlá žena lékaře – tvrdí, že s Lynn telefonovala deset minut po desáté. Rosaleen Cloadová odjela do Londýna a paní Jeremy Cloadovou jsem nikdy neviděl v dlouhých kalhotách. Ani se příliš nelíčí, ostatně není taky mladá.“

„Ach, *mon cher*.“ Poirot se předklonil. „Může někdo v tmavé noci při slabém pouličním osvětlení rozpoznat pod vrstvou líčidla starou od mladé?“

„Poslyšte, pane Poirote, kam vlastně míříte?“

Detektiv se znovu opřel a přimhouřil oči.

„Dlouhé kalhoty, tvídový plášť, oranžový šátek na hlavě, zmalovaný obličej, ztracená rtěnka. To dost napovídá.“

„Hrajete si na delfskou věštírnu,“ zavrčel superintendent, „i když já o ní moc nevím. Mladý Graves taky takhle dovede dělat moudrého, jenže policii tím zrovna nepomáhá. Máte po ruce ještě další záhadné výroky?“

„Už jsem vám vysvětlil, že tenhle případ postrádá logiku. Jako příklad jsem vám uvedl, že mrtvý nezapadá do obrazu. To o něm platilo, dokud představoval Underhaye. Underhay byl jasně dvorný, staromódní a zpátečnický. Vyděrač z Jelena nebyl ani dvorný, ani staromódní či zpátečnický, tedy to nebyl Underhay. Nemohl jím být, poněvadž lidé se nemění. Zajímavé však je, že Porter ho za Underhaye prohlásil.“

„Jak jste dospěl k souvislosti s paní Jeremy Cloadovou?“

„K ní mě dovedla podoba. Velice charakteristické rysy tváře. Trentonský profil. Abych se s dovolením trochu vrátil ke svému slovnímu obratu – Charles Trenton do obrazu zapadá. Máme však další nezodpovězené otázky. Proč se David Hunter dal tak zcela bez námitek vydírat? Patří snad k typu mužů, kteří se vyděračům nebrání? Velice rázně lze říct, že ne. Pak tedy ani on nezapadá do obrazu. Dále tu máme Rosaleen Cloadovou. Celé její chování je nepochopitelné, ovšem hlavně jedno bych rád vypátral: čeho se děsí, proč myslí, že jí něco hrozí, když ji teď bratr nemůže ochraňovat? Tento strach v ní něco – nebo někdo – vyvolal. A neobává se jen ztráty svého bohatství – kdepak! Jde ji o víc. Bojí se o život.“

„Dobrý Bože, pane Poirote, snad nepředpokládáte –“

„Nezapomínejme, Spenci. že jsme – jak jste před chvílí uvedl – zpátky tam, odkud jsme vyšli, nebo spíš, že rodina Cloadových je tam, kde byla. Robert Underhay zemřel v Africe, tedy mezi původními dědici – s radostí z peněz Gordona Cloada stojí živá Rosaleen Cloadová.“

„Vy si namouduši myslíte, že by ji někdo z nich dokázal ublížit?“

„Myslím si to. Rosaleen Cloadové je dvacet šest a ačkoliv je psychicky poněkud labilní, fyzicky je zdravá a silná. Může se dočkat sedmdesáti. Možná i více. Dejme tomu, že bude žít ještě čtyřiačtyřicet let. Nezdá se vám, pane superintendente, že čekat čtyřiačtyřicet let může někomu připadat příliš dlouho?“

12. KAPITOLA

Když Poirot vyšel z policejní stanice, skoro hned jej oslovila teta Kathie. Nesla několik nákupních tašek a mířila k němu dychtivostí celá bez sebe.

„To je hrozné s tím majorem Porterem,“ spustila. „Nedokáží se ubránit pocitu, že jeho životní názor musel být velice materialistický. Služba v armádě totiž strašně zužuje duševní obzor. Strávil sice většinu času v Indii, ale obávám se, že z tamějších duchovních možností naprosto nic nezískal. Všechno asi měli *pukka a chota hazri a riffin* a štítili se vepřového jak to u omezených vojáků chodí. Představte si, že mohl sedět jako *chelu* u nohou nějakého *guru*! Ach, škoda těch nevyužitých příležitostí, pane Poirote!“

Teta Kathie potřásla hlavou a uvolnila z ruky ucho jedné z nákupních tašek. Vypadla z ní žalostně vyhlížející treska a sjela do stružky podél chodníku. Poirot rybu zvedl a teta Kathie v rozčilení pustila druhou kabelu, z níž se vykulila plechovka řepného syru a vesele se kutálela po High Street.

„Mnohokrát děkuji, pane Poirote.“ Kathie vzala tresku a detektiv se rozběhl za syrupem. „Ach díky, jsem tak nešikovná, to jak mě ta zpráva rozrušila. Chudák ano, plechovka je lepkavá, ale rozhodně ji neutírejte svým čistým kapesníkem. Jste hrozně laskavý. Já tvrdím, že v životě umíráme a po smrti žijeme. Vůbec bych se nedivila, kdybych někde potkala astrální tělo některého ze svých drahých zemřelých přátel. Člověk by se s nimi mohl střetnout třeba na ulici. Vždyť zrovna onedlou jsem -“

„Dovolíte?“ Poirot tresku pečlivě vepchal do hlubin nákupní tašky. „O čem jste to mluvila?“

„O astrálních tělech. Požádala jsem kohosi o dvoupenci – měla jsem jen samé půlpence. Ta osoba se mi zdála povědomá, jen jsem ji nedovedla zařadit. Dosud nevím, o koho šlo, zřejmě o někoho už dlouho mrtvého, takže jsem si ho nedokázala vybavit. Je úžasné, jak je nám někdo poslán do cesty, sotva se ocitneme v nouzi, i když jde třeba jen o minci na telefon. Ach bože ta fronta u Peacocků, nejspíš dostali buď ovocné řezy nebo piškotové rolády! Doufám, že se na mě dostane!“

Choť Lionela Cloada se vyřítla přes ulici a postavila se na konec řady odhodlaně vyhlížejících žen před cukrárnou.

Poirot kráčet po High Street dál. K Jelenu neodbočil, ale zamířil k White housu. Velice toužil popovídat si s Lynn Marchmontovou a předpokládal, že dívka se nebude rozhovoru s ním bránit.

Bylo nádherné ráno – jedno z těch teplých jiter jarního období, která mají ještě svěžest, odepřenou již letním dnům,

Detektiv uhnul ze silnice. Před sebou měl pěšinu vedoucí podél Long Willows vzhůru k Furrowbanku, po níž v pátek před svou smrtí šel z nádraží Charles Trenton. Když tenkrát sestupoval po svahu dolů, potkal Rosaleen Cloadovou, spěchající nahoru. Nepoznal ji, pochopitelně, poněvadž nebyl Robertem Underhayem a z téhož důvodu ho ona nepoznala také. Ovšem jakmile jí ukázali jeho mrtvolu, přísahala, že toho muže nikdy předtím neviděla. Řekla to snad opatrnosti nebo šla tehdy tak zamyšlená, že se ani nepodívala do tváře chodce, s nimž se cestou potkala? Jestliže ano, o čem uvažovala? Nedumala náhodou o Rowley Cloadovi?

Detektiv vykročil úzkou vozovkou k White Housu. Zahrada u domu vypadala se spoustou rozkvetlých šeříkových a čilimníkových keřů překrásně. Uprostřed trávníku pod starou rozložitou zkroucenou jabloní odpočívala v lehátku Lynn Marchmontová.

Nervózně sebou trhla, když jí Poirot obřadně popřál dobré ráno.

„Polekal jste mě, pane Poirote. Neslyšela jsem vás přicházet po trávě, zůstáváte dál ve Warmasley Vale?“

„Ještě tu budu – ano.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Je to hezké, zapadlé městečko, kde lze trávit, dovolenou. Tak ji tu trávím.“

„Ráda vás tu vidím.“

„Nezeptáte se mě jako ostatní vaši příbuzní, kdy se vrátím do Londýna a nebudete napjatě čekat na odpověď?“

„Copak chtějí, abyste odjel do Londýna?“

„Zdá se.“

„Já ale nechci.“

„Vím. Proč nechcete, mademoiselle?“

„Protože to znamená, že nejste spokojen. Tím myslím, že nevěříte ve vinu Davida Huntera.“

„Tolik vám záleží – na jeho nevině?“

Neuniklo mu, jak pod opálenou pokožkou zrudověla.

„Pochopitelně by mi vadilo, kdyby byl někdo oběšen za něco, čeho se nedopustil.“

„Pochopitelně – ovšem!“

„Policisté jsou jednoduše proti němu, poněvadž je naštvál. U Davida je nejhorší to, že rád lidi dráždí.“

„Policisté nejsou předpojatí, jak se domníváte, slečno. Stanovisko proti němu zaujali porotci. Odmítli souhlasit s koronerovým názorem. Vynesli rozsudek proti Hunterovi a tak jej policie musela uvěznit. Mohu vás však ujistit, že výrok je zdaleka neuspokojuje.“

Dychtivě se zeptala: „Je naděje, že ho propustí?“

Detektiv pokrčil rameny.

„Kdo podle vás spáchal vraždu, pane Poirote?“

„Té noci byla v hotelu nějaká žena,“ odpověděl zvolna.

„Vůbec nic nechápu, rozkřikla se Lynn. Dokud jsem věřila, že neznámý je Underhay, všechno se zdálo tak jednoduché, proč major Porter dosvědčil, že mrtvý je Underhay, když to nebylo pravda? Proč se potom zastřelil? Jsme zpátky tam, odkud jsme vyšli.“

„Jste třetí, kdo tuto větu vyslovil.“

„Opravdu?“ Zatvářila se překvapeně. „Co vy vůbec děláte, pane Poirote?“

„Mluvím s lidmi. Nic víc. Jen se s nimi bavím.“

„Copak nezjišťujete věci související s vraždou?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Já jen – řekněme – sbírám klevety.“

„Je to k něčemu?“

„Někdy ano. Divila byste se, jak mnoho znám ze všedního života Warmesley Vale v průběhu několika uplynulých týdnů. Vím, kdo kam šel, koho potkal a někdy i co si řekli. Vím kupříkladu, že onen Arden sešel do městečka pěšinou kolem Furrowbanku, zeptal se na cestu pana Rowleye Cloada, na zádech měl tlumok, ale jiné zavazadlo nenesl. Vím také, že Rosaleen Cloadová strávila na statku přes hodinu a že se tam cítila mimořádně šťastná.“

„Ano, Rowley mi o tom vyprávěl. Připadala mu prý jako když má volné odpoledne.“

„Vida, takhle to vystihl!“ Poirot se odmlčel, než pokračoval: „Ano, vím hodně z toho, co se událo. A slyšel jsem mnoho o nesnázích místních obyvatel – třeba o vašich nebo vaší matky.“

„Nikdo je netajíme. Celá naše rodina škemrala u Rosaleen o peníze. Právě tohle máte na mysli, vidíte?“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Ale je to tak! A předpokládám, že jste leccos zaslechl o mně a o Rowleyovi – i o Davidovi.“

„Za Rowleye Cloada se snad chcete provdat?“

„Jestli chci? Kéž bych to věděla! Uvažovala jsem o tom zrovna v den – kdy David vyrazil z lesa. Ten problém mi vězel v hlavě jako obrovský otazník. Vezmeš si ho? Vezmeš si ho? Dokonce jako by se mě vyptával sám vlak v údolí, l kouř vykreslil na oblohu jasný otazník.“ Poirotovi se do obličeje vloudil výraz překvapení, avšak Lynn si je špatně vyložila.

„Copak nechápete, pane Poirote, jak je všechno složité? Vůbec nejde o Davida, jen o mne. Změnila jsem se. Po třech čtyřech letech nepřítomnosti se místo mě vrátil domů někdo úplně jiný. K této tragédii dochází všude. Lidé přijíždějí nazpět změnění a musejí se přizpůsobovat. Nemůžete odejít, vést jiný život a zůstat stejný, jako dřív.“

„Mýlíte se,“ opravil ji detektiv. „Životní tragédie spočívá v tom, že se lidé nemění.“

Podívala se na něj a zavrtěla hlavou.

„Ale ano,“ trval na svém. „Je to tak. Proč jste vůbec odjela?“

„Proč? Nastoupila jsem do pomocného sboru. K námořnictvu.“

„Ano, jistě, proč jste si však vybrala především vojenskou službu? Byla jste zasnoubená, do Rowleye Cloada zamilovaná, měli jste před svatbou. Mohla jste přece tady ve Warmesley Vale pracovat jako zemědělská síla.“

„Snad mohla – jenže já chtěla –“

„– pryč. Tíhla jste do ciziny, poznat život. Třeba se i zbavit Rowleye Cloada. A teď jste nespokojená, neboť máte dál chuť uniknout. Ach, mademoiselle, lidé se nemění!“

„Během pobytu na Západě jsem toužila po domově!“ zvolala dívka na svou obranu.

„Ovšem, ovšem. Toužíte být tam, kde právě nejste – taková asi budete vždycky. Vytvořila jste si totiž představu Lynn Marchmontové, navrátilví se domů, jenže toto přání se vám nesplnilo, poněvadž vysněná Lynn Marchmontová není skutečná. Je to Lynn Marchmontová, jakou byste si přála být.“

„Podle vás tedy nebudu nikde spokojená?“ otázala se hořce. „Nic takového netvrdím, zato soudím, že vás při odchodu vaše zasnoubení neuspokojovalo a že vám teď po návratu zrovna tak nevyhovuje.“

Lynn utrhla lístek a zamyšleně do něj kousla.

„Vy se ale vyznáte v lidech, vidíte, pane Poirote?“

„Je to moje *métier*,“ odvětil detektiv skromně. „Domnívám se ovšem, že jde ještě o jiný fakt, který jste dosud neuvedla.“

„Mluvíte asi o Davidovi,“ vyhrkla. „Předpokládáte, že jsem do něj zamilovaná?“

„Tohle musíte posoudit sama,“ zamumlal diskrétně.

„Jenže já – já nevím! V Davidovi je něco, čeho se bojím – a zároveň mě cosi v něm přitahuje.“ Chvíli mlčela a pak dodala: „Včera jsem mluvila s jeho velitelem. Přijel, sotva se doslechl o Davidově uvěznění, aby zjistil, v čem by mu mohl pomoci. Vyprávěl mi o jeho neuvěřitelné statečnosti. Tvrdil, že David je jedním z nejodvážnějších mužů, kterým velel. A víte, pane Poirote, že přes všechno, co říkal i jak ho chválil, jsem měla pocit, že si není jistý – bezpečně jistý –, jestli David ten zločin přece jen nespáchal?“

„A vy si taky nejste jistá?“

„Ne.“ Lynn nasadila smutný, pokrivený úsměv. „Davidovi jsem totiž nikdy nevěřila. Může člověk milovat někoho, komu nevěří?“

„Bohužel ano.“

„Nikdy jsem s Davidem nejednala poctivě, protože jsem mu nedůvěřovala. Příliš mě ovlivnily ty hrozné místní klepy – náznaky, že David není žádný Hunter, jenom Rosaleenin milý. Styděla jsem se, když jsem potkala jeho velitele a ten mi vyprávěl, že Davida zná od dětství z Irska.“

„*C'est épatant*,“ zašeptal Poirot, „jak se lidé dovedou mýlit!“

„Co tím míníte?“

„Jen to, co říkám. Povězte – volala vás paní Cloadová – mám na mysli paní doktorovou – v ten večer, kdy došlo k vraždě?“

„Teta Kathie? Ano, volala.“

„Proč?“

„Něco strašlivě popletla.“

„Telefonovala z domova?“

„Ne, měli rozbitý přístroj. Musela jít do budky.“

„V deset hodin deset minut?“

„Tak nějak. Naše hodiny nikdy nejdou docela přesně,“

„Tak nějak,“ zopakoval Poirot zamyšleně. „To ale nebyl váš jediný telefonický hovor toho večera,“ pokračoval jemně.

„Ne,“ odsekla.

„Volal vás David Hunter z Londýna?“

„Ano.“

Znenadání vybuchla:

„Nejspíš chcete slyšet, co mi řekl.“

„Opravdu bych se neměl opovážovat –“

„Klidně vám to povím. Sdělil mi – že odjíždí, že zmizí z mého života. Prý se ke mně nehodí a nikdy by nedokázal sekat dobrotu – ani kvůli mně.“

„A poněvadž asi mluvil upřímně, vám se to nelíbilo,“ připomněl Poirot.

„Doufám, že odjede – totiž jestli ho skutečně propustí. Počítám, že se s Rosaleen vypraví do Ameriky nebo někam jinam. Potom snad dokážeme na ně zapomenout – a naučíme se stát na vlastních nohou. Přestaneme na ně myslet se záští.“

„Se záští?“

„Ovšem. Poprvé jsem si to uvědomila tehdy večer u tety Kathie. Pořádala něco jako večírek. Snad proto, že jsem se krátce předtím vrátila z ciziny a byla celá nesvá, připadalo mi, že cítím, jak z každého z nás vyzařuje nenávisť. K ní – Rosaleen. Pochopte přece – všem by nám vyhovovalo, kdyby nežila! A je hrozné přát smrt někomu, kdo vám nikdy v nejmenším neublížil –“

„Jedině její smrtí však můžete něco získat,“ pronesl Poirot rázně a věcně.

„Myslíte finančně? Její pouhá přítomnost nám ublížila v každém ohledu. Závidět někomu, nenávidět ho a přitom u něj škemrat – to nikomu neprospívá. Rosaleen teď žije ve Furrowbanku docela sama. Vypadá jako duch – jako k smrti vyděšená – jako by se měla zbláznit. A od nikoho z nás nechce přijmout pomoc. Všichni jsme se nabízeli. Maminka ji přemlouvala, ať se k nám nastěhuje. Teta Frances ji taky zvala. Tetička Kathie dokonce do Furrowbanku zašla a navrhla, že tam s Rosaleen zůstane, ale ta se nám teď vyhýbá a ani se jí nedivím. Odmítla i návštěvu velitele Conroye. Je nejspíš nemocná – ze samých starostí, strachu a trápení. A my to necháváme být jen proto, že nám nedovolí něco pro ni udělat.“

„Vy sama jste se taky pokusila?“

„Jistě. Šla jsem k ní včera zeptat se, čím jí mohu ulehčit situaci. Podívala se na mě –“ Lynn znenadání zmlkla a otřásla se. „Myslím, že mě nenávidí. Řekla: ‚Vy už vůbec ne.‘ David jí asi přikázal zůstat ve Furrowbanku a ona ho vždycky poslechne. Rowley jí z Long Willows přinesl vajíčka a máslo. Mám dojem, že jej jediného z nás má ráda. Poděkovala mu a podotkla, že on k ní byl od začátku hodný. Rowley totiž je hodný.“

„Jsou lidé, k nimž člověk chová hlubokou sympatii – hluboký soucit, neboť nesou příliš těžké břemeno. Rosaleen Cloadovou nesmírně lituji. Kdybych mohl, snažil bych se pomoci jí. I teď, pokud by mě poslechla –“

S náhlým odhodláním vstal.

„Pojďte, mademoiselle, vydáme se nahoru do Furrowbanku.“

„Přejete si, abych šla s vámi?“

„Pokud jste připravená projevit velkorysost a pochopení –“

„To jsem,“ vykřikla Lynn, „opravdu jsem!“

13. KAPITOLA

Trvalo jim jen asi pět minut, než do Furrowbanku došli. Příjezdová cesta se vinula po svahu mezi úpravně nasázenými valy rododendronů. Gordon Cloade nešetřil ani námahou, ani penězi, aby z domu udělal okázalé sídlo.

Hlavní dveře jim otevřela překvapená panská. Zapochoybovala, jestli je madame přijme – prý ještě nevstala. Nicméně oba uvedla do salónu a s Poirotovým vzkazem odešla nahoru.

Detektiv se rozhlédl. Porovnával místnost s přijímacím pokojem Frances Cloadové, tak intimním a charakteristickým pro svou paní. Přísně neosobní salón ve Furrowbanku prozrazoval pouze bohatství, krocené dobrým vkusem. Na ten Gordon Cloade kladl vždycky důraz. V místnosti bylo vše hodnotné a umělecké, jenže nikde ani náznak vytříbenosti nebo důkaz vlastních zálib ženy, jíž sloužila. Rosaleen prostoru zřejmě nevťiskla svou individualitu. Žila ve Furrowbanku jako bydlící cizinec v Ritzu či Savoyi.

Jestlipak by jiná – napadlo Poirota, avšak Lynn přetrhla řetěz jeho myšlenek otázkou, nač myslí a proč se tak mračí.

„Odplatou za hřích je prý smrt, mademoiselle, ale jak se zdá, někdy hřích vynese přepych. Uvažuji, co je snesitelnější. Být vytržen z vlastního prostředí a jen si snad na ně občas zavzpomínat, když je cesta zpátky uzavřena –“

Odmlčel se, protože do pokoje vrazila panská, která se změnila v obyčejnou poděšenou ženu středních let, jakmile z ní spadla její povýšenost, koktala a zalykala se slovy, neboť je ze sebe stěží dokázala vypravit.

„Ach, slečno Marchmontová, ach, pane – nahoře – s paní je hrozně zle – nemluví – nemůžu ji probudit a má tak studenou ruku!“

Poirot se rázem otočil a vyběhl z místnosti s Lynn a panskou v patách. Spěchal do prvního patra, kde služebná ukázala na otevřené dveře do krásné ložnice proti schodům. Okny dokořán dopadalo slunce na přepychové světlé koberce.

Rosaleen ležela na širokém vyřezávaném lůžku a vypadala, že spí. Její dlouhé černé vlasy spočívaly na lících, hlavu měla přirozeně zabořenou do polštáře. V dlani svírala zmuchlaný kapesníček. Připomínala smutné dítě, které usnulo v pláči.

Detektiv jí zvedl ruku a hledal tep, ruka byla ledová a potvrdila mu, co tušil.

„Je mrtvá už delší dobu,“ vysvětlil klidně Lynn. „Zemřela ve spánku.“

„Ach, pane – ach – co budeme dělat?“ spustila panská náрек.

„Který z lékařů ji ošetřoval?“

„Strýc Lionel,“ podotkla Lynn.

Poirot se obrátil k panské. „Jděte zatelefonovat doktoru Cloadovi.“

Sotva vzlykající žena odešla z pokoje, Poirot jím začal procházet. Bílá papírová krabička na nočním stolku nesla štítek s nápisem: „Jeden prášek před spaním.“ Při otvírání použil kapesníku. Uvnitř našel poslední tři oplátkové tobolky.

Přistoupil ke krbu a potom k psacímu stolu. Židle před ním byla odstrčená a na něm ležel otevřený blok s vrchním listem, počmáraným nevypsanou dětskou rukou. Stálo tam:

„Nevím si rady, už nemůžu dál. Jednala jsem hrozně špatně. Abych získala znova klid, musím se někomu svěřit. Zpočátku jsem nic zlého nezamýšlela. Ani mě nenapadlo, co z toho vzejde. Měla bych sepsat –“

Pak se slova roztáhla do čáry. Pero zůstalo tam, kam bylo odhozeno. Poirot upíral oči na napsaný text. Lynn u postele bez hnutí pozorovala mrtvou dívku.

Najednou se prudce rozlétly dveře a do ložnice vrazil udýchaný Hunter.

„Davide!“ Lynn se k němu rozběhla. „Pustili vás? Jsem tak ráda –“

Nechal její slova bez povšimnutí. Div neupadla, jak ji odstrčil, aby se mohl sklonit nad nehybnou bledou postavou.

„Roso! Rosaleen!“ Vzal mrtvou za ruku a otočil se k Lynn s tváří rozpálenou hněvem.

„Tak jste ji přece zabili!“ vykřikl krutě a chladnokrevně. „Konečně se vám podařilo zbavit se jí. Mě jste poslali do vězení pro vymyšlené obvinění a potom jste ji spojenými silami odstranili z cesty. Šlo vám o ty zatracené peníze – tak teď je máte! Její smrtí vám spadnou do klína. Vybřednete z úzkých. Budete bohatí, vy bando špinavých vrahů a zlodějů! Nic jiného nejste! Dokud jsem byl u ní, nemohli jste jí ublížit. Dovedl jsem svou sestru ochránit. Sama se nedokázala bránit, a tak jste se chopili příležitosti, jakmile zůstala osamocená.“ Zmlkl, lehce zavrával a rozechvělým hlasem tiše dodal: „Vrazi!“

„Ne, Davide!“ zvolala Lynn. „Mýlíte se. Nikdo z nás ji nechtěl zabít. Nic takového bychom neprovedli.“

„Jeden z vás ji oddělal, Lynn, a to víte stejně dobře, jako já!“

„Přísahám, že my to neudělali, Davide. Přísahám, že ne!“

Jeho hněvivý pohled trochu změkkl.

„Vy možná ne, Lynn – „

„Já ne, Davide, namouduši ne – “

Hercule Poirot pokročil vpřed a zakašlal.

Hunter se k němu otočil a řekl:

„Ach, to jste vy? Co tu chcete?“

„Vaše domněnky mi připadají trochu přehnané. Proč ukvapeně usuzujete, že vaše sestra byla zavražděna?“

„Tvrdíte snad, že nebyla? Připadá vám tohle – „ ukázal na postavu na lůžku – „jako přirozená smrt? Rosaleen měla pocuchané nervy, to ano, ale žádnou organickou poruchou netrpěla. Její srdce bylo naprosto zdravé.“

„Včera večer, než si šla lehnout, seděla tady a psala – “ David detektiva obešel a sklonil se nad stránku v bloku. „Nesahejte na nic!“ upozornil jej Poirot.

Hunter odtáhl ruku a zatímco napsaná slova četl, zůstal nehybně stát. Pak prudce trhl hlavou a zpytavě se zadíval na detektiva.

„Naznačujete, že jde o sebevraždu? Proč by ji Rosaleen chtěla spáchat?“

Klidný hlas, který na otázku odpověděl, nepatřil Poirotovi. Z otevřených dveří zaznělo oastshirské nářečí superintendenta Spence.

„Dejme tomu, že minulé úterý večer paní Cloadová nebyla v Londýně, ale ve Warmesley Vale. Co když vyhledala muže, který ji vydíral a v nervovém šoku ho zabila?“

David se po něm ohlédl tvrdýma očima, plnýma vzteku.

„Sestra trávila úterní noc v Londýně. Do bytu jsem přišel v jedenáct hodin. Byla doma.“

„Jistě,“ přikývl Spence, „tak zní vaše verze, pane Huntore. A pravděpodobně se jí budete držet, ovšem té já nemusím věřit. Ostatně – není už trochu pozdě?“ ukázal na lůžko. „Teď před soud stejně nepůjde.“

14. KAPITOLA

„Hunter to nepřizná, ale určitě ví, že vraždila ona,“ pravil Spence. Seděl ve své kanceláři na policejním ředitelství a hleděl přes stůl na Poirota.

„Kupodivu, jsme tak pečlivě prověřovali právě jeho alibi a jejího jsme si ani nevšimli. A už vůbec nemáme potvrzeno, jestli tu noc trávila v londýnském hotelu. Vycházíme jen z jeho slov. Všeho všudy víme, že pouze dva lidé měli důvod odstranit Ardena – David Hunter a Rosaleen Cloadová. Bez úvahy jsem se upnul na něj a ji jsem opomenul. Je pravda, že vypadala tak jemná – až trochu hloupá –, a v tom snad spočívá částečné vysvětlení. Nejspíš právě proto ji Hunter poslal do Londýna. Třeba si uvědomil, že by ztratila hlavu, a možná i věděl, že patří k lidem, kteří mohou být nebezpeční, jakmile zpanikaří. Dále mě udivuje, jak často jsem ji vídal v oranžovém – byla to její oblíbená barva, nosila oranžové šátky, šaty s oranžovými pruhy, oranžový barek – a přesto, když ta stará paní Leadbetterová popisovala onu mladou ženu s oranžovým šátkem nu hlavě, nedošlo mi, že to musela být sama paní Gordon Cloadová. Snad opravdu neměla všech pět pohromadě, nevěděla přesně, co dělá. Vaše vyličení její návštěvy římskokatolického kostela prozrazuje, jak byla napůl šílená výčitkami a pocitem viny.“

„Provinilá se skutečně cítila,“ přisvědčil Poirot.

„Ardena asi napadla v určitém stupni nenávistného šílenství. Jistě ani zdaleka netušil, co ho čeká. Proč měl být ve střehu v přítomnosti takové křehotinky?“ Spence chvíli uvažoval mlčky a pak dodal: „V jedné věci stále ještě nemám jasno: kdo zpracoval Portera? Podle vás Jeremyho manželka to nebyla. Vsaďte se, že ano!“

„Ta ne ujistila mě o tom a já jí věřím. V tomhle případě jsem se osvědčil jako hlupák. Mohl jsem poznat, kdo majora přemluvil. Porter mi to prozradil sám.“

„On vám snad něco řekl?“

„Pochopitelné nepřímě, aniž tušil, že někoho obviňuje.“

„Tak kdo to byl?“

Poirot nepatrně přiklonil hlavu k rameni.

„Dovolíte, abych napřed já položil pár otázek vám?“

Superintendent se zatvářil překvapeně.

„Ptejte se, nač chcete.“

„Jaké prášky na spaní měla Rosaleen Cloadová na nočním stolku?“ Spence vypadal čím dál udivenější.

„Docela neškodné. Bromid – na uklidnění nervů. Brala si každý večer jeden. Přirozeně jsme je podrobili analýze. Nemohly jí ublížit.“

„Kdo jí je předepsal?“

„Doktor Cloade.“

„Kdy je předepsal?“

„Nedávno.“

„Jaký jed Rosaleen zabil?“

„No – rozbor jsme ještě nedostali, ale zdá se mi, že bezpochyby morfium. Pořádná dávka.“

„Našlo se další morfium mezi jejími věcmi?“

„Ne.“ Spence se na detektiva zvědavě zadíval. „Nač narážíte, pane Poirote?“

„Přejdu teď k jinému problému,“ vyhnul se Poirot odpovědi. „David Hunter oné úterní noci zavolal v jedenáct nula pět Lynn Marchmontové z Londýna. Hovory jste si prý prověřil. Jiný z bytu v Shepherd's Courtu tedy podán nebyl. Telefonoval tam někdo zvenčí?“

„Přišel jeden hovor, v deset patnáct, z veřejné budky ve Warmesley Vale.“

„Aha.“

Poirot chvíli mlčel.

„Co skvělého vás napadlo, pane Poirote?“

„Ozvalo se ústředně žádané londýnské číslo?“

„Chápu, kam míříte,“ spustil Spence zvolna. „V bytě někdo musel být. David Hunter to nebyl – vracel se právě vlakem. Dle všeho tedy se ozvala Rosaleen Cloadová – ovšem v tom případě nemohla několik minut předtím přijít k Jeleni. Docházíte k názoru, že žena v oranžovém šatku nebyla Rosaleen Cloadová a proto Rosaleen Cloadová Ardena nezabila. Pak ale proč spáchala sebevraždu?“

„Odpověď je velmi prostá. Nespáchala sebevraždu. Rosaleen Cloadovou někdo zabil.“

„Cože?“

„Někdo ji záměrně a chladnokrevně zavraždil.“

„Kdo potom zabil Ardena? Davida jsme už vyloučili -“

„David ne.“

„- a teď vylučujete i Rosaleen. K čertu, vždyť pouze oni dva měli aspoň nějaký motiv!“

„Ano, motiv,“ přisvědčil Poirot. „Právě ten nás zavedl. Jestliže A má důvod zabít C a B má motiv k odstranění D -, z toho přeci nevyplývá, že A by měl zabít D a B má oddělat C?“

„Pomalů, pane Poirote, pomalů,“ zaúpěl superintendent, „Ani zdaleka nechápu, kam nás ta abeceda má dovést,“

„Je to složité, velice složité,“ uznal Poirot, „poněvadž řešíte dva na sobě nezávislé zločiny, následkem čehož máte – musíte mít dva různé vrahy. Nejříve vchází na scénu První vrah a teprve časem vstoupí

Druhý vrah,“

„Nehrajte mi tu Shakespeara,“ zanařikal Spence. „Tohle není alžbětinské drama,“

„Ale ano, případ je typicky shakespearovský. Jsou v něm všechny emoce – lidské emoce –, kterými by se Shakespeare pokochal: žárlivost, nenávist, prudké vášnivé zvraty a navíc dokonalá schopnost chopit se příležitosti.

U věcí lidských jest čas přílivu,

jenž chycen v proudu vede ku štěstí...

Někdo podle toho jednal, pane superintendente. Využil příležitosti ve snaze zvrátit ji k vlastnímu prospěchu – vám takřka před nosem!“

„Nemluvte v hádankách, pane Poirote,“ požádal Spence a podrážděně si poškrábal nos. „Jestli můžete, vysvětlíte mi, co máte na mysli.“

„Vyjádřím se jasně – jako křišťál jasně. Máme přece tři zabitě, vidíte? Souhlasíte? Tři lidé jsou mrtví.“

„To bych prosil. Snad mě nechcete přesvědčovat, že jeden z nich ještě žije?“

„Kdepak!“ usmál se Poirot. „Jsou mrtví. Ale jak zemřeli? Totiž do jakých kategorií byste jejich smrt zařadil?“

„No můj názor přece znáte: jedna vražda a dvě sebevraždy. Jenže vy soudíte, že druhá sebevražda sebevraždou není. Jde tedy o další vraždu?“

„Já soudím, že máme jednu sebevraždu, jednu nehodu a jednu vraždu.“

„Nehodu? Myslíte, že se paní Cloadová otráвила nešťastnou náhodou? Nebo že se major Porter zastřelil nedopatřením?“

„Nikoliv. Nehodou byla smrt Charlese Trentona alias Enocha Ardena.“

„Nehodou!“ vyštěkl superintendent. „Mimořádně brutální vraždu, při níž došlo k proražení lebky oběti opakovanými údery, označujete za nehodu?“

„Slovem ‚nehoda‘ chci vyjádřit, že nešlo o úmysl zabít,“ vysvětlil detektiv klidně, naprosto nedotčen superintendentovým výbuchem.

„Nešlo o úmysl zabít – a přitom má oběť rozbitou hlavu! Představujete si, že Ardena napadl šílenec?“

„Připadá mi to hodně blízko pravdy – i když ne v tom smyslu, jak vy se domníváte.“

„Mezi zúčastněnými byla jedinou praštěnou osobou Gordonova vdova. Několikrát jsem ji viděl tvářit se velmi podivně. Manželka Lionela Cloada je sice rovněž trochu trhlá – ale ta by se nikdy nedopustila násilí. Správně to myslí jediné ženě Jeremyho Cloada. Mimochodem – podotkl jste, že ta Porterová nepodplatila.“

„Ona ne. Víím, kdo majora přemluvil. Jak jsem se už zmínil, prozradil to Porter sám – pouhou nenápadnou poznámkou. Ach, nakopal bych si, co by se do mě vešlo, jak vy říkáte, že jsem si to hned neuvědomil.“

„A potom váš anonymní šílenec ABC zavraždil Rosaleen Cloadovou.“ Spenceův hlas zněl čím dál skeptičtěji.

„Kdepak!“ Poirot zavrtěl důrazně hlavou. „Teď odchází ze scény První vrah a vstoupí Druhý vrah. Spáchá docela jiný typ zločinu – bez rozčilení a vášně, chladnokrevnou, plánovanou vraždu – a mám v úmyslu postarat se, aby za ni dostal provaz, superintendente Spence.“

Během řeči detektiv vstal a zamířil ke dveřím.

„Hej!“ vykřikl Spence. „Musíte mi uvést nějaká jména. Takhle odejít nesmíte!“

„Brzy vám je prozradím, určitě. Ale zatím na něco čekám – přesněji řečeno na dopis, který mi přiletí přes moře.“

„Nežvaňte jako pitomá jasnovidka! Hej – Poirote!“

Jenže Poirot už zmizel.

Vykořčil přímo přes náměstí a zazvonil u domu doktora Cloada. Otevřela mu paní Cloadová a sotva spatřila detektiva, lapla prudce po dechu.

„Potřebuji s vámi hovořit, madame,“ neztrácel Poirot čas.

„Ach, samozřejmě – pojd'te dál –, bohužel mi nezbyla chvilka na utření prachu, ovšem – “

„Chci se vás na něco zeptat. Jak dlouho už bere váš manžel morfium?“

Teta Kathie se okamžitě rozplakala.

„Bože, bože – tolik jsem doufala, že se to nikdy nikdo nedoví. Začal s tím ve válce. Byl tak strašně přepracovaný a trpěl hroznou neuralgií. Od té doby se snaží dávky snižovat – skutečně. Proto je někdy tak příšerně podrážděný – “

„Je to jeden z důvodů, proč potřeboval peníze, vidíte?“

„Asi. Ach bože, pane Poirote! Slíbil, že se půjde léčit – “

„Uklidněte se, madame, a odpovězte mi ještě na jednu otázku. V ten večer, kdy jste telefonovala Lynn Marchmontové, šla jste do budky před poštou, že? Potkala jste někoho na náměstí?“

„Vůbec ne, pane Poirote, ani živou duši.“

„Vyrozuměl jsem však, že jste si musela vyměnit dvoupenci, neboť jste měla samé půlpence.“

„Ano, poprosila jsem ženu, která vyšla z budky. Dala mi za půlpence dvoupenci – “

„Jak vypadala ta žena?“

„No – dost výstředně, jestli mi rozumíte. Na hlavě měla oranžový šátek. Komické je, že jsem skoro přesvědčená, že ji odněkud znám. Její obličej mi připadal moc povědomý. Někde jsme se musely setkat a přesto si nemůžu vzpomenout, kdy a kde.“

„Díky, paní Cloadová,“ rozloučil se Hercule Poirot.

15. KAPITOLA

Lynn vyšla z domu a podívala se na oblohu. Slunce zapadalo, ale na nebi nebyly červánky, jen poněkud nezvyklá záře. Tichý večer s náznakem dusna. Později přijde bouře, napadlo ji. Čas už dozrál. Déle nemůže řešení odkládat. Musí zajít do Long Willows a s Rowleyem si pohovořit. Aspoň to je mu dlužná – vysvětlit situaci sama a neusnadnit si cestu dopisem.

Jsem rozhodnuta – pevně rozhodnuta – říkála si, a přesto cítila, že kupodivu váhá. Rozhlédla se kolem a pomyslela si: Se vším se loučím – se svým světem se svým způsobem života.

Nečinila si iluze. Spojením s Davidem se pouštěla do rizika – do dobrodružství, které se mohlo zrovna tak zvrtnout, jako podařit. Sám ji v onen večer, kdy došlo k vraždě, v telefonu varoval.

Ovšem teď, před několika hodinami, prohlásil: „Chtěl jsem odejít z tvého života. Já blázen si představoval, že bych tě dokázal opustit. Odjedeme do Londýna a dáme se oddat bez ohlášek. Nedovolím ti rozmýšlet se. Zapustila jsi zde kořeny, které tě tu drží. Musím tě vyrvat i s nimi.“ A ještě dodal: „Rowleyovi novinku ohlásíme teprve až budeš paní Hunterovou. Chudák, ale bude to nejlepší způsob, jak mu zprávu sdělit.“

S tím však nesouhlasila, třebas v té chvíli nic nenamítla. Ne, Rowleyovi musí podat vysvětlení sama.

A teď tedy k němu šla.

Když klepala na dveře Long Willows, bouřka právě začínala. Rowley otevřel dveře a sotva dívku spatřil, zatvářil se překvapeně.

„Haló, Lynn, proč jsi nezatelefonovala, že přijdeš? Nemusel jsem být doma.“

„Chci s tebou mluvit, Rowleyi.“

Ustoupil stranou, aby mohla vejít, a následoval ji do rozlehlé kuchyně. Na stole stály zbytky jeho večeře.

„Mám v úmyslu koupit stáložárná kamna,“ podotkl. „Budeš s nimi mít méně práce. A nový dřez – z nerez –“

„Neplánuj, Rowleyi,“ přerušila ho.

„Kvůli tomu, že ta ubožačka není ještě pohřbená? Asi je to opravdu trochu bezcitné. Ale nikdy mi nepřípadala příliš šťastná. Nebyla snad docela zdravá. Po tom strašném náletu se už nevzpamatovala. Zkrátka a dobře, stalo se. Je mrtvá a pokud jde o mě – nebo spíš o nás –“

Lynn zatajila dech.

„Ne, Rowleyi, nepočítej s žádným ‚my‘. Právě to jsem ti přišla oznámit.“

Zůstal na ni civět.

„Provdám se za Davida Huntera, Rowleyi,“ pokračovala klidně. V té chvíli se nenáviděla, ale neustoupila od svého záměru.

Nevěděla přesně, co očekává, zda protest či snad výbuch hněvu – ovšem určitě nepředpokládala, že Rowley zprávu přijme takhle. Chvíli na ni zíral, pak přešel ke kamnům, prohrábl je a nakonec se skoro nepřítomně k ní obrátil.

„Tak si to ujasněme,“ řekl. „Provdáš se za Davida Huntera. Proč?“

„Poněvadž ho miluji.“

„Miluješ mne.“

„Ne. Milovala jsem tě před odjezdem – jenže od té doby uplynuly více než čtyři roky a já – já se změnila. Oba jsme se změnilí.“

„Mýlíš se,“ odpověděl jí jako by nic. „Já se nezměnil.“

„Ty nejspíš ne tolik.“

„Já se nezměnil vůbec. Neměl jsem ke změně příležitost. Jen jsem se tu dřel. Já neskákal padákem ani za nocí nelezl po útesech a neovíjel ve tmě paži kolem nepřítele, abych ho probodl –“

„Rowleyi –“

„Nebyl jsem ve válce. Nebojoval jsem. Vůbec nevím, co válka je! Žil jsem tady na statku pěkně v bezpečí. Šťastný Rowley! Ale styděla by ses mít mě za manžela.“

„Ne, Rowleyi – ach ne! O to přece nejde.“

„Věř mi, že jde.“ Přistoupil k ní blíž. Do týla se mu nalila krev, žíly na čele vystoupily. V očích měl pohled, jaký spatřila jednou na poli u býka, kterého mýjela, zvíře ve slepém vzteku a bezmocné zlosti hrabalo nohou, pohazovalo hlavou se silnými rohy a pomalu ji sklánělo.

„Bud' zticha, Lynn, pro změnu zase poslouchej ty mě. Přišel jsem o to, co jiný prožil. Nedostalo se mi příležitosti bojovat za vlast. Viděl jsem odjíždět svého nejlepšího kamaráda, který zanedlouho padl. Před mýma očima odjíždělo mé děvče – mé děvče! – v uniformě do zámoří. A já zůstal jen tím, kdo sedí doma. Život se mi změnil v peklo – copak nechápeš, Lynn? Peklo! A pak ses vrátila – a od té doby prožívám peklo ještě horší. Trvá od onoho večírku u tety Kathie, kdy mi neušlo, jak se přes stůl díváš na Davida Huntera. Ale jeho nebudeš, slyšíš? Jestli nebudeš má, nedostane tě nikdo. Za koho mě považuješ?“

„Rowleyi –“

Vstala a současně ustoupila o krok. Měla strach. Tohle už nebyl člověk, jen divoké zvíře.

„Zabil jsem dva lidi, myslíš, že budu váhat zabít třetího?“

„Rowleyi –“

Vrhl se k ní a chytil ji za krk.

„Nemůžu dál, Lynn –“

Dlaněmi jí sevřel hrdlo, až se s ní místnost zatočila. Viděla černo před očima, začala se dusit – všechno potmělo –

A pak náhle někdo zakašlal upjatým, strojeným kašlem.

Rowley se zarazil, ruce povolil a spustil je k bokům. Osvobozená Lynn se zhroutila na podlahu.

Ve dveřích stál Hercule Poirot a omluvně pokašlával.

„Snad neruším?“ otázal se. „Klepal jsem – ano, opravdu jsem klepal, ale nikdo mi neodpovídal. Nejspíš jste měli moc práce.“

Ovzduší bylo chvíli jako nabitě elektřinou. Rowley stál s vytřeštěnýma očima. Na okamžik vypadal, že chce na detektiva skočit, avšak nakonec se odvrátil.

„Přišel jste – v poslední chvíli,“ řekl mdlým, dutým hlasem.

16. KAPITOLA

Do atmosféry chvějící se nebezpečím vnesl Hercule Poirot vlastní rozvahu a uvolnění.

„Máte v konvici horkou vodu?“ zeptal se.

„Ano, vřelou,“ přikývl Rowley těžce, otupěle.

„Což kdybyste udělal trochu kávy? Nebo čaje – co je vám pohodlnější.“

Rowley poslechl jako stroj.

Poirot vytáhl z kapsy velký, čistý kapesník, namočil jej do studené vody, vyždímal a přistoupil k Lynn.

„Ovažte si jím krk, mademoiselle – tak, ano. Mám zavírací špendlík. Hned se vám uleví.“

Lynn mu chraptivě zaskřehotala své díky. Poirot pobíhající starostlivě po kuchyni v Long Willows v dívce budil dojem zlého snu. Bylo jí hrozně zle a hrdlo nepříjemně bolelo. Nejistě vstala. Detektiv ji šetrně dovedl k židli a usadil ji na ni.

„Tak,“ podotkl a přes rameno se zeptal: „Co káva?“

„Je hotová,“ odpověděl Rowley a přinesl konvici. Poirot nalil šálek a podal jej Lynn.

„Poslyšte,“ spustil Rowley, „asi nechápete situaci. Pokusil jsem se Lynn uškrtit.“

„No no,“ odbyl ho detektiv rozmrzele, jako by mladíkovu nevhodnou poznámku s politováním odsuzoval.

„Mám na svědomí dvě smrti, její mohla být třetí – kdybyste včas nepřišel.“

„Vypijme si kávu a nemluvme o smrti. Slečně Lynn to není příjemné.“

„Proboha!“ zvolal Rowley a upřel na Poirota pohled. Dívka s námahou upíjela horkou a silnou tekutinu. Najednou pocítila, že bolest ustupuje. Vzpružující nápoj začal účinkovat.

„Je vám už líp?“

Přikývla.

„Tak si můžeme popovídat,“ prohlásil detektiv, „čímž chci vyjádřit, že v podstatě budu mluvit já.“

„Co všechno víte?“ zeptal se Rowley stísněně. „Vypátral jste, že jsem zabil Charlese Trentona?“

„Ovšem – už před delší dobou.“

Rozletěly se dveře a v nich stál David Hunter.

„Lynn!“ zvolal. „Neřekla jsi mi –“ Zarazil se a očima udiveně bloudil od jednoho k druhému.

„Co máš s krkem?“

„Další šálek,“ poručil detektiv a Rowley mu jej přinesl z příborníku. Poirot hrníček vzal, nalil do něj kávu a podal ji Davidovi. „Posedíme, vypijeme si káfičko a vy tři si vyslechnete lekci Hercula Poirota o zločinu.“ Přejel po nich zrakem a pokýval hlavou.

To je neskutečný sen, to není pravda, napadlo Lynn.

Zdálo se, že všichni tři jsou pod vlivem toho směšného mužíčka s velkým knírem. Poslušně seděli – vrah Rowley, jeho oběť Lynn a David, který ji miluje – každý se šálkem v ruce a poslouchali slova malého chlapíka, jenž je nějakým záhadným způsobem ovládal.

„Co vede k zločinu?“ vznesl Hercule Poirot básnickou otázku. „To je problém! Jaký podnět zločin potřebuje? Je k němu nezbytný vrozený sklon? Může se zločinu – určitého zločinu – dopustit kdekdo? A co se stane – tohle mi vrtalo hlavou hned od počátku –, když lidé chránění před opravdovým životem, před jeho útoky a nástrahami, jsou najednou veškeré ochrany zbaveni?“

Jistě chápete, že hovořím o Cloadových. Přítomen je tu pouze jediný Cloade, proto se mohu vyjadřovat naprosto otevřeně. Uvedená otázka mě fascinovala od začátku. Jde o rodinný celek, jemůž okolnosti nedopřály postavit se na vlastní nohy. Ačkoliv každý jeho člen žil svým životem a měl své zaměstnání, přece v podstatě nikdo z nich se nevymanil zpod pláště

dobročinnosti. Ničeho se nepotřebovali bát. Vždycky se cítili v bezpečí, a to v bezpečí nepřirozeném a uměle vytvořeném. Gordona Cloada měli stále za zády.

Vysvětluji vám tím, že lidský charakter nelze posoudit, dokud neprojde zkouškou. Většinu z nás taková zkouška postihne v ranném věku. Člověk se velice brzy ocitá před nutností osamostatnit se, čelit nebezpečí a problémům a řešit je po svém. Může zvolit cestu přímou nebo křivolakou – a jakou si vybral, zjistí teprve až po ní prošel.

Cloadovi ovšem neměli příležitost poznat své slabosti, dokud znenadání neztratili svého patrona a nebyli zcela bez přípravy přinuceni obtíže řešit. Jen jedno – jedno jediné – tvořilo překážku mezi nimi a návratem jistoty: život Rosaleen Cloadové. V duchu jsem přesvědčen, že každý z nich si někdy povzdechl: „Kdyby Rosaleen zemřela –“,

Lynn se otřásla. Poirot nechal svá slova doznít a teprve pak pokračoval.

„Pomyšlení na smrt, její smrt, prolétlo hlavou každému z Cloadů, tím jsem si jist. Bleskl jim hlavou i nápad s vraždou? A nepřešel v určitém případě v čin?“ Aniž změnil tón hlasu, detektiv oslovil Rowleye: „Měl Jste někdy chuť ji zabít?“

„Ano,“ přiznal mladík. „V den, kdy přišla na statek. Nikdo jiný tam nebyl. Tehdy jsem si uvědomil, že bych ji mohl docela snadno oddělat. Vypadala tklivě – a hrozně hezky – jako ta telátka, co musela na trh. Je vám jich líto, ale stejně je vydáte smrti. Až jsem se divil, že se nebála – opravdu. Kdyby věděla, o čem uvažuji, zděsila by se. Ano, bylo to ve chvíli, kdy jsem jí vzal z ruky zapalovač a připálil jí cigaretu.“

„Asi ho u vás zapomněla. Tím jste se k němu dostal.“

Rowley přikývl.

„Nevím, proč jsem ji nezabil,“ podivil se. „Napadlo mě, že by se dala, předstírat nešťastná náhoda nebo něco podobného.“

„K tomu namítnu, že tento druh zločinu by vám neodpovídal. Svou oběť jste usmrtil ve vzteku – a soudím, že jste Ardena ani zabít nechtěl, vidíte?“

„Dobrotivý bože, vůbec ne! Dal jsem mu jednu do zubů, on se svalil dozadu a hlavou narazil na mramorovou ohrubu krbu. Nemohl jsem uvěřit, že je mrtvý.“ Pak Rowley vrhl na Poirota zděšený pohled. „Jak jste mě odhalil?“

„Váš čin jsem asi dost přesně zrekonstruoval. Opravte mě, pokud se zmýlím. Zašel jste k Jeleni a Beatrice Lippincottová vám svěčila obsah vyslechnutého rozhovoru. Poté – jak jste sám vyprávěl – vás napadlo vyhledat strýce Jeremyho Cloada a poznat názor právníka na situaci. A tam se něco stalo, co vás přinutilo změnit své rozhodnutí poradit se s ním. Tuším, co to bylo. Spatřil jste fotografii –“

„Stála na psacím stole,“ přikývl Rowley, „a já si najednou uvědomil jejich vzájemnou podobu. Tím jsem taky pochopil, proč mi tvář toho chlapa připadala tak známá. Dospěl jsem k závěru, že Jeremy a Frances pozvali někoho z jejích příbuzných, aby nějakým trikem vymáčkli z Rosaleen peníze. Rozpálilo mě to do bílého žáru. Hned jsem se vrátil k Jeleni a v čísle pět obvinil Ardena z podvodu. Se smíchem přisvědčil – David Hunter prý mu večer peníze beze všeho přinese. Viděl jsem rudě, sotva mi došlo, jak mě moje vlastní rodina podle všeho napálila. Vynadal jsem mu, že je svině, a praštil jsem ho. Svalil se, jak už víte.“ Odmlčel se.

Poirot ticho přerušil otázkou: „Co dál?“

„Z kapsy mi vyklouzl zapalovač,“ pokračoval Rowley pomalu, „který jsem nosil s sebou v úmyslu odevzdat ho Rosaleen, až ji uvidím. Spadl na mrtvého a já si všiml iniciálek D. H. Patřil Hunterovi, ne jí.“

Od onoho večírku u tety Kathie mi bylo jasné –, ale na tom nezáleží. Někdy mi připadalo, že se zblázním – a možná i trochu blázen jsem. Nejdřív odchod Johnnieho – potom válka – Nedovedu se dobře vyjadřovat, ovšem někdy se vzteky neznám. A teď Lynn – a ten chlap... Odtáhl jsem mrtvého doprostřed pokoje a překulil jej tváří k podlaze. Pak jsem popadl ty těžké železné kleště – No nebudu zabíhat do podrobností. Otisky prstů jsem otřel, očistil

mramorovou obrubu, potom jsem promyšleně posunul ručičky jeho náramkových hodinek na deset minut po deváté a bouchl do nich. Vzal jsem mu přidělové lístky, doklady – došlo mi, že by se pomocí nich dala zjistit Ardenova totožnost a zmizel jsem. Dalo se čekat, že až Beatrice vypoví, co vyslechla, bude v tom Hunter vězet až po krk.“

„Díky,“ podotkl David.

„Potom jste mě vyhledal,“ ujal se slova opět Poirot, „a pověsil mi pěkného bulíka na nos. Žádal jste, ať opatřím svědka, který Underhaye znal. Už tehdy mi bylo jasné, že Jeremy Cloade zopakoval před rodinou vyprávění majora Portera. Skoro dva roky všichni Cloadovi chovali tajnou naději, že se snad Underhay objeví. Toto přání ovlivnilo paní Lionel Cloadovou při manipulaci se spiritistickou tabulkou – sice bezděčně, ovšem pro mě to byla příhoda velmi poučná.“

Eh bien, provedl jsem tedy svůj kejklířský kousek. Lichotí mi, jak vás všechny ohromil, i když jsem se při něm namouduši osvědčil jako dokonalý trouba. Major Porter mi tehdy ve svém pokoji nabídl cigaretu a vám řekl: ‚Vy přece nekouříte.‘

Podle čeho ve vás poznal nekuřáka? Měl předstírat, že se s vámi teprve seznámil. Já pitomec mohl už tenkrát pochopit pravdu – že totiž jste se vy a major Porter domluvili. Není divu, že byl tehdy ráno nervózní. Měl jsem posloužit za prostáčka, který přivede majora k identifikaci mrtvoly. Ovšem svou roli hlupáka jsem nehrál dlouho – a teď už ji vůbec nehraji, nemyslíte?“ Než pokračoval, rozhořčeně se po přítomných rozhlédl. „Jenže Porter úmluvu nedodržel. Nechtěl svědčit pod přísahou v případě, kde šlo o vraždu, a závažnost obvinění Davida Huntera závisela hlavně na totožnosti mrtvého. Tak se prostě vyhnul odpovědnosti.“

„Napsal mi, že by to nezvládl,“ vysvětlil Rowley chraptivě. „Zatracený blázen. Copak nechápal, že jsme zašli příliš daleko a nemůžeme teď přestat? Vyhledal jsem ho s úmyslem přivést jej k rozumu, ale bylo už pozdě. V dopise prohlásil, že se radši zastřelí, než by při vyšetřování vraždy křivě přísahal. Domovní dveře nebyly zamčeny, šel jsem tedy nahoru – a objevil ho.“

Nedovedu vyličít, jak jsem se cítil. Připadalo mi, že jsem dvojnásobný vrah. Kdyby byl jenom počkal – proč mi neumožnil promluvit si s ním.“

„Jistě zanechal nějakou zprávu. Zahodil jste ji?“

„Ovšem. Teď bylo potřeba jednat. Všechno leželo jen na mně. Psaní adresoval koronerovi. Porter v něm doznával lživou výpověď při přelíčení. Mrtvý nebyl Robert Underhay. Dopis jsem odnesl a zničil.“ Bouchl pěstí do stolu. „Zdalo se mi, že prožívám zlý sen – strašlivou noční můru – já tu záležitost rozpoutal, tak jsem v ní musel pokračovat. Šlo mi o peníze kvůli Lynn – a taky o to, aby Huntera pověsili. Vůbec jsem nepochopil, proč vyšetřování proti němu zastavili. Mluvílo se o nějaké ženské, která Ardena v noci navštívila. Neporozuměl jsem tomu a nerozumím ani dosud. Jaká ženská? Copak s ním nějaká mohla hovořit, když už byl mrtvý?“

„Žádná tam nebyla,“ pravil Poirot.

„Ale ta stará paní ji viděla,“ zakrákala Lynn. „I slyšela.“

„Aha – ovšem co viděla a slyšela?“ opáčil detektiv. „Ve slabém osvětlení spatřila kohosi v kalhotách a světlém tvídovém plášti. Zahlédla hlavu ovinutou oranžovým šátkem do tvaru turbanu a silně nalíčený obličej s namalovanými rty. A co zaslechla? Když ta ‚slečinka‘ ucouvla zpátky do čísla pět, mužský hlas v pokoji řekl: ‚Koukejte vypadnout, mám vás dost!‘ *Eh bien* – viděla muže i slyšela muže! Opravdu skvělý, nápad, pane Huntore,“ obrátil se Poirot zničehonic k Davidovi.

„Co tím míníte?“ vyštěkl Hunter.

„Teď zase budu vyprávět o vás. Kolem deváté hodiny přicházíte k Jeleně – nikoliv vraždit, jen platit. A co objevíte? Muže, který vás vydíral, nacházíte na zemi, zavražděného mimořádně brutálním způsobem. Dovedete rychle uvažovat, pane Huntore, a tak si rázem uvědomíte, že vámi hrozí bezprostřední nebezpečí. Pokud víte, nikdo vás při vstupu do hotelu

nespatřil, a tak váš první nápad je co nejrychleji odtud zmizet, chytiti v devět dvacet vlak zpátky do Londýna a neústupně přísahat, že jste v blízkosti Warmsley Vale nebyl. Zkratka lesíkem znamenala jedinou naději, jak vlak dostihnout. Přitom nečekaně potkáváte slečnu Marchmontovou a zároveň si uvědomujete, že k vlaku nedorazíte včas. Vidíte už jeho kouř v údolí. Aniž to víte, i ona si všimla kouře, ale nedošlo jí, že tedy nemůžete spoj chytit. Bez jakékoliv pochybnosti přijímá vaše sdělení, že je devět patnáct. Vskutku skvělý nápad, jak v ní vzbudit přesvědčení, že jste vlak opravdu doběhl! Potřebujete totiž od sebe odvrátit podezření, proto od té chvíle musíte postupovat přesně podle nového plánu. Vráťte se do Furrowbanku, tiše si odemknete vlastním klíčem, vezmete si sestřin šátek a jednou z jejích rtěnek si dosti nápadně nalíčíte obličej. V příhodnou dobu se odeberete k Jelenu, kde v salónku pro hotelové hosty na sebe upozorníte starou dámou, která si libuje v kletkách. Pak vystoupíte nahoru k číslu pět. Jakmile slyšíte, že stará paní jde spát, vykročíte do chodby, ale vzápětí honem couvnete do pokoje a nahlas prohodíte: „Koukejte vypadnout, mám vás dost!“, Poirot se odmlčel a teprve za chvíli dodal: „Opravdu skvělé představení!“

„Je to pravda, Davide?“ vykřikla Lynn. „Říká pravdu?“

„Mám o sobě vysoké mínění jako o herci ženských rolí,“ usmál se Hunter široce. „Panečku! Měli jste vidět, jak se tvářila ta stará Gorgona.“

„Ale jak jsi tu mohl být v deset hodin a přesto mi v jedenáct telefonovat z Londýna?“

David Hunter se uklonil směrem k detektivovi.

„Veškeré dotazy zodpoví pan Hercule Poirot. Ten přece všechno ví. Jak tedy jsem to provedl?“

„Velice jednoduše,“ odpověděl tázaný. „Z veřejné budky jste zazvonil sestře do bytu a dal jí několik jasných instrukcí. Přesně v jedenáct nula čtyři podala meziměstský hovor do Warmsley Vale třicet čtyři. Když slečna Marchmontová zvedla sluchátko, centrála si ověřila číslo a pravděpodobně ohlásila ‚Volá vás Londýn‘ nebo ‚Mluvte z Londýna‘ či něco podobného. Vidíte?“

Lynn přikývla.

„Rosaleen pak zavěsila a vy,“ Poirot se otočil k Davidovi, „který jste zatím v budce bedlivě sledoval čas, jste vytočil číslo třicet čtyři, stiskl knoflík, poněkud změněným hlasem oznámil: ‚Hovor z Londýna‘ a pak už jste mluvil normálně. Krátké časové rozpětí mezi dvojím propojením nemusí v dnešním telefonickém styku nic znamenat a slečně Marchmontové mohlo připadat jako nové zapojení.“

„Proto tedy jsi mě volal, Davide?“ zeptala se Lynn tiše. Così v jejím hlase – byť i zněl vyrovnaně – přimělo Davida pohlédnout na ni. Potom se otočil k detektivovi a posunkem dal najevo, že se vzdává.

„Je to tak. Vy opravdu přijdete na všechno! Abych se přiznal, byl jsem k smrti vyděšený. Musel jsem něco vymyslet. Po rozhovoru s Lynn jsem ušel skoro pět kilometrů do Dalesby, odkud mě do Londýna odvezl první ranní vlak s rozvážkou mléka. Podařilo se mi vplížit se do bytu včas, abych ještě zvalel postel a posnídal s Rosaleen. Nikdy mě nenapadlo, že by policie mohla podezřívát ji.“

A pochopitelně jsem ani zdaleka netušil, kdo Ardena zabil. Jeho přece nikdo nepotřeboval odstranit. Zdálo se mi, že k tomu máme důvod jen Rosaleen a já.“

„Důvod právě představoval ten největší problém,“ přisvědčil Poirot. „Vy a vaše sestra jste důvod k odstranění Ardena měli – kdežto každý člen z rodiny Cloadových měl motiv k zabití Rosaleen.“

„Copak byla zabita?“ vyhrkl David. „Nešlo tedy o sebevraždu?“

„Nikoliv, ale o pečlivě připravený, dobře promyšlený zločin. V jednom z jejích prášků – až při dně krabičky – byl bromid zaměněn za morfium.“

„V prášku?“ David se zamračil. „Snad nenaznačujete – přece nepodezříváte doktora Cloada?“

„Kdepak! Záměnu mohl provést prakticky kdokoliv. Teta Kathie měla příležitost manipulovat s oplatkovými tobolkami než opustily ordinaci. Rowley přinesl Rosaleen do Furrowbanku máslo a vejíčka. Přišla tam paní Marchmontová stejně jako paní Jeremy Cloadová. V domě se objevila i Lynn Marchmontová. A motiv měli všichni do jednoho.“

„Lynn žádný neměla,“ vykřikl David.

„Podezřelý je tedy každý z nás,“ zdůraznila dívka. „Tak jste to myslel?“

„Ano,“ přikývl detektiv. „Proto právě nebylo vyšetřování snadné. David Hunter a Rosaleen Cloadová měli důvod zabít Ardena – jenže nezabili ho. Vy všichni Cloadovi jste měli motiv k odstranění Rosaleen a přesto ji žádný neodstranil. V tomhle případě bylo všechno naruby. Rosaleen Cloadovou zavraždila osoba, která její smrtí ztratila nejvíc.“ Poirot lehce otočil hlavu. „Provedl jste to vy, pane Huntore.“

„Já?“ zvolal David. „Proč bych proboha vraždil vlastní sestru?“

„Protože nebyla vaší sestrou. Rosaleen Cloadová zahynula při nepřátelském náletu tak asi před dvěma roky. Vámi zabitá žena byla mladá služebná Eileen Corriganová, Irka. Dnes mi z Irska přišla její fotografie.“

Ještě než domluvil, vytáhl snímek z kapsy. David mu jej rychlostí blesku vytrhl, skočil ke dveřím, proběhl jimi, zabouchl za sebou a zmizel. Rowley zlostně zařval a vrhl se za ním.

Poirot zůstal s Lynn o samotě.

„To není možné,“ zaúpěla dívka. „To prostě nemůže být pravda!“

„Ale ano, je to tak. Tenkrát, když jste zapochybovala, je-li David Hunter Rosaleenin bratr, vytušila jste poloviční pravdu. Posuďte situaci z jiného hlediska a dostanete ucelený obrázek. Tato Rosaleen na rozdíl od Underhayovy ženy byla katolička, pronásledovaná svědomím a bez úvahy podléhající Davidovi. Představte si jeho rozpoložení oné noci při náletu: sestra je mrtvá, Gordon Cloade umírá a celý ten nový život uprostřed bohatství a pohodlí mu uniká. Najednou vidí dívku skoro téhož věku, která jediná krom něho v bezvědomí a otřesená nebezpečí přežila. Bezpochyby už předtím jí sliboval lásku a tak věřil, že ji přiměje chovat se tak, jak on bude chtít. Uměl s ženami jednat,“ dodal suše, aniž pohlédl na Lynn, která zrudla.

„Jako vždy i teď se tedy chápe šťastné příležitosti. Eileen označí za svou sestru a když se děvče probere z mdloby, nachází jej u svého lůžka. Lichotkami je přemluví hrát roli, jež se mu hodí.“

Představte si ale jejich zděšení nad vyděračským dopisem. Neustále jsem si říkal: „Je Hunter skutečně typ muže, který se nechá vysávat?“ Připadalo mi, že neví, je-li nebo není vyděračem Underhay. Ovšem proč to nevěděl? Rosaleen Cloadová mu přeci mohla rovnou potvrdit, zda onen muž byl nebo nebyl její manžel. Z jakého důvodu sestru honem poslal do Londýna dřív, než měla možnost se na vyděrače vůbec podívat? Důvod byl jen jediný: Hunter nechtěl riskovat, aby onen neznámý viděl ji. Pokud Arden byl Robert Underhay, nepotřeboval odhalit, že tato Rosaleen Cloadová není pravou Rosaleen Cloadovou. Mohl tedy udělat pouze jediné: zaplatit tolik, aby Ardena umlčel, a včas se ztratit do Ameriky. Neznámý vyděrač je ale nečekaně zabit a majorem Porterem identifikován jako Underhay. David Hunter se v životě neocítl v tak nebezpečné situaci. Ještě ke všemu začíná mít problémy s dívkou, jejíž svědomí se čím dál víc bouří. Projevují se u ní známky duševního hroucení. Dřív nebo později se přizná, prozradí, co se dá, a jej zaplete do trestního vyšetřování. Navíc je mu stále protivnější, jak si na něj osobuje právo. Zamiloval se do slečny Lynn a tak se rozhodne k řešení: Eileen musí zemřít. V prášcích od doktora Cloada vymění obsah jedné oplatkové tobolky za morfium, doporučuje jí, aby každý večer užívala a budí v ní strach z Cloadových. Sám z vraždy podezříván nebude, neboť smrtí jeho sestry přecházejí její peníze zpátky rodině. Chybějící motiv považoval za svůj nejvyšší trumf.

Jak jsem už vysvětlil – v tomto případě sejevilo všechno obráceně.“

Dveře se otevřely a vstoupil superintendent Spence.

„Eh bien?“ zeptal se Poirot stručně.

„Naprosto v pořádku,“ přikývl Spence. „Máme ho.“

„Řekl – řekl něco?“ otázala se Lynn tiše.

„Že kvůli penězům zašel příliš daleko –“

„Je s podivem, jak každý v nevhodném okamžiku vysloví to, co nemá,“ dodal superintendent.

„Samozřejmě jsme ho upozornili, že cokoliv pronese, může být použito proti němu, ale odpověděl: ‚Zadržte, kamaráde. Hraju hazardně – a poznám taky, kdy jsem prohrál poslední štych.‘“

Poirot šeptem zarecitoval:

„Ve věcech lidských je čas přílivu, jenž chycen v proudu vede ku štěstí...“

Ano, vlny se valí ke břehu – ale opět se odlévají – a mohou nás strhnout s sebou.“

17. KAPITOLA

Jednoho nedělního rána otevřel Rowley Cloade na zaklepání na dveře statku a venku našel čekající Lynn. O krok ucouvl.

„Lynn!“

„Smím dál, Rowley?“

Ustoupil a dívka kolem něj prošla do kuchyně. Vracela se z kostela, proto měla na hlavě klobouk. Zvolna, skoro jako při nějakém obřadu, sňala klobouk oběma rukama a položila jej na okenní parapet.

„Přicházím domů, Rowleyi.“

„Co tím chceš proboha naznačit?“

„Jen to, že jsem přišla domů. Můj domov je tady, u tebe. Že já hloupá to nepochopila dřív, nepoznala cíl své pouti, když jsem k němu dospěla. Copak mi nerozumíš, Rowleyi – jsem tu doma!“

„Nevíš, co povídáš, Lynn. Pokusil jsem se – zabít tě.“

„Vím,“ ušklíbla se a opatrně si přiložila prsty ke krku. „Vlastně až ve chvíli, kdy se mi zdálo, že už už mě uškrtíš, začala jsem si ujasňovat, jak příšerného pitomce jsem ze sebe udělala!“

„Nerozumím Ti.“

„Ach, nebuď hloupý. Přece jsem se vždycky za tebe chtěla provdat. Pak ale na dálku jsi mi připadal tak trpný – tak poddajný – představovala jsem si, že život s tebou bude bez rizika – nudný. Zalíbil se mi David, poněvadž byl nebezpečný a přitažlivý a upřímně řečeno s ženami to až moc dobře umí. Ale to nebyla pravá láska. Když jsi mě chytil za hrdlo a prohlásil, že jestli nebudu tvá, nedostane mě nikdo – tak tehdy jsem si uvědomila, že patřím k tobě! Bohužel to vypadalo, že poznání přišlo – příliš pozdě. Naštěstí vešel Hercule Poirot a situaci zachránil. Jsem tvá, Rowleyi!“

„Kdepak, Lynn,“ zavrtěl mladík hlavou. „Zabil jsem dva muže – zavraždil je –“

„Nesmysl!“ odbyla ho. „Nebuď jako beran a nedramatizuj. Jestliže se popereš s hromotlukem, praštíš ho, on upadne a rozrazí si hlavu o obrubu krbu – tak to není vražda. Ani po právní stránce ne.“

„Ale zabití – a za ně se chodí do vězení.“

„Snad. Pak tedy budu stát na schodech, až tě propustí.“

„Je tu ještě Porter. Za jeho smrt morálně odpovídám.“

„Ne, neodpovídáš. Byl dospělý a plně svéprávný – mohl tvůj návrh odmítnout. Nelze obvinít někoho z činu, který kdosi jiný svolil provést při plném vědomí. Vyzval jsi ho k podvodu a on nabídku přijal, ovšem pak svého kroku litoval a rozhodl se pro ukvapený únik. Nebyl příliš charakterní.“

„Nemá to smysl, děvče,“ zavrtěl Rowley umíněně hlavou. „Nemůžeš si vzít kriminálního.“

„Nemyslím, že půjdeš do kriminálu. Už by byl pro tebe dávno přišel strážník.“

„Ale hrome – zabití – nabádání k podvodu –“ Rowley na ni zůstal civět.

„Copak o tom všem policie ví nebo se to někdy dozví?“

„Poirot ví všechno.“

„Ten není od policie. Prozradím ti Spenceův názor. Jakmile prasklo, že David Hunter byl v ten večer ve Warmesley Vale, superintendent uvěřil, že Ardena i Rosaleen má na svědomí on. Za smrt Ardena jej trestat nebudou, poněvadž to už není nutné. Vrah přece nemůže být potrestán navíc ještě za zabití. A dokud jsou policisté přesvědčeni, že Ardena zabil Hunter, nebudou po nikom jiném pátrat.“

„Ale co Poirot?“

„Vysvětlil superintendentovi, že v případě Ardena šlo o nehodu – ovšem Spence se mu nejspíš vysmál. Jestli chceš slyšet můj názor, Poirot nikomu nic neřekne. Je opravdu moc hodný –“

„Ne, Lynn. Nesmím připustit, abys riskovala. Nehledě ke všemu ostatnímu – můžu vůbec věřit sám sobě? Tím říkám, že by to pro tebe nemusel být bezpečný krok.“

„Aťsi – mám tě totiž opravdu ráda, Rowleyi. Prožil jsi tolik zlého a mne namouduši pocit bezpečí nikdy nelákal.“